

Лора Джо Роуланд

триумф

Бундори

Криминалните разследвания
на самурая Сано Ичиро

ПОДСКАЗКИ

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД БУНДОРИ

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

Япония, 1689 г.

В столицата Едо броди зловещ убиец. Главите на жертвите му са приковани към дървени дъски, а етикетите върху тях отпращат разследването сто години назад — към времето на страховитите междуфеодални войни.

Личният следовател на шогуна Сано Ичиро е изправен пред най-жестоката дилема в живота си — да залови убиеца би означавало да си направи сепуку...

„Бундори“ от Лора Джо Роуланд е втората книга от световноизвестната поредица романи за криминалните разследвания на самурая Сано Ичиро.

ПРОЛОГ

В навечерието на часа на мечката^[1] великият град Едо тънеше в тежка мъгла, която сгъстяваше мрака и приглушаваше всеки звук.

Пролетният дъжд трополеше по керемидените покриви на търговския квартал Нихонбаши и пръскаше в тесните улички. Дрезгавата светлина на газени лампи проблясваше тук-там зад дървените решетки и хартиените прозорци. Димът от мангалите с дървени въглища се виеше над комините, смесваше се с мъглата и правеше въздуха още по-тежък. Градските порти все още не бяха затворени, но улиците вече бяха пусли като в полунощ, въпреки че дотогава оставаха още три часа.

От сянката под навеса на една от вратите в поредицата дюкяни, здраво залостени с дървени капаци заради неприветливото време, се отдели самотна фигура на мъж. Влажният студ проникваше през наметалото му и се просмукваше между плочките на бронята му. Дъждовните капки се събираха в широкополата му шапка и се стичаха по металната маска на лицето му. Тялото му, вече изпънато в напрегнато очакване, затрепери. При всяко вдишване долавяше мирис на влажно дърво, пръст и риба от река Сумида. Като се придържаше към сянката на увисналите стрехи, мъжът се промъкна предпазливо до следващата врата. Спря и напрегна докрай сетивата си, за да долови още първия признак за появата на плячката си.

Миговете течаха. Шумовете на нощта — долитащи гласове от близките къщи, далечен тропот на конски копита, трополене на каруците с нечистотии, поели към полята извън града — постепенно замираха, докато Едо се готвеше за нощното си пленничество. Дебнещият хвърли поглед надолу по улицата. Пръстите му опипаха изваяния във формата на човешки череп ефес на меча му. Ще се появи ли тази нощ? Ще постигне ли най-послед целта си, отлагана толкова години?

Заради мъглата видимостта бе не повече от десетина стъпки. В далечината едвам се различаваше неясният пламък на факлата,

осветяваща междинната градска порта в края на улицата. Нощта изглеждаше безмълвна и неподвижна. Напрежението растеше. Жажда за кръв заля притихналия в тъмното Преследвач. Докато чакаше, в трескавото му съзнание изплуваха образи — най-напред смътни, после все по-отчетливи. Изведнъж върху черното платно на мъглата оживяха личности и събития отпреди много години, от времето на изтощителната, но славна гражданска война — далеч преди селцето Едо да набъбне до едномилионен град, преди първият шогун от клана Токугава — Йеясу, да покори съперниците си и да наложи мир в държавата. Време, за което бе слушал толкова много, че го познаваше почти като своето собствено. Времето на най-великия военачалник, живял някога.

* * *

Сто и двадесет години по-рано безмилостното лятно слънце сипе палещите си лъчи върху онези две хиляди самураи, намерили убежище зад дървените ограждения на крепостта Кийосу. Преследвачът — един от многобройните пешаци — чувства безпокойството, обсебило жалката им армия, и предвкусва победата, която този ден може да му донесе. Или поражението...

— Той идва!

Трескав шепот обхожда редиците от човек на човек. Заедно с другите Преследвачът коленичи и се покланя с протегнати напред ръце и с чело, опряно в земята, но не успява да се сдържи и за миг вдига поглед към преминаващия страховит и обичан техен господар.

Ода Нобунага^[2], владетелят на провинция Овари, твърдо решен някой ден да управлява цяла Япония, е яхнал великолепия си черен кон.

Ярките му доспехи от стотици метални и кожени плочки, свързани със син копринен ширит, проблясват на слънцето, а черният му железен шлем е увенчан с двойка златни гравирани рога. Със суров поглед владетелят Ода слиза от седлото, разменя няколко думи с тримата генерали, които крачат редом с него, и после всички заедно влизат в крепостта.

По редиците преминава нов шепот.

— Крепостта Маруне е превзета!

Ужас сковава Преследвача и от устата му се изтръгва възклицание на покруса: с падането на Маруне, граничната крепост на владетеля Ода, вече нищо не стои между тях и врага им — владетеля Имагава и неговите двайсет и пет хиляди воители. Значи са обречени. Но страхът за живота на господаря Ода засенчва страха за собствения му живот.

* * *

Звук от стъпки изтръгна Преследвача от виденията му и го върна към действителността. Той бързо пропъди образа на обречената крепост и погледна към улицата. Вляво от него, тътрейки крака, от мъглата изникна силуетът на възрастен самурай, препасан с обичайните за ранга му два меча — един дълъг и един къс.

Преследвачът стисна дръжката на собствения си дълъг меч и усети как го обзема боен плам. Зачака жертвата да се приближи. Насочи мислите си към противника и предстоящия сблъсък, но част от съзнанието му отлетя обратно към събитията, случили се нея утрин преди толкова години...

* * *

Портите на крепостта се отварят, за да пропуснат двама задъхани съгледвачи:

— Армията на Имагава е в клисурата край село Окехазама! — крещят те.

Всичките две хиляди воители — конници и пешаци, — така малобройни в сравнение с огромната сила на противника, потеглят в поход. Най-напред крачат знаменосците, после — стрелците, след тях — копиеносците и воителите с мечове. В ариергард яздат владетелът Ода и генералите. Всички изнемогват в жегата, изпепеляваща хълмовете и оризищата.

Наближава пладне. Най-после спират по склоновете на хълма преди клисурата и замират в очакване на командата за атака.

Преследвачът чува долитащите от клисурата гласове на врага, необуздания пиянски смях и песните на предвкушаващите близката победа войски на Имагава. Той наостря слух и чака неподвижен.

Внезапно от запад се надига камара от черни буреносни облаци, които затуват слънцето. Светкавици раздират небето. Гръмотевиците закънтят като гигантски боен барабан. Първите дъждовни капки шибват земята и сякаш чакал точно такава поличба от небето, владетелят Ода вдига огромното си златно ветрило и го смъква рязко, разсичайки въздуха в знак за нападение. Проехтява тръба и воините на Ода се втурват в атака към клисурата. Преследвачът чува стъписаните викове на врага.

Изненадани едновременно от бурята и от нападението на противника, воините на Имагава припряно се мъчат да заредят подгизналите си аркебузи, търсят опипом потъналите в калта лъкове, копия и мечове. Но твърде късно. Войската на Ода връхлита и прегазва превъзхождащите я по многочисленост вражески воини. Звън на стомана отеква из цялата клисура. Пушкала бълват облаци черен дим, стрели звънтят във въздуха и се забиват с тъп удар в жива плът. Писъци на предсмъртна агония съпровождат свирепите резове на нападателите. Металният вкус на кръв надвива лятната миризма на пот и дъжд. В разгара на битката се включва и владетелят Ода — вдигнал високо меч, той се насочва право към владетеля Имагава, който е съвсем сам, без телохранители. Единствен майсторски удар на меча му, единствен победоносен вик и Имагава рухва мъртъв.

Благоговеещ от възхита, Преследвачът вади своя меч и се хвърля в схватката:

— Владетелю Ода, ваш верен слуга до последна капка кръв!

* * *

Възрастният самурай с тътрещата се походка вече бе досами вратата, в чиято сянка се спотайваше Преследвачът. В следващия миг тъмен силует с дълъг меч в ръка се плъзна напред и препречи пътя му. Старецът ахна от изненада и замръзна на място. Преследвачът вдигна меча си с две ръце и го стовари върху немощния си противник, описвайки рязка странична дъга. Острието се врязва чисто във врата на

самурая и го разсече докрай. Силна струя черна топла кръв опръска всичко наоколо, главата падна на земята и се претърколи няколко пъти, преди да спре с лице към калната улица, а обезглавеното тяло се сгърчи и рухна.

Победа! Обладан от необходимостта да ѝ се наслади, Преследвачът отстъпи крачка назад и огледа посечения труп, проснат в краката му. Пред очите му отново изплуваха окървавените тела на мъртвите воители в клисурата. Прииска му се да изиграе мислено краткия остатък от битката при Окехазама, но не биваше да позволява фантазиите му да го отвличат от важната цел; не биваше да забравя къде и в кое време се намира, нито да подценява опасностите... А и му предстоеше още много работа, преди да затворят портите. Той прибра меч си в ножницата, вдигна отсечената глава и я мушна под наметалото си. После бързо се отдалечи.

* * *

Войските на Ода се връщат в крепостта Кийосу, изпълнени с бурен възторг. Тържествуващи възгласи и смях отекват между стените от колове. Сутрешното отчаяние е заменено от радостно въодушевление. Битката при Окехазама е приключила с мигновена и съкрушителна победа за Ода. Владетелят Имагава е мъртъв. Оцелелите от касапницата в клисурата воители са се спасили с паническо бягство. Провинциите Микагава, Тотоми и Суруга вече са покорени от Ода, откривайки пътя за победоносния му поход към столицата Киото. Но преди това е ред на тържествения ритуал, за да ознаменуват блестящата победа.

* * *

В малката стаичка Преследвачът извади изпод наметалото си отсечената глава. Изми нежно кървавия си трофей в кофа с вода и го подсуши с чиста кърпа. До него имаше квадратна дъска с остър клин в средата. Той наниза главата на острието, пъшкайки от усилието. Най-накрая клинът проби мозъка и вратът прилепна до дъската.

Преследвачът внимателно среса сплъстените сиви коси и ги върза на опашка с бяла лента. Сложи руж на бледите, осеяни с бръчки страни, за да възвърне цвета на живота. Острига темето. Намести с пръсти очните ябълки, докато застанаха по най-удачния начин — сякаш собственикът им бе свел поглед. Запаля ароматна пръчица тамян и я размаха около главата, за да убие неприятния мирис. Накрая добави най-важното — бял хартиен етикет с черен надпис, разясняващ целта на извършеното. Окачи го на конската опашка. После стана и огледа произведението си. Зарея поглед над главата и сърцето му се изпълни с гордост.

Бундори. Неговият боен трофей.

В крепостта Кийосу вечерният бриз развява флаговете под аления диск на залязващото слънце. Отекват удари на бойни барабани. Горещи факли осветяват мястото, където седи владетелят Ода Нобунага, заобиколен от коленичилите пред него генерали. Зад тях, подредени по чин, коленичат воините. Владетелят Ода кимва тържествено и церемонията започва.

Откъм укреплението тръгва шествие от самураи — всеки носи по една отсечена глава, която поставя в нозете на своя господар, покланя се и се връща за нова. Преследвачът е четвърти поред. Едва съдържа ликуването си. Днес той се отличи в боя, посече със собствените си ръце четирийсет вражески воители. Наградата му — почетно място в шествието и лично признание от господаря.

„Това е само началото. После ще стана командир, а след това — генерал, мечтае си той в опиянение. А дойде ли краят, ще умра славно в битка, поднасяйки на своя господар върховната дан на почит — живота си.“

Негов ред е да мине пред владетеля Ода. Изправен, вперил поглед право пред себе си, той пристъпва напред, протегнал в изпънатите си ръце своя трофей — бундори.

* * *

Навън мъглата се бе сгъстила, а дъждът продължаваше. Приведен под тежестта на голямата кошница на гърба си,

Преследвачът бързаше по пустите улици към мястото, което бе избрал за своя скъп трофей.

— По-бързо, прибирай се! — провикна се към него нощният страж при една от портите. — Време е да затваряме.

Преследвачът не отвърна. Бързаше да остави бундори там, където всеки да го види и да научи за подвига му. Рискуваше някой от пазачите да се усъмни и да го спре, но не чувстваше безпокойство или страх — само копнеж да довърши започнатото.

Ловко се покатери върху покрива на някакъв дюкян точно до една от високите дървени наблюдателници против пожар. Отвори кошницата и извади главата. В съзнанието му звучаха победни песни и тържествен барабанен звън. Той внимателно постави главата върху дървената поставка и стори дълбок поклон:

— Почитаеми владетелю Ода — шепнеше Преследвачът, изпълнен с неописуемо задоволство. — Моля, приемерте моя пръв дар за вас.

После метна кошницата на рамо и се спусна обратно на улицата. Вдигна високо глава и пое към къщи. Чувстваше се тъй, сякаш бе посякъл не просто онзи немощен старец, а цял легион вражески воини...

[1] Около 21 часа — Б.ред. ↑

[2] В японския език фамилията предхожда малкото име — Б.ред.

↑

ГЛАВА 1

В голямото езеро на тренировъчния терен за бойни изкуства в крепостта Едо Сано Ичиро блъскаше яростно с крака във водата, мъчейки се да се задържи на повърхността. Двата меча и пълното бойно снаряжение — туника и предпазители за раменете, ръцете и краката от кожа и метални плочки, шлем и маската — застрашаваха да го повлекат към дъното. В лявата си ръка държеше лък, а в дясната — стрела. Дробовете му се издуваха до пръсване от усилие. Около него плуваха други самураи, пак васали на шогуна Токугава Цунайоши. Тазсутрешната тренировка симулираше сражение в езеро и от другия край на водоема към тях приближаваха „врагове“ на коне. Водната повърхност кипеше. Огромна вълна, замърсена от тиня и конски изпражнения, заля Сано и проникна с бълбукане в шлема и маската му. Той престана да диша, изплю се и едва успя да си поеме дъх, преди да го връхлети следващата.

— Ей, ти! — провикна се сенсейт от брега. Дългият му прът заблъска по шлема на Сано. — Дръж тялото изправено и краката изпънати. И стрелата да е суха! Мокри пера не летят право!

Събирайки сили, Сано се опита да изпълни нарежданията. Краката го боляха от напрежението; лявата му ръка — с незараснала рана от скорошно сражение, пулсираше; при всяко поемане на дъх усещаше ужасна болка. Замръзваше от студ. Пролетта все още не бе успяла да стопли леденото езеро. Докога щеше да продължава това мъчение?

Заблъска по-силно с крака и хвърли бърз поглед назад към двореца — пет ката внушителни варосани зидове, блестящи керемидени покриви и кули, устремени към синьото небе. Олицетворение на пълната и безпрекословна военна власт на Токугава. От два месеца живееше в замъка на шогуна, а все още не можеше да приеме, че това вече е и неговият дом. Не вярваше също, че невероятните събития, които го бяха довели тук, наистина се бяха случили.

Син на ронин — самурай без господар, преди Сано изкарваше прехраната си като инструктор в школата на баща си по бойни изкуства и като преподавател по история и литература. После, преди три месеца, чрез връзки на семейството получи поста на йорики — началник в силите на реда в Едо. Впоследствие изпадна в немилост, изгуби поста си и бе опозорен, защото продължи докрай да разследва заплетен случай на убийство, което всъщност прикриваше заговор за покушение срещу шогуна. В тежък бой с мечове успя да спаси живота на върховния си господар и така в негово лице Токугава Цунайоши се сдоби със сосакан — личен следовател за определени събития, обстоятелства и хора.

Назначението бе огромна чест, за която Сано не бе и мечтал, но след преместването в крепостта се откъсна от света и от близките си и попадна сред водовъртеж от нови лица, объркващи правила и странни ритуали. Промените в живота му не свършиха дотам. Баща му, чието здраве бе разклатено от години, почина само петнайсет дни след като синът бе напуснал родния дом. На смъртното си ложе старецът остави следната заръка:

— Сине мой... обещавай... — пресекливият глас заглъхна до шепот. — Обещавай ми, че... ще служиш добре на своя господар... Ще бъдеш живо въплъщение на... Бушидо...

Бушидо — Пътят на война, строгият кодекс на дълга, честта и подчинението, определящ поведението на самурая в бой и в мирно време.

— Да, татко, обещавам — отвърна Сано, твърдо решен да се бори и да калява духа си съобразно с каноните на Бушидо. — Моля те, сега си почивай и не говори повече.

Но баща му продължи:

— Висшата цел на един самурай е... да извърши подвиг... от смелост и вярност... подвиг, с който да възхити и приятели, и врагове, и да накара господаря си да скърби за смъртта му... А също и да прослави името на рода си, за да го запомнят идните поколения...

— Обещавам! — Сано с мъка сдържа сълзите си. Още от дете знаеше наизуст уроците на Бушидо, с които баща му го бе възпитавал. Стисна силно ръката на стареца в наивното желание чисто физически да попречи на смъртта да го отведе. — Татко, обещавам, че ще осигурия на името ни почетно място в историята!

Доволен, баща му се отпусна и склопи очи.

За Сано кончината на баща му сякаш унищожи смисъла на живота му, връзката с предците, от която произлизаха силата и смелостта му, вътрешният му компас, който сочеше вярната посока. Крепеше го единствено вярата, че като сосакан ще разполага с безброй възможности да изпълни желанието на баща си.

Сега, два месеца по-късно, Сано вече не се и надяваше, че някога ще може да удържи дадената дума. Откакто живееше в крепостта Едо, шогунът напълно го пренебрегваше — срещаха се само на официални церемонии. Обратно на очакванията му, работата на сосакан не бе свързана с търсене на истината, с бойни подвизи или общественозначими проблеми, а с целодневно ровене в документацията и архивите на замъка. Единствената връзка с Бушидо бяха тренировките по бойни изкуства. Може би му бе писано да си остане безименен дребен бюрократ в управлението на Токугава...

— Готови! Прицел!

Гласът на сенсея прекъсна мислите му. Упражнението приключваше. Чувстваше се безкрайно изтощен, всяка фибра от тялото му пицеше от болка. С последно усилие вдигна лъка си и внимателно нагласи стрелата.

— Огън!

Сано отпусна тетивата и заплува към брега. Вече нямаше сили да се тревожи дали е уцелил сламената мишена. Пък и какво значение имаше, щом нямаше изгледи да спечели вечна слава за своята фамилия. Подгизнал и треперещ, изпълзя на чакълестия бряг и остана да лежи неподвижно по гръб със затворени очи. Скоро дочу приближаващи се стъпки. Някой застана при нозете му и затули слънцето. Сано смъкна маската и се надигна. Видя двама от висшите служители на шогуна в пищни роби от цветна коприна. Те го гледаха с нескрито презрение:

— Сосакан сама^[1]? — иронично попита единият.

Сано с усилие се изправи на крака.

— Да? — от шлема и бронята му се оцеждаше вода.

— Шогунът заповяда незабавно да се явите в личния му театър Но^[2]! — каза другият.

Сърцето на Сано заби учестено. Най-накрая, след два месеца мълчание, Токугава Цунайюши желаше да го види.

— Каза ли защо? — попита той нетърпеливо.

Двамата служители поклатиха отрицателно глава, после се обърнаха и си тръгнаха.

Сано припряно смъкна бронята си, свали мокрите дрехи, изплакна се с чиста вода и бързо навлече всекидневното си облекло — черна туника с фамилия герб, изобразяващ четири вплетени един в друг летящи жерава, и тъмночервеното кимоно със златната щампа на Токугава — трилистна ружа. Накрая втъкна двата меча в пояса си.

Най-после шогунът ще му възложи поръчение, с което Сано ще успее да изпълни клетвата към баща си! Най-после ще захвърли скучната архиварска работа и ще се заеме с истински подвизи! Сърцето му тръпнеше в радостно очакване.

По пътя към вътрешния двор на крепостта той хвърли поглед към мишените. Другите вече бяха събрали стрелите си. Бе останала само неговата — стърчеше от тревата на цяла ръка разстояние от целта. Това далеч не изглеждаше добро предзнаменование...

Въоръжените стражи при портата на вътрешния двор записаха името му в регистъра си, обискираха го за скрито оръжие и накрая го пуснаха да мине. Той се заизкачва по каменния проход към хълма, на който бе кацнал дворецът Едо. През стотина крачки имаше проверочен пост, където отново и отново установяваха самоличността му и го обискираха. Сано още не можеше да свикне с постоянното следене. Понякога си мислеше, че въпреки цялото си великолепие дворецът Едо е просто един огромен затвор и нищо повече.

Зад гърба му затрополиха бързи стъпки.

— Сано сан^[3], моля те, почакай!

Обърна се и видя Ногучи Мотоори да пухти сърдит по пътеката. Ногучи беше прекият му началник и Сано го поздрави с поклон.

Ногучи — главният архивар на двореца Едо, беше живо въплъщение на опасенията на Сано, в какво би се превърнал и самият той, ако продължи да се занимава с бюрократични вместо със самурайски дела. Широките дрехи скриваха донякъде възедротото тяло на началника му, омекнало от липса на физическо натоварване, а двата меча на кръста му никак не подхождаха на непохватните, несигурни движения на този добродушен петдесетгодишен мъж с детско лице и плешиво теме. Сано бе харесал Ногучи още при запознанството им.

Човекът бе вежлив, услужлив и също като него безкрайно влюбен в историята. И въпреки това Сано си мечтаеше за по-твърд наставник.

— О, Боже, радвам се, че те настигнах! — изхриптя Ногучи, като едва си поемаше дъх.

Прикривайки нетърпението си, Сано забави крачка, за да се изравни с Ногучи. Длъжен бе да отдели необходимото внимание на своя началник.

— Искях да ти съобщя, че преговорите за женитбата ти вече дадоха резултат — продължи Ногучи. — Семейство Уеда се съгласиха на миай — сгледа. Скоро двамата с госпожица Рейко ще бъдете представени един на друг.

Новината наистина зарадва Сано. Като негов началник Ногучи от два месеца изпълняваше приятното задължение да посредничи на своя подчинен.

— Високо оценявам усилията, които полагате за мен, Ногучи сан — отвърна той.

На трийсет и една годишна възраст, все още ерген, Сано копнееше за съпруга и семейство — особено за син, който да продължи името му. Освен това хранеше романтична, макар и нереална надежда за изпълнена с чувства интимност — възможна, но далеч не задължителна при един уреден брак. До този момент не се бе оженил, защото баща му настояваше да си вземе за съпруга не момиче от тяхното съсловие, а дъщеря на богат или високопоставен самурай, за да се подобри положението на семейството — икономическо и социално. Естествено, всички предложения към наследничките на могъщите кланове бяха отхвърлени. Но сега, след повишението му, пред Сано се бяха открили значително по-добри перспективи. Кланът на Уеда Рейко бяха наследствени васали на Токугава. Баща ѝ бе единият от двамата магистрати на Едо и много богат човек.

— Ако всичко мине благополучно — рече Ногучи, — много скоро, след като приключи траурът за баща ти, разбира се, ще организираме сватбата ти. О, Боже! — той се усмихна, но Сано усети, че архиварят е разтревожен от нещо, което не е свързано с брачните преговори. След кратко мълчание Ногучи продължи: — Понякога, така да се каже, вместо да изпълниш някоя задача, би могъл да оползотвориш времето си и по-пълноценно... — началникът премина от пряма, открита реч към предпазливи и завоалирани слова,

придружени с многозначителен поглед. — Възможно е също деликатно да прехвърлиш задължението за извършването на определена задача на някого другиго... Без, разбира се, да се поставят под съмнение способностите или добрата ти воля... — Ногучи продължаваше да го гледа право в лицето. — Според мен един умен човек може да убеди останалите в собствената си гледна точка, без да рискува да бъде порицан или да се изложи...

Сано бе искрено озадачен. Ногучи поклати глава и се постара да бъде малко по-конкретен:

— Негово превъзходителство е много зает човек и понякога някои по-несъществени въпроси неизбежно избледняват от паметта му... Но всъщност това не е чак толкова лошо за нас...

Едва сега Сано схвана какво искаше да му каже Ногучи. Повечето от служителите на шогуна, в това число самият главен архивар, толкова се страхуваха да не си навлекат неприятности, че гледаха да не вършат каквото и да било — нито добро, нито зло, за да не привличат излишно вниманието върху себе си. Ногучи, очевидно дочул, че шогунът вика Сано, макар и да не знаеше за какво точно, се опитваше да го „посъветва“ да използва всякакви средства, за да избегне възлагането на каквото и да било задача. Или ако не успее, да се бави и да се размотава с надеждата, че Токугава Цунайюши просто ще забрави.

Само че Сано не споделяше мнението на Ногучи. Когато минаха през поредния проверочен пост и влязоха в градината към двореца, той каза:

— Оценявам загрижеността ви, Ногучи сан, но каквото и да нареди нашият господар, аз съм длъжен да го изпълня незабавно и съвестно.

Ногучи ахна при такава очевидна глупост от страна на Сано.

— Ама... аз просто споделих опита си! Никога не съм намеквал, че трябва да пренебрегваш заповедите на негово превъзходителство! — възкликна той и затисна уста, озъртайки се дали някой не го е чул.

Сано знаеше защо Ногучи се страхуваше от подслушвачи — дори и намек за неподчинение или нелоялност можеше да се изтълкува като измяна, която да бъде наказана с изгнание или смърт. Едо гъмжеше от шпиони и доносници, много от тях в самия дворец. Всеки наоколо можеше да е мецуке — шпионин от специалната агентура на

шогуна. Или просто някой, петимен за повишение, готов да zlepостави колегите си.

— Да, разбира се, Ногучи сан. Зная, че ми мислите доброто — Сано кимна за сбогуване.

Ногучи поклати глава и извика след него:

— О, младост, необузdana и безразсъдна! Бъди предпазлив, Сано сан. Гамбате кудасай! Дерзай и успех!

Сано събу обувките си и окачи мечовете си в огромното преддверие на двореца. Замисли се за предупреждението на Ногучи. Странни правила ръководеха служителите на бакуфу — военнофеодалното управление на страната. Нима може да сгреша, ако изпълни дълга си към своя господар? Идеята му се стори абсурдна. Стъпи върху пода от полирано кипарисово дърво и пое по коридора към външната част на сградата, служеща за канцеларии на управлението. Стигна до строго охраняваните порти на личния театър Но на шогуна и спря за миг да се подготви за срещата с върховния военен диктатор. Стражите плъзнаха встрани вратите и отстъпиха, за да му направят път. Сано преглътна опасенията си и влезе.

Озова се на веранда с изглед към огромен, застлан с чакъл двор, ограден с ред борове. Вляво върху повдигнат дървен подиум с покрив се намираше сцената на театър Но. В дъното на сцената трима барабанисти и двама флейтисти свиреха старинна тържествена мелодия. В центъра на сцената лежеше актьор в раирано расо на странстващ монах. Другите актьори бяха заели местата си в страничните части на сцената. Сано хвърли поглед към човека, комуто се бе заклел да служи. Цунайوشي, петият шогун от клана Токугава, седеше отпуснат сред куп възглавнички върху малък подиум точно срещу сцената. Беше облечен в пищно копринено кимоно в нюанси на златисто, кафяво и кремаво. Отгоре носеше черна туника с подплатени рамене и типичната за ранга му черна шапка. Държеше затворено ветрило. Усмиваше се и поклащаше глава в такт с музиката. Цунайوشي ценеше театър Но повече от всички други изкуства и лично го покровителстваше. Изглежда, не си даваше сметка за отегчените изражения на десетимата васали, които, принудени да гледат с него, бяха коленичили от двете му страни. Сано поклати глава с горчивина — този ли дребен и благ, преждевременно състарен четирийсет и три годишен човечец бе потомъкът на великия Токугава Йеясу, който преди

близо сто години бе разгромил воюващите кланове и бе поставил страната под контрола на собственото си управление?

Млад актьор, препасал меч, се приближи до сцената откъм завесата на гримьорните. Носеше перука с дълги разпуснати черни коси, висока черна шапка, роба от златист брукат и широка, разделена на две пола. Спря до кулисите в левия край и подхвана бавен, стилизиран танц, придружен с монотонен речитатив:

*От светската си суета поведен,
явявам се във призрачни одежди,
на мястото, където неотдавна
застигна ме смъртта коварна,
за да разкажа на монаха спящ
историята си отколешна и скръбна...*

Сано позна пиесата — беше „Таданори“, писана преди близо триста години от великия драматург Дзеами Мотокийо. Таданори, владетел на провинция Сацума, бил поет и воин от клана Хейке. Когато от императорския дворец направили антология на великата поезия, те включили и едно от стихотворенията на Таданори, но анонимно, тъй като Хейке били смятани за бунтовници. Скоро след това Таданори загинал в битка, скърбящ, че не са написали името му. В пиесата неговият призрак разказва своята тъжна история на странстващ монах, за да не бъде осъдена на забвение славата му на поет.

*Как стиховете ми прочувствени и нежни
за книгата Велика бяха отличени,
ала гневът на господаря славен
изтри от страниците мойто...*

— Не така! — извика Токугава Цунайюши и затрака с ветрилото си по подиума. Актьорът, прекъснат насред стиха, залитна в танца си. — Ето как! — и шогунът запя с писклив глас.

Сано не забеляза особена разлика в изпълнението, но останалите от публиката зашумяха одобрително. Шогунът махна с ръка и рече:

— Няма значение... ъ-ъ... свободен си. Следващият!

Актьорът напусна сцената. Музиката зазвуча отново и друг актьор пое по пътеката. Сано осъзна, че това не е представление на трупата от професионални актьори на шогуна, а прослушване за любители, главно самураи от васалите на Токугава, които се стремяха да спечелят благоволението му, стараейки се да угодят на вкуса му относно развлеченията. Сано изтръпна: нима Цунайoshi възнамерява да прослуша и него? Мечтите за предстоящите подвизи бързо избледняха във въображението му и той неволно отстъпи назад. В този момент шогунът му направи знак да се приближи, после се обърна към музикантите и рече:

— Свободни сте!

Мъжете на сцената се поклониха и се скриха в гримьорната. Сано тръгна към подиума и улови любопитните погледи на присъстващите върху себе си.

— На заповедите ви, ваше превъзходителство — коленичи той и опря чело о земята с изпълнати напред ръце.

— Стани — нареди шогунът — и ела по-близо!

Сано се подчини. Известно време Цунайoshi го оглеждаше изпитателно. Сано вдигна поглед към него и установи, че не само той бе забравил чертите на господаря си, но и великият диктатор очевидно не си спомняше неговите.

— Така-а — каза Цунайoshi накрая. — Изглеждаш ми способен като физика и ум самурай, съвсем подходящ за задачата, която имам наум. Слушай сега... Снощи е бил убит Кайбара Тоджу. Главата му е била отсечена и... ъ-ъ... нагласена като боен трофей.

Характерът на престъплението озадачи Сано, самоличността на жертвата — също. Вземането на глави като трофей бе традиция във време на война и твърде необичайна за мирно време. Кайбара Тоджу бе хатамото — наследствен васал на Токугава, един от многото воини, чиито кланове служеха на шогуна поколения наред и заемаха почетни длъжности в обширната му империя. Но не това накара сърцето му болезнено да се свие. Шогунът възнамеряваше да му възложи разследването на убийство, а твърде много хора загубиха живота си при първия и единствен случай, който бе разследвал. И въпреки това

Сано се почувства заинтригуван. Кратката му кариера в силите на реда породя у него стръв към опасностите и приключенията. Освен това винаги бе носил у себе си неутолимия стремеж да дири и да открива истината...

— Трофеят е бил намерен... ъ-ъ... — шогунът направи пауза, полагайки усилия да си припомни.

— На една противопожарна наблюдателница в района на Нихонбаши, ваше превъзходителство.

Всички погледи се обърнаха по посока на гласа. Досами подиума безшумно беше застанал висшият сановник Янагисава Йошияцу, дворецов управител на замъка Едо. Беше висок, слаб и елегантен, с тънки, изискани черти. Поразителната му красота бе съчетана и с изключително интелигентно изражение, което отклоняваше вниманието от великолепните, ушити по последна мода одежди и го приковаваше към лицето му. Според слуховете трийсет и две годишният Янагисава бе постоянният любовник на шогуна, негово неизменно протеже и основен съветник за всички дела на бакуфу.

Дворцовият управител коленичи върху подиума непосредствено до шогуна. Раболепието и бързината, с която васалите му сториха място, само доказваха силата на властта му. Цунайوشي го поздрави с усмивка, явно доволен да посрещне появата на някой, по-вещ от самия него:

— Точно обсъждахме... ъ-ъ... печалния инцидент от снощи. Реших да възложя на моя нов сосакан задачата за залавянето на... ъ-ъ... убиеца.

Янагисава впери поглед в Сано. Очите му, големи и властни, изглеждаха черни дори на слънчева светлина, сякаш зениците му бяха постоянно разширени. Враждебността в тях прониза Сано до мозъка на костите. Нима бе обидил или засегнал с нещо висшият сановник? И какво бе това напрежение, което се долавяше у всички, откакто се появи Янагисава?

— Мъдро решение, ваше превъзходителство — бавно рече дворецовият управител. Думите му звучаха искрено въпреки онзи зъл поглед. Той дори удостои Сано с лека усмивка в ъгълчетата на устните си.

Цунайوشي се обърна към Сано:

— Това убийство представлява... ъ-ъ... акт на враждебност спрямо клана Токугава. Престъпникът трябва да бъде заловен и наказан незабавно. Гарантирам ти пълното съдействие и подкрепа на... ъ-ъ... силите на реда. Разпорежданията вече са дадени. Освен това — продължи шогунът — ще разчиташ на помощта на онази прислужница, която се грижи за дворцовия храм. Тя е медиум и притежава силата... ъ-ъ... да общува с отвъдния свят. Наредил съм веднага да я проводят в дома ти. А сега, сосакан Сано, тръгвай и започвай разследването си, без да губиш нито миг. Тази вечер ще чакам да ми докладваш за... ъ-ъ... напредъка си — и той махна с ветрилото си към Сано в знак, че е свободен да си върви.

Сано се поклони:

— Благодаря, ваше превъзходителство, за великата чест да ви служа. Ще направя всичко, което позволяват скромните ми възможности — искаше да каже още нещо в знак на признателност за обещаната помощ, но погледът на шогуна се насочи към сцената. — Искрени благодарности, ваше превъзходителство — повтори и се обърна, за да напусне театъра.

По обратния път едва сдържаше радостната си усмивка — рано сутринта надеждата му да се отличи бе нищожна, а сега му се даваше шанс да се докаже като истински воин и последовател на Бушидо. Откриваше му се възможност да извърши подвиг, с който да спечели на фамилия Сано достойно място в историята. Успехът изглеждаше почти сигурен, щом лично шогунът му гарантираше съдействие и подкрепа. Поръчението предлагаше голямо възнаграждение при незначителен риск.

Когато се озова вън от двореца в ярката пролетна утрин, предупреждението на Ногучи и необяснимата враждебност на Янагисава се стопиха като лански сняг.

[1] Сама (яп.) — господар. Използва се при учтиво обръщение към вишестоящ — Б.ред. ↑

[2] Жанр в японския театър — Б.ред. ↑

[3] При учтиво обръщение и като израз на почитание в японския след фамилното има се прибавя думата сан, която означава господин, госпожа, госпожица — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Без да губи време, Сано тръгна към жилището си в административния район, включващ представителните домове и канцелариите на главните васали и висшите чиновници на шогунa. Все още не можеше да повярва, че и той е настанен в едно от тези великолепни имена — заобиколени от двуетажни постройки с варосани стени, с красиви порти и керемидени покриви в черно и бяло. Двамата пазачи пред неговата къща се поклониха и отвориха вратата към покрития с чакъл двор. Наоколо се мержелееха празните пристройки за васалите, каквито Сано все още нямаше. Прибираше се у дома с обичайната неохота на самотния стопанин — грамадната къща и просторната веранда не му предлагаха уют, а по-скоро го отблъскваха. Отново си спомни деня, когато се бе преместил в крепостта. Тогава възрази, че къщата е прекалено голяма за сам човек, а конюшната — напълно излишна, но служителят отвърна:

— Откажете ли даровете на негово превъзходителство, той ще си помисли, че сте неблагодарен.

Сано се подчини и прие къщата и сега тя го поглъщаше в огромното си безмълвие. Остави обувките си в преддверието, мина по коридора и се озова в главното помещение.

— Пристигна ли прислужницата, която се грижи за дворцовия храм? — попита той слугите.

— Не, господарю.

Сано се намръщи. Предпочиташе да започне разследването веднага, още сега да отиде на местопрестъплението, където вероятно има важни улики или доказателства, а не да чака някаква си старица да доуцука от параклиса. Защо му трябваше на шогунa да му натрапва суеверните си убеждения, че чрез връзка с отвъдното може да се разкрие самоличността на убиеца? Практическите методи със сигурност биха дали по-добър резултат. Дали пък всъщност съдействието на Токугава, вместо да улесни, нямаше да затрудни разкриването на убийството?

Докато размишляваше, Сано обходи с поглед новото си жилище. Подът бе покрит с фини татами. Стената зад него бе украсена с великолепна фреска — пейзаж. През плъзгащите се врати наляво от верандата се виждаше градина с цъфнали вишни, пътечки от обли камъни и изкуствено езеро. В кабинета слънчевите лъчи падаха върху рафтовете, шкафовете и бюрото от тиково дърво и огряваха свитъка и вазата с лилии. Вдясно през коридора се виждаше спалнята му, където една слугиня бършеше полираните шкафове и скринове. Приглушени шумове подсказваха, че останалите слуги работят в кухнята, в банята и другите шест спални, но за Сано къщата бе празна. Нито една вещ не носеше знака на неговото присъствие, освен будисткия олтар в ъгъла на стаята, където пред портрет на баща му горяха ароматни пръчици и имаше чашка саке и купа с плодове. Свикнал на тясно жилище, сега Сано не бе в състояние да се разпростре и да запълни пространството на къщата. През по-голямата част от живота си бе живял в пренаселената махала до моста Нихонбаши заедно с родителите си и с тяхната прислужница Хана. След смъртта на баща си Сано доведе майка си и Хана да живеят при него, но и двете не можаха да свикнат с живота в крепостта. Майка му се страхуваше и се притесняваше от изисканите съседи и многобройните слуги и затова престана да излиза от спалнята си.

Не можеше нито да яде, нито да спи. Десет дни по-късно Хана каза на Сано:

— Млади господарю, майка ви ще умре, ако остане тук. Изпратете я у дома.

Сано отстъпи с неохота. Чувстваше се болезнено самотен след заминаването им. Прекарваше цялото си свободно време на тренировъчния терен. Понякога ходеше на празненствата, организирани от васалите на шогуна, но неизменно чувстваше озлоблението им заради факта, че е покровителстван лично от Токугава. Някои го презираха, други се опитваха да спечелят благоразположението му, но никой не знаеше причината за бързото му издигане, тъй като поради обстоятелствата около предотвратеното покушение срещу шогуна истината не можеше да се разгласи. Затова Сано нямаше приятели. Беше напълно сам. Вероятно един брак с Уеда Рейко би запълнил празнотата в живота му. Сано тайно се надяваше, че

предстоящата мияй — тази първа официална среща между двете семейства, ще мине добре.

Една слугиня влезе и остави пред него поднос, отрупан със захлупени блюда: зеленчукова супа, ориз, печени скариди, сашими — тънки ивици филе от сурова риба, туршия от репички, яйца от пъдпъдък, соева извара и сладки пелмени. Сано се нахвърли лакомо. Точно приключваше, когато чу стъпки в коридора. Вдигна поглед и видя в стаята да влиза непозната жена, придружена от слугата му.

— Прислужницата от параклиса на негово превъзходителство — обяви слугата.

Сано никога не бе посещавал Момиджияма — потомствената гробница на клана Токугава в най-вътрешния двор на двореца. Затова бе изградил своя представа за жената, която я поддържаше — смяташе, че е побеляла старица, досущ като онези, които се грижеха за шинтоистките храмове. Сега бе искрено изненадан от вида ѝ — тя бе висока, около трийсетгодишна, с необичайно бледо лице и дълъг фин нос, тук-там осеян с лунички. Гъстите ѝ черни коси бяха събрани в стегнат кок. Имаше квадратна челюст, чиято безкомпромисна форма се повтаряше от линията на раменете и на силните ѝ ръце, но движенията ѝ притежаваха естествена грация, която смекчаваше значително ъгловатостта на формите ѝ. Тя коленичи пред Сано и сведе глава в поклон.

— Аз съм Аой — каза тя.

Звучният трептящ тембър на храмова камбана в гласа ѝ прониза сладостно тялото на Сано. Аой вдигна лице, за да го погледне. По някакъв загадъчен начин обикновеното ѝ памучно кимоно на бели облачета и зелени върбови клонки изглеждаше по-елегантно и от скъпа копринена роба. Много мъже биха решили, че пазителката на храма е твърде далеч от възприетите критерии за женска красота, но за Сано тя бе една от най-прекрасните жени, които бе виждал някога.

Аой дръзко задържа погледа му за няколко удара на сърцето. Очите ѝ бяха лъчисто светлокафяви, забеляза той. После на устните ѝ трепна мимолетна усмивка и веднага след това лицето ѝ се покри с паяжина от едва видими бръчки, което превърна строгата ѝ красота в нещо недоловимо и мистериозно.

— Негово превъзходителство реши, че трябва да ми помогнеш в разследването на убийството на Кайбара Тоджу — в гласа на Сано се

долавяше известно притеснение. Беше си представял медиума на шогуна като грохнала старица, а пред него стоеше привлекателна млада жена! Как ще работи с нея?!

— Да, така е.

Аой изглеждаше напълно спокойна и овладяна. Сано усети как тя сякаш излъчваше фина, но неоспорима мощна аура, която събуди у него смътен атавистичен страх. Не знаеше как да се обърне към нея — като равна или като подчинена, затова потърси спасение в прямотата:

— Мислиш ли, че ще можеш да определиш самоличността на убиеца?

— Вероятно — Аой сведе поглед и замълча.

С нищо не показва, че възнамерява да подпомогне хода на разговора.

— Как? — попита Сано, устоявайки на порива да се размърда нервно от връхлетялото го безпокойство.

Тя го погледна право в очите. Откровеността на погледа ѝ му се стори по-съблазнителна от всяка свенлива кокетност.

— Ще извърша специален ритуал, за да се свържа с духа на убития. Може би ще успеем да видим убиеца през неговите очи и да научим онова, което той е знаел... Ако духовете проявят добра воля...

Сано се заинтригува от идеята да потърси пряк път към истината. Пък и този „специален ритуал“ ще му даде възможност отново да види Аой. Но първо трябваше да изследва мястото на престъплението, да разпита очевидците, да проучи роднините и приятелите на Кайбара, тъй като не бе изключено заподозреният да се окаже някой от тях. Затова каза:

— Ще дойда в храма довечера.

— Добре, довечера — Аой възприе репликата като знак да се оттегли. Стана, поклони се отново и рече: — За сеанса ще ми трябва някоя лична вещ на жертвата... — после си тръгна тъй леко и незабележимо, както бе дошла.

Сано я изпрати с поглед, повика слугата и му заръча да изведе коня му пред портата. На тръгване за първи път се улови, че вече очаква с нетърпение предстоящата нощ в крепостта.

ГЛАВА 3

На изток от крепостта Едо, между огромните владения на даймио — феодалните владетели, и река Сумида, търговският квартал Нихонбаши кипеше от живот. Тесните криволичещи улички изобилстваха от дюкяни, преливащи от стоки: масла, саке, грънци, кошници и порцелан. Сред многолюдната тълпа се промъкваха просяци и протягаха шепи за милостиня. Под ръцете им с крясъци се шмугваха деца.

Сано яздеше към мястото, където бе убит Кайбара Тоджу, но постоянно му се налагаше да отбива коня встрани, за да се размине в навалищата. Наближи улицата на аптекарите и видя, че обичайното оживление е отстъпило място на приглушени разговори и разтревожени лица. Около скупчените зяпачи обикаляха вестопродавци с набързо напечатани листове:

— Прочетете за убийството Бундори — подканяха те.

Сано се изненада колко бързо новината се бе разпространила и раздула. Даже случаят се бе сдобил със сензационно име, което да увеличи скандалната му популярност. Тълпата се вълнуваше едновременно от страх и любопитство. Ясно защо шогунът толкова държи убиецът да бъде заловен незабавно. Опасността обаче бе не само в политическите размирици, но и във възможността за масова паника сред населението на града. Къде бяха силите на реда? Защо не предприемат нужните мерки, за да усмирят хората? Сано слезе бързо от коня, завърза юздите му и се запромъква през тълпата към местопрестъплението. Внезапно замръзна на място.

До една аптека стояха група мъже от силите на реда и безучастно наблюдаваха царящия наоколо смут. Сред тях се открояваше приближаващ петдесетте елегантен самурай в пищно кимоно и ризница с герба на Токугава. Сано разпозна в него своя бивш колега и противник йорики Хаяши — старши полицейски началник, който преди два месеца бе съдействал да го уволнят и оклеветят. Другите двама бяха дошини — патрулиращи полицаи. Всеки носеше на кръста

по един меч и стискаше в ръка здрав метален прът с две извити над дръжката остриета за прехващане меча на нападателя — джите — обичайното оръжие на дошин. До тях стояха помощниците им, въоръжени с палки. Защо ли представителите на полицията бездействаха и чакаха неговото пристигане?

Сано се приближи до стария си враг, поклони се и заговори с принудена учтивост:

— Добро утро, Хаяши сан. Защо хората ви стоят тук, вместо да възстановят реда и да разследват убийството?

Лицето на Хаяши се вкамени от неприязън.

— О, сосакан сама, привет! — в гласа му се процеждаше нескрита подигравка. — Значи най-послед слязохте от височайшето си положение — той кимна към замъка — в тези бедняшки бордеи. Но защо очаквате от нас да вършим вашата работа?

Сано преглътна обидата, но го прониза зловещо предчувствие:

— Шогунът ми заповяда да оглавя разследването на убийството при пълно съдействие от страна на полицията...

Хаяши се изхили самодоволно:

— Не съм получил такива заповеди, сосакан сама — говореше с откровено злорадство, но явно казваше истината. — Наредиха ми да оставя случая във вашите вещи ръце.

Сано с тревога си даде сметка, че докато са минали по всички административни канали, заповедите на шогуна са били напълно преиначени. А без нужните пълномощия той нямаше как да разполага с добре организираната мрежа на полицията.

— Настоявам за съдействието ви, йорики — Сано изглежда право в очите бившия си колега.

— Окаший, абсурд! — ноздрите на Хаяши потръпнаха от гняв. Не искаше да отстъпи, особено пред очите на дошините, но и не смееше да рискува неподчинение към личния следовател на шогуна.

Сано реши да окаже натиск:

— Чака ни много работа. Да започваме.

С изопнато от омраза лице Хаяши извърна глава към един от дошините:

— Цуда! Погрижи се сосакан сама да получи необходимото съдействие — после пое наперено надолу по изпълнената с народ улица към нагиздения си кон.

Облекчението на Сано изчезна, когато разпозна в Цуда дошина, който преди време го бе преследвал като заподозрян в убийство. Цуда очевидно никак не бе доволен, че началникът му бе прехвърлил това нежелано бреме, и побърза да се отърве от него:

— Ти, Хирата — каза той на младшия дошин до себе си, — помогни на сосакан сама — произнесе титлата така, че да прозвучи като обида.

Хирата пристъпи напред. Беше около двайсетте, с широко невинно лице, честен поглед и здраво телосложение. Тримата му помощници, още по-млади от него, също се приближиха. Безпокойството на Сано вероятно се бе изписало на лицето му, защото Цуда избухна в гърлен смях:

— Не знам какво ще разследвате — каза той, — след като останките на мъртвия вече са в моргата.

Сано погледна към мястото на убийството и изпадна в още по-голямо униние — пръстта беше отъпкана и вероятно не бяха останали никакви следи, улики или изобщо нещо, което би могъл да даде на Аой за нейния сеанс. В кръга на заподозрените на практика се включваха всички жители на Едо, а единствената помощ, на която можеше да разчита, бяха четиримата неопитни младоци. Като се сети за първоначалния си оптимизъм, Сано горчиво поклати глава. Тълпата наоколо очакваше действията му и той сви на фуния длани около устата си, за да го чуят всички:

— Внимание! — приглушените разговори сред тълпата стихнаха. — Моля онези, които са открили останките на мъртвеца, да излязат крачка напред.

Двама мъже и една жена пристъпиха напред и се отделиха от тълпата.

Сано се обърна към Хирата и тихо рече:

— Докато аз разпитвам свидетелите, вие четиримата се постарайте да освободите улицата.

В размирния Нихонбаши всеки случаен инцидент можеше да подпали улична кавга, което още повече да затрудни бездруго неудачното разследване. Хирата и помощниците му бързо и енергично започнаха да разпръсват тълпата. Сано се обърна към очевидците. Двамата бяха възрастни аптекари, мъж и жена, застанали плътно един до друг, опрели рамене. Толкова си приличаха, че можеха да ги вземат

за брат и сестра — дребни, слаби и прегърбени, с посивели коси и осеяна със старчески петна кожа. Другият мъж бе двайсетина години по-млад, набит, с отпусната челюст, къси коси и щръкнал перчем. Копието с бамбукова дръжка и кожената му ризница показваха, че е от цивилните караули при портите на Нихонбаши. Сано се обърна към стареца:

— Как се казваш?

— Таро, господарю. Собственик съм на тази аптека — той посочи към магазинчето. — Двамата с жена ми намерихме тялото.

— А ти? — попита Сано пазача.

— Удогучи — прошепна той в отговор. Очевидно притеснен, пазачът непрестанно триеше ръце о късото си сиво кимоно. — Аз намерих главата.

Въпреки усилията на Хирата около тях се събраха група зяпачи. Сано се обърна към стареца:

— Може ли да поговорим в магазина ти?

— Разбира се, господарю — собственикът повдигна завесата към входа и покани Сано да влезе.

Аптеката изглеждаше досущ като повечето дюкяни в Едо — централна пътека между повдигнат от двете страни дъсчен под, нисък таван с прозорци, и бе претъпкана с всякакви стоки: керамични съдове с растителни извлеци, буркани с изсушени корени от женшен, кутии с билки, ядки, прахове, илачи, стрити еленови рога и какви ли още не. Горчиви, сладки, кисели и мускусни аромати изпълваха въздуха. Сано седна върху единия ръб на повдигнатия под и вдигна очаквателно поглед към очевидците.

Старицата заговори първа:

— Господарю, позволете на покорните ви слуги да предложат на скъпия си гост чаша освежителен чай...

Сано осъзна, че високият му пост извиква страхопочитание у хората и отзивчивост от страна на свидетелите. Изчака да му поднесат чая, отпи глътка от него и кимна одобрително. Домакините си отдъхнаха и с усмивка се настаниха на пода.

— Таро сан, как точно намерихте тялото? — попита Сано и остави чашата с чай настрана.

— Ами... когато отворихме тази сутрин — започна старецът, — то си беше там, лежеше в локва кръв на самата улица... — за разлика

от пазача аптекарят не показваше признаци на уплаха или притеснение; вероятно бе виждал толкова ужасии през дългия си живот, че убийството не го безпокоеше особено.

— В колко часа стана това? — прекъсна го Сано.

— Преди зазоряване — отвърна Таро. — Нашият магазин винаги отваря първи и затваря последен. Затуй търговията ни върви добре.

— Да сте видели или чули нещо подозрително предишната нощ?

Двамата старци застинаха в комично еднакви замислени пози, после поклатиха отрицателно глава. Жената въздъхна:

— Толкова добър човек, а да го сполети такава смърт...

— Нима сте познавали Кайбара? — учуди се Сано. Убитият бе хатамото на Токугава и би трябвало да е наемал слуги за пазаруването и за друга домакинска работа. Откъде би могъл да познава тези прости селяни?

— О, да — отвърна аптекарят. — От една година насам редовно минаваше по тази улица. И денем, и вечер.

Сано се запита дали смъртта на Кайбара действително е покушение срещу клана Токугава, както смяташе шогунът, или просто акт на агресия срещу конкретна личност, извършен от добре запознат с навиците на жертвата си убиец.

— Кайбара казвал ли е защо идва тук? — попита Сано. — В определено време ли идваше?

Старицата поклати глава.

— С никого не говореше. Само се усмихваше и кимаше. Първо идваше всеки ден, а после изчезваше за около месец... Но винаги се връщаше...

Значи трябва веднага да разговарям със семейството на убития, помисли си Сано. После се обърна към пазача:

— Удогучи сан, къде и как намери главата на Кайбара?

— Връщах се у дома след стража — заговори Удогучи и целият се разтрепери. — Мъглата се вдигаше и погледнах небето... и видях... — той преглътна мъчително — там... на противопожарната кула имаше нещо такова... Качих се да видя какво е, и... я намерих.

— Видя ли някого? — попита Сано с надежда.

Пазачът поклати глава по-скоро смутено, отколкото отрицателно:

— Май че не. Аз... толкова се уплаших, че даже не си спомням как съм слязъл по стълбата. Помня само, че хукнах по улиците и

крещях за помощ — гласът на Удогучи изтъня съвсем. — Някой сигурно бе викнал полиция, защото, когато се опомних, те бяха около мен, задаваха ми въпроси и ме караха да им покажа главата. Не знам как съм се озовал тук. Казах на колегите ви, че не знам кой го е убил...

— Е, аз пък знам — прекъсна го старицата и кимна заговорнически: — Дух е бил. Невидим дух на самурай, който броди по земята и вярва, че все още се сражава в битката, в която е загубил живота си. Кой друг, ако не призрак, може да убие и да изчезне без следа? И кой друг, ако не самурай от едновременно, би превърнал главата на своя враг в трофей?

Сано ги изглежда втренчено. Осемдесет и девет години бяха минали, откакто в битката при Секигахара^[1] воюващите кланове за последен път бяха взимали отсечени глави като бойни трофеи. Нима историята с призрака би могла да обясни зловещото убийство от изминалата нощ?

— О, не, о, не! — извика в този миг Удогучи и се олюля. — Ако снощи съм видял призрак, значи съм прокълнат и ще умра!

— Убиецът е жив човек, не дух! — заяви Сано твърдо. — А сега ми опиши човека, когото си видял, и ми посочи мястото.

Пазачът затрепери целият:

— Беше последният, който мина през портата, преди да я затворим. Рекох му, че е късно, да побърза, но той не ми отвърна. Беше толкова тъмно и мъгливо, че не можах да го видя добре.

— Слаб ли беше или пълен? — попита Сано търпеливо. — Висок или нисък?

— Не зная. Не си спомням. Беше самурай, имаше мечове. Носеше широко наметало. И голяма сламена шапка, за да скрива лицето му.

— Забеляза ли нещо друго около него? Помисли добре.

Пазачът поклати отрицателно глава. Сано отчаяно прехвърли събраните сведения. Че убиецът е самурай, можеше да се заключи от начина, по който бе извършено самото убийство, но разпитът не успя да хвърли повече светлина върху точния час на смъртта, нито да предостави надеждно описание на нападателя. Бе се надявал да установи, че неизвестният извършител е убил Кайбара, отнесъл е главата в дома си, приготвил е трофея и го е сложил на кулата непосредствено преди затварянето на портите, което би означавало, че

живее в махалата около аптеката. Но Удогучи бе видял странника преди затварянето на портите, а бе открил главата малко след отварянето им призори — с цяла нощ на разположение убиецът е можел да дойде отвсякъде.

Сано стана и се сбогува с възрастната двойка. После се обърна към пазача:

— Бих искал да видя кулата, където си намерил главата.

— Да, господарю.

Упътен от Удогучи, Сано забърза към противопожарната кула, съпроводен от цяло шествие любопитни. Явно всички бяха разбрали кой е, и искаха да видят как работи. Хирата и помощниците му ги разпръснаха със своите джигите. Сано мислено им благодари за охотното съдействие.

Заизкачва се нагоре по стълбата — стъпалата бяха влажни и всичко наоколо бе поръсено със сол, за да се заличи присъствието на смъртта. Хората смятаха съприкосновението с нея за скверно и затова някой бе побързал да почисти площадката на кулата, без да съзнава, че по този начин унищожава всички евентуални следи или улики по убийството. Сано въздъхна и се втренчи в пространството над къщите. Едо бе построен предимно от дърво, а жителите му се отопляваха с мангали с дървени въглища — затова рядко минаваше и месец, без да избухне най-малко един пожар. Откакто преди трийсет и осем години Големият пожар бе унищожил почти половината град и бе отнел живота на повече от сто хиляди души, жителите бдяха непрестанно и използваха тези кули, за да сигнализират с камбанен звън още щом зърнеха дим или пламък. Снощи в мъглата едва ли някой е поглеждал към кулата или се е качвал тук. Да, убиецът наистина бе избрал най-подходящото време. Сано отчаяно сведе поглед. В едномилонния Едо се разхождаха най-малко петдесет хиляди самураи. Как да открие убиеца? Защо не се вслуша в съвета на Ногучи! Как да постъпи сега, как да избегне провала и опозоряването? Вече го нямаше баща му да го дари с мъдростта на Бушидо и да му покаже верния път.

— Ото сан, татко, какво да правя сега? — прошепна той. И да бе чул думите му, духът на баща му не отговори. Още по-печален, Сано слезе по стълбата и нареди на Хирата: — Разпитай всички в района и разбери дали не са забелязали нещо подозрително снощи или рано тази сутрин. Гледай за мъже с рани от меч. Претърси врата по врата

всяка къща. Започни от противопожарната кула и аптеката и карай подред. После ела да ми докладваш пред главната порта на крепостта в часа на кучето^[2] — завърши той и се сбогува.

Измина десетина крачки, когато чу зад себе си:

— Сосакан сама!

Сано се обърна. Хирата все още стоеше до стълбата.

— Сумимасен, извинете ме — младежът преглътна нервно. — Само исках да ви кажа, че няма да съжалявате, дето ми позволихте да работя за вас! — на всяка от страните му пламтеше по едно дръзко червено петно.

Сано го изгледа с изненада. За младия дошин това разследване явно също бе възможност да се докаже. Почувства неочакван прилив на съчувствие към Хирата.

— Ще видим — благо отвърна той. Повече от всеки друг знаеше, че всеотдайността и решимостта могат многократно да компенсират липсата на опит.

Хирата поруменя още повече и бързо се отдалечи. Сано отвърза коня си и пое на север към моргата на Едо. Може би останките на Кайбара Тоджу щяха да му предоставят уликите, които липсваха на местопрестъплението.

[1] Токугава Йеясу (1542–1616) разгромява феодалите от западните провинции при Секигахара на 21.10.1600 г. и слага край на изтощителната гражданска война — Б.ред. ↑

[2] Около 20 часа — Б.ред. ↑

ГЛАВА 4

В същото време на последния етаж в една от кулите на замъка прокълтяха стъпките на двамата стражи, които съпровождаха повиканата от дворцовия управител Янагисава жена. Тя спря пред властната му фигура и се поклони.

— И тъй, куноичи — каза той с ехидна усмивка. — Каква информация успя да събереш за сосакан Сано с твоите шпионски умения?

Аой трепна. Защо Янагисава я нарече така? Куноичи — жена нинджа, владееща тъмни бойни изкуства и притежаваща демонична, свръхестествена сила. Тя се гордееше, че е нинджа, но откритата подигравка в гласа на Янагисава запали в кръвта ѝ гневен пламък. Дворцовият управител изразяваше онова презрение, което самураите изпитваха към нинджите от незапомнени времена: смятаха ги за мръсни, подмолни наемници, способни само на подли убийства, долен шпионаж, коварства и измама — за разлика от откритите и почтени бойни изкуства на самураите. Аой вътрешно гореше от възмущение, защото именно кастата на самураите бе превърнала някога миролюбивите, отдадени на Буда мистици нинджа в смъртоносно опасни воители. Дедите ѝ бяха развили прословутите си бойни умения като защита срещу управляващите самураи, които горяха храмовете им и избиваха народа им, за да го подчинят. Само че тази ненавист не пречеше на Янагисава или на подобните му да наемат нинджи за работа, която самите те смятаха за унизителна или позорна. Като това да шпионира един нищо неподозиращ човек и да доносичи срещу него.

— Сосакан Сано става рано сутрин, работи съвестно в архива, в свободното си време тренира бойни изкуства, живее аскетично, яде и пие умерено... — Аой говореше с равен, изчистен от всякакви емоции глас, изграден след дългогодишни усиления упражнения. — Когато излиза от крепостта, не ходи в квартала на удоволствията Йошивара, а при възрастната си майка в Нихонбаши. Не играе хазарт, не пилее пари

за дреболии, винаги спи сам... — докато говореше, Аой се почувства недостойна издънка на славните си деди — онези горди нинджи, които двеста години преди режима на Токугава са променяли хода на историята. Мислено си представи Фумо Котаро, помогнал на владетеля Ходжо Одавара в битките му срещу Такеда чрез тайни нощни нападения... И Сайга Магоичи, прочутия майстор на огнестрелно оръжие и експлозиви... Сети се и за Хатори, основателя на шогуновата шпионска мрежа мецуке... В историческите хроники липсваха само имена на жени нинджа. Предрешени като слугини, проститутки или пазителки на фамилни гробници, те винаги са действали в сянка, затова подвигът им си е останал неоценен. Но войните бяха приключили и нинджите бяха изтикани обратно в затънтените им планински селца. И ето сега тя — наследницата на онези велики поколения, служи на Токугава, за да спаси народа си. Ако откаже да се подчини, васалите на Токугава ще я убият, а после ще изпратят войската да унищожи до крак рода ѝ и всички други семейства нинджа от околните села. Така повеляваше обичаят — за прегрешение на един член да бъде наказано цялото семейство. — Сано няма любовници, не насилва слугините или конярите си и от всички сведения може да се заключи, че е точно такъв, какъвто изглежда: безупречен самурай! — завърши тя, а мислено добави: *„За разлика от теб, презрени Янагисава, който притежаваш всички слабости и пороци на този свят!“*

Красивото лице на Янагисава се изкриви от едва сдържан гняв:

— „Безупречен самурай“, дрън-дрън! — дворцовият управител презрително изсумтя.

Изострените сетива на Аой доловиха във въздуха около него леко тръпчив мирис — тя знаеше, че човешкото тяло излъчва такава миризма при страх или силна омраза. Реши да приложи тренираното си умение за концентрация върху Янагисава, за да разбере с какво Сано е предизвикал подобни емоции у своя господар. И за слепите бе ясно, че дворцовият управител предвидливо подкопава кариерата на всеки, който има шанс да му съперничи по положение и власт. Сано бе спасил живота на шогуна, значи лесно би могъл да спечели благоразположението на Токугава и да измести Янагисава от привилегирания му пост.

— Два месеца наблюдение и какво? „Безупречен самурай“! — дворцовият управител закри нервно. — Негово превъзходителство го е назначил да разследва убийството на Кайбара Тоджу, а ние все още не знаем кои са уязвимите му места... — Янагисава внезапно се закова срещу нея: — сигурна ли си, че добродетелният Сано няма слабости, от които да се възползвам?

Аой почувства нарастваща симпатия към Сано — може би заради омразата ѝ към Янагисава, комуто бе принудена да служи, а може би заради ненатрапчивата интелигентност и аскетизма на Сано, които толкова го отдалечаваха от типичните нагли и самодоволни самураи... Не, не бива да допуска личните ѝ чувства да се намесват в мисията. Залогът е твърде голям — ако се провали, семейството ѝ ще загине! Въпреки това в съзнанието ѝ изплува лицето му — сериозно и вгълбено, спомни си физическото привличане, което почувства още щом го зърна. Може би при по-различни обстоятелства тя и Сано... Бързо прогони образа му от представите си и каза тихо:

— Той е самотен, а самотните хора са уязвими — гласът ѝ трепна едва доловимо. Едва ли друг познаваше самотата по-добре от нея. Докато Янагисава продължаваше да крачи напред-назад и да реди високопарни слова против Сано, сякаш целият ѝ живот отново премина пред очите ѝ — още от деня, в който бе напуснала своята родна провинция Ига.

Спомни си онзи мъглив есенен ден преди петнайсет лета, когато тя — четиринайсетгодишна ученичка в тайната школа за куноичи — изпълняваше сложно упражнение за баланс, ловкост и безшумност при движенията, а баща ѝ дойде и я повика с жест. Трагичното му изражение я смрази.

— Татко, какво има?

— Аой, дойде време да започнеш работата, за която си обучена — отвърна той тъжно. — Днес заминаваш за двореца Едо като начинаещ шпионин.

Аой се сви, като че я връхлетя планински вятър. Погледна отново баща си, но той само добави:

— Налага се, дъще.

Тренирана в нинджуцу от най-ранно детство, Аой знаеше отлично, че не бива да пита защо. Баща ѝ бе джонин, ръководител на школата в Ига, и сам решаваше всичко, което засягаше рода, а всички

останали се подчиняваха безропотно. За да осигурят собственото си оцеляване, нинджа трябваше да служат на онзи, който имаше най-голяма власт. А това бе Токугава. Явно още тогава залогът е бил твърде висок, щом баща ѝ пращаше на шогуната своята най-добра и обична куноичи. Прииска ѝ се да избухне в сълзи, да се разбеснее и да откаже, но обучението ѝ забраняваше да стори каквото и да било, освен да произнесе думите:

— Да, татко. Отивам да се приготвя.

Сега Аой отпъди все още болезнения спомен за тази раздяла и върна мислите си към настоящето.

— Сано не бива да разкрие това убийство! — говореше Янагисава. — Какъв късмет, че успях да внуша на негово превъзходителство идеята за теб.

Намерението му да саботира разследването заради собствени облаги се стори на Аой престъпно. Защо искаше случаят да остане неразгадан? Само защото държеше да отстрани Сано като свой бъдещ съперник или за да скрие някоя друга, още по-зловеща причина, пряко свързана с убийството? Аой нямаше право да се интересува от мотивите на господаря, нито да съчувства на нещастните му жертви. Бе започнала стажа си като прислужница в кухнята, където шпионираше останалите слуги. Нощем безшумно се промъкваше през огрените от луната улички до гробницата Момиджияма.

— А-а, Аой! — посрещаше я старата Мичико, която тогава се грижеше за храма и оглавяваше женската шпионска мрежа към двореца. Тя също бе куноичи. — Какво имаш да докладваш тази вечер?

— Нощните пазачи планират да откраднат ориз от склада на шогуната — съобщаваше Аой, а отговорът на Мичико бе винаги един и същ:

— Много добре, дете. Баща ти би се гордял с теб.

Аой често бе мислила да се провали в поредната поставена ѝ задача, за да пощади набелязаната жертва. Но смъртното наказание, което я очакваше в подобен случай, нямаше да премахне опасността за семейството ѝ. Оставаше ѝ единствено възможността да се подчинява и стриктно да изпълнява заповедите на Янагисава.

— Ще ме осведомяваш ежедневно за разследванията на Сано! И ще се стараяш да го подвеждаш в погрешна посока със съвети и с

послания от духовете. Използвай интелигентността си, за да спечелиш уважението, любовта и доверието му...

Рякубон но джицу: изкуството на нинджа да спечели доверието на врага, като се преструва на приятел. Аой владееше до съвършенство това умение. Още през първите три години в крепостта тя се издигна от обикновена прислужница до камериерка на най-приближените до шогуна васали. С познанията си по медицина и владееенето на целебни масажни техники стана изключително популярна. Скоро тя започна да докладва на Мичико не за дребните кражби в кухнята на прислугата, а за лудостта и перверзните в най-високите равнища на бакуфу. С времето тъгата по родния дом се притъпи до непрестанна, но поносима болка. Аой живееше ден за ден и не си позволяваше да мисли за бъдещето.

— Или не! Чакай! Хрумна ми по-добра идея... — тъмните очи на Янагисава заискриха, придавайки на красотата му особено зло очарование. — Ще прелъстиш Сано! Ще го накараш да лудне по теб и да забрави за разследването, а аз пък ще подуча шогуна да го отстрани... или дори да го уволни за пренебрегване на задълженията... Освен това ще се постарая да проваля преговорите му за брак... ха-ха... Не е нужно да ти казвам как да съсипеш един мъж, нали?

Аой запази безизразното си изражение, но за миг се вледени при мисълта, че ще трябва отново да изпълни мономи но джицу: да открие и да атакува слабото място на жертвата.

На двайсет я накараха да шпионира пряко хората на шогуна — главно като преспива с висшите служители на бакуфу, за да разкрие евентуалните им предателства или да докладва за скритите им пороци. Аой презираше жертвите си заради слабостта и глупостта им и не се измъчваше за пониженията, заточенията и самоубийствата, които обикновено следваха след разкритията ѝ. Изтриваше от паметта си вече изпълнените задачи, изпиваше поредната отвара от отровни билки, за да се предпази от забременяване, и се залавяше с новото поръчение. И така, допреди шест години, когато погуби единствения мъж, който бе означавал нещо за нея — Фусей Мацутае, член на съвета на старейшините, единственият, осмелил се да се противопостави на Янагисава в опитите му да узурпира властта. Аой бе поразена от неговата интелигентност, почтеност и впечатляваща външност. В него най-сетне бе открила самурай, достоен за

уважението ѝ. За първи път изпита удоволствие от плътска любов с мъж. Другите бяха груби и перверзни, а Мацугае — мил и ласкав. Сексуалният екстаз с него бе притъпил обичайната ѝ бдителност и тя съзря опасността едва когато вече бе твърде късно. Изпита безкрайна тъга, когато изведнъж осъзна в какво бе превърнала любимия си: месеци наред го бе пристрастявала към пиенето и сега от красивото му лице и стройна осанка бяха останали само кървясали очи, треперещи ръце и плужесто тяло. Онзи, другият ѝ липсваше невъобразимо. Прииска ѝ се да вярва, че все още нищо не е загубено, че двамата заедно могат да избягат далеч от това ужасно място. После си спомни, че животът на близките ѝ там горе в планината зависи единствено от непрекословното ѝ подчинение.

— Губя всичките си съюзници, целият съвет на старейшините подкрепя кликата на Янагисава. Не зная как да спра това безумие... — говореше Мацугае в онази тяхна последна вечер. — Помогни ми, Аой, извикай духа на майка ми да ми даде съвет!

Аой често използваше в работата си ритуала „съветване с мъртъвците“ и това не беше измама. Мъртвите наистина говореха — чрез вещите си, чрез мислите на живите, които са ги познавали. Макар никога да не бе виждала човека, чийто дух ѝ се налагаше да „призове“, тя бе в състояние лесно да долови и изключително точно да пресъздаде образа му — трябваше само да се съсредоточи и да насочи сетивата си към някой предмет, принадлежал на мъртвия. После влагаше в устата на „духа“ необходимите слова, за да въздейства върху жертвата в желаната посока и да ѝ внуши определени мисли. Така постъпи и в онази нощ — „посъветва“ своя любим от името на майка му да се самоубие, за да избегне опозоряване, и два дни по-късно Мацугае действително избра смъртта. Янагисава безпрепятствено зае поста на главен дворецов управител, а Аой нощ след нощ лежеше будна, ридаше безмълвно, проклинайки и себе си, и дълга към семейството си. После съдбата ѝ нанесе нов удар — Мичико умря и Янагисава ѝ възложи на нея да ръководи шпионската мрежа в замъка. С новото поръчение угасна и последната ѝ надежда да се освободи, да види отново баща си, да върши добро, а не зло, да си намери мъж, който да запълни празнотата в душата ѝ след смъртта на Мацугае. Новото поръчение означаваше тя да прекара остатъка от живота си в Момиджияма, фамилната гробница на Токугава.

— И тъй, куноичи — завърши тирадата си Янагисава. — Ясно ли ти е какво трябва да правиш?

Аой кимна с примирение. Шестте изминали години от смъртта на единствения ѝ любим я научиха как да се пази от сантиментални чувства в работата си. Не бива да се поддава на емоциите, не бива да храни надежди за общ живот със Сано, послушно и съвестно ще го отклонява от работата му и ще се постарее поне да не добавя още едно убийство към греховете си.

— Ще използваш ли тъмни сили срещу Сано? — попита Янагисава и в гласа му се прокрадна внезапен страх.

Загадъчните „тъмни сили“ всъщност представляваха съчетание от висша степен на сетивно възприемане и изчерпателни знания за съзнанието и тялото. Тези умения изискваха много тренировки и усилено обучение. В тях нямаше нищо свръхестествено, но за самураите си оставаха непонятни и затова те изпитваха такъв страх от силата на нинджа. Аой разбра, че Янагисава иска да знае дали е готова да прибегне до убийство. До този момент не ѝ се бе налагало да стига дотам: да убиеш, бе последната възможност, когато всички други средства за изпълнение на задачата са се оказали безуспешни.

— Ще използвам всички средства за постигането на поставената цел, почитаеми господарю.

ГЛАВА 5

Сано яздеше през лабиринт от тесни улички към затвора Едо, в който се помещаваше и градската морга. Паянтов дървен мост го преведе през канал с воняща застояла вода, образуващ ров около високите каменни зидове на затвора. Самата сграда стърчеше над канала застрашително и зловещо с многобройните си наблюдателници и масивни, обковани с желязо порти.

От другата страна на моста стояха двама пазачи. Когато видяха знатните одежди на Сано, те се поклониха и плъзнаха встрани тежките дървени греди, които препречваха портата. Докато водеше коня си през портите и после през двора на затвора, Сано си мислеше за промените, които бяха настъпили в живота му, откакто преди два месеца за първи път бе прекрачил прага на това място: тогава бе дошъл с отвращение и неохота заради неприятното задължение да установи причината за смъртта на жертвите във възложения му случай. Наложил се да присъства на нелегална аутопсия — най-отвратителното му изживяване. Не бе и допускал, че някога ще му се прииска отново да дойде тук. Шинтоистката религия, на която бе привърженик, постулирала, че всяко съприкосновение със смъртта или посещение на място, свързано с нея, е равносилно на духовно и плътско оскверняване. Отне му доста време, за да преодолее отвращението си, но продължил да идва, не по работа, а за да види д-р Ито Генбоку — главния лекар на моргата в Едо, приятеля, чиято научна вещина му бе помогнала да докаже, че едно привидно двойно самоубийство всъщност е умишлено злодеяние.

Сано стигна до задната стена на затвора и спря пред ниска сграда с хоросанови стени и сламен покрив. Посрещна го нисък набит мъж с късо подстригани посивели коси и квадратно строго лице.

— Добър ден, Мура сан — поздравил Сано. Мура бе ета — човек от най-низшата и презряна прослойка на обществото. Останалите четири касти страняха от ета заради духовно скверните им професии — те работеха като носачи на трупове, надзиратели, мъчители и

палачи, вършеха най-мръсната работа, изпразваха тоалетни ями, събираха боклук и отнасяха труповете след наводнения и пожари. Всеки можеше да убие ета без повод и без да го грози наказание. Сано отдавна бе превъзмогнал кастовата си неприязън и не се скъпеше да поздравява Мура с нетипично за социалната му принадлежност уважение. — Как е днес почитаемият доктор?

— Както обикновено, господарю. Ще се радва да ви види.

Сано подаде на Мура юздите на коня си, извади от натъпканите дисаги един плосък пакет, мушна го под мишницата си и рече:

— Можеш да разтовариш останалото! — после прекрачи прага на моргата.

Д-р Ито — мъж около седемдесетте, с къси бели коси, леко оредели на слепоочията, четеше в далечния край на помещението от голяма книга на непознат език. Бе жива илюстрация на политиката на Токугава, която петдесет години по-рано буквално бе изолирала страната за външния свят, за да стабилизира нацията след дългогодишна гражданска война. Само холандците бяха запазили известни привилегии за търговия с Япония. Чуждестранните книги бяха забранени; всеки, който практикуваше западни науки, се наказваше жестоко. Няколко рангакуша — учени от холандската школа, продължиха тайно да усвояват забраненото познание. Д-р Ито, преди това изтъкнат и високоценен лекар на императорската фамилия, бе разкрит, арестуван, пратен на съд и осъден на доживотен затвор в моргата на Едо. Друг едва ли би преживял подобно опозоряване, но д-р Ито, забравен от властите, откри, че разполага с неограничени възможности да усъвършенства знанията си — тук можеше на спокойствие да извършва аутопсии, да наблюдава и да записва наученото и да експериментира. Сано се приближи и лекарят вдигна поглед:

— А-а, Сано сан. Добре дошъл! — старческите му очи засияха от удоволствие.

Сано отвърна с поклон.

— Добър ден, Ито сан — каза той и протегна пакета.

— Моля приемете това в знак на искреното ми приятелство! — подаръкът съдържаеше пособия за писане — единствените неща, които д-р Ито би приел. Обикновено в дисагите Сано донасяше храна,

гориво и други важни неща, но ги даваше скришом на Мура, за да пощади гордостта на приятеля си.

— Какво те води насам този път? — Ито насочи проницателния си поглед към Сано. — Чувствам, че не е просто желанието за приятна компания.

— Шогунът ми възложи разследването на убийството на Тоджу Кайбара, чиято глава...

— ... е била отсечена и превърната в боен трофей! — лицето на д-р Ито се оживи, а веселостта му изглеждаше неуместна предвид на характера на новината. — Да, чух за това убийство. Великолепно!

— Великолепно ли? — попита Сано и се хвърли да обяснява какви трудности е имал с полицията и как не е открил никакви улики на мястото на убийството.

Вместо да му отвърне със съчувствие или съвет, д-р Ито се усмихна тайнствено и каза:

— Може би излишно се тревожиш...

Обзет от подозрение, Сано попита:

— Защо? Знаете ли нещо?

— Може би.

— Какво? Нещо от останките на Кайбара? — нетърпеливо предположи Сано. — Може ли да ги огледам?

— Щом толкова настояваш, моля! — Ито нареди на Мура да донесе вързопите с трупа и главата на убития и да приготви необходимите инструменти. — Още не са измити и приготвени за кремация — предупреди д-р Ито.

— Добре — Сано кимна доволен. Може би някои улики бяха оцелели! Но когато Мура разгърна вързопите, усети, че му се повдига. Дрехите на мъртвеца бяха толкова подгизнали от кръв, че не беше възможно да се определи първоначалният им цвят. Кръвта бе изцапала прибраните в ножниците мечове и се бе съсирила в плътни кори около посечения врат. Сано се насили да пристъпи по-близо и потръпна от погнуса, когато долови сладникавия тежък мирис на кръв и тление. — Изглежда, няма нужда да правим аутопсия, щом причината за смъртта е толкова очевидна — каза Сано с облекчение, че поне тази част ще му бъде спестена. Аутопсията все още бе незаконна и дори покровителството на шогуна не би го предпазило от последствията, ако евентуално станеше ясно, че се е забъркал със забранени

чуждоземски науки. Изтънченият и набожен Цунайоши без колебание би го пратил в изгнание. Мисълта да предизвика закона и да изложи на риск поста си го ужасяваше, но истината му бе по-скъпа и заради нея бе готов на всякакви жертви.

— Разбира се, аутопсията е излишна — съгласи се д-р Ито. Той огледа трупа от всички страни и каза: — Все пак, нека се убедим. Мура, свали дрехите!

Ета започна да разсъблича трупа. Когато разхлаби пояса на Кайбара, върху масата падна малка кесийка от кафяво платно. Сано я взе. На връвта, с която бе стегната, се полюшваше бял нефритен нецуке — талисман, във формата на кацнал върху слива скакалец. Кесията бе пълна със сребърни монети — значи не кражбата е била водещ мотив за убийството. Сано тикна кесията в собствения си пояс — възнамеряваше да я върне на семейството на Кайбара, но преди това щеше да я даде на Аой като необходима вещ за нейния ритуал. Междувременно Мура смъкна от трупа наметалото, кимоното и панталоните, оставяйки само препаската около слабините, цялата на петна от фекалии и урина — смъртта бе охластила червата и пикочния мехур на жертвата.

— Убиецът едва ли е нападнал Кайбара, за да си премерят силите — рече Сано, като видя голото съсухрено тяло на стареца. — Няма синини или рани, значи е бил умъртвен с един-единствен удар.

Ито разглеждаше врата на Кайбара.

— Мура, почисти разреза.

Мура донесе кана с вода, после взе да плакне и да полива, докато засъхналата кръв почна да се размеква. Най-после разрезът се откри вече почистен и д-р Ито се приведе съвсем близо до раната, присвил очи с концентрацията на учен.

— Няма разкъсвания на плътта, нито нацърбване по костите — каза той. — Този разрез е направен с много остро оръжие и с изключителна сила. Убиецът е знаел съвсем точно какво прави...

— Значи извършителят си служи майсторски с меча? — попита Сано.

— Да.

Сано въздъхна отчаяно. Повечето самураи в Едо и в околните яшики — именията на феодалните владетели даймио, бяха изкусни

майстори на оръжието. Сякаш прочел мислите му, д-р Ито вдигна глава и каза:

— Трудно ще ти е да откриеш убиеца, но засега не губи надежда. Нека огледаме главата.

Мура вече разгъваше по-малкия вързоп. Щом зърна съдържанието му, Сано застина в искрено страхопочитание — това бундори бе великолепен образец, точно както ги описваха по книгите за церемониите след битки, безупречно до най-малката подробност. Сведените очи, прибраните в стегната опашка коси, вързани с бяла хартиена ивица, квадратната поставка, гримираното с руж лице, мирисът на тамян — всичко съответстваше на стандарта, описан в класическите бойни наръчници. Самият Токугава Йеясу би се гордял с такъв почетен дар.

— Да... Ясно е, че убиецът е самурай, който знае отлично как се подготвя боен трофей — каза замислено Сано и посегна към етикета, вързан на опашката. После се смръщи изненадан, когато прочете изписаните с туш букви: — Араки Йоджиемон?!?

Д-р Ито се обърна към него:

— Нали бойните трофеи трябва да носят името на убития... Вероятно убиецът не е знаел кой е Кайбара, и е избрал друго име, за да не оставя етикета празен...

„Дали?“, помисли си Сано. От историята знаеше, че Араки Йоджиемон е бил васал на Токугава Йеясу по времето на Сенгоку джидай^[1] — Дългата война, преди повече от сто години. Йоджиемон е бил един от генералите под командването на Ода Нобунага. Каква връзка би могло да има между Араки Йоджиемон и Кайбара Тоджу?

— Ако убиецът не е знаел кой е Кайбара — изрече на глас Сано, — какъв е мотивът за деянието му? И защо е изписал името на прославен генерал от миналото върху главата на един непознат? — той откачи етикета и го мушна в пояса си до кесията на Кайбара. — Можете ли да ми дадете някакъв съвет, Ито сан?

Очевидно докторът бе очаквал точно този момент, защото рече ликуващо:

— Нямам съвет, но имам една важна новина. Ако се възползваш от нея, може би няма да имаш нужда от съвет — и кимна към Мура, който извади от един шкаф голям захлупен керамичен съд. — Сано

сан, имам съмнителното удоволствие да те уведомя, че това необикновено убийство не е първото по рода си...

— Не е първото? Как така? Откъде знаете? — Сано беше искрено озадачен.

Д-р Ито само се усмихна и с жест насочи вниманието му към ета, който с гримаса на отвращение бръкна с ръце в съда и извади отвътре отсечена мъжка глава, от която се стичаше саке — очевидно използвано като консервант. Плътен бял слой замъгляваше очите на мъртвеца; кожата му бе станала белезникава. Устните се бяха обърнали и разкриваха жълти застъпващи се зъби. Късите черни коси оформяха само оскъдна миша опашка. Главата, също както на Кайбара, бе поставена на квадратна дъска, а върху бузите все още личаха следи от руж. Двете убийства несъмнено бяха дело на един и същ човек.

— Без етикет... — промълви Сано, макар че му се гадеше невъобразимо. — Питам се защо... Кога е станало? В полицията знаят ли?

— Събирачите на трупове ми я донесоха преди десет дни — отвърна д-р Ито. — Съмнявам се, че в полицията имат информация по случая...

— Защо? — Сано отмести очи от зловещия трофей и погледна към приятеля си.

— Защото жертвата е ета — отвърна лекарят.

Властите не си правеха труда да разследват убийствата на ета, независимо от това, колко необикновени бяха. Ако не бе професионалното любопитство на Д-р Ито, смъртта на този ета щеше да остане незабелязана заедно с информацията, която би могла да предостави за убиеца. Сано почувства прилив на признателност към своя приятел.

— Благодаря ви, Ито сан.

— За какво говориш? — лекарят се престори на недоумяващ, но искрицата в очите му подсказа на Сано, че е оценил признателността му.

После Мура отрязва кичур коса от главата на убития ета, уви го в хартия и го даде на Сано да го отнесе на Аой. Сано се сбогува с д-р Ито, обнадяен от новата информация, но и обезсърчен от предстоящите трудности. Обезглавяването на Кайбара не бе единично произшествие. Престъпникът явно бе тренирал върху ета убийството

на Кайбара... а може би и върху още някого? Засега мотивите му бяха неясни, но със сигурност шогунът не бе единствената мишена.

Из Едо на свобода бродеше неизвестен безумец. Колко ли още хора бяха изложени на смъртна опасност?

[1] Период Сенгоку (467–1568) се характеризира с размирици, непрестанни войни, хаос и несигурност в страната — Б.ред. ↑

ГЛАВА 6

Хладен здрач се спускаше над храма Асакуса северно от Едо. Звънът на камбаните се носеше над околните хълмове, реката и града. Криволичещите из района улици бяха осветени от хартиени фенери, окачени по стрехите на странноприемници и сергии, край които безспирно се суетяха пристигнали отдалеч поклонници, монаси в оранжеви роби и минувачи. Кънтяха гласове и смях, цареше ведро спокойствие.

Сред този бълбукащ човешки поток вървеше Убиецът Бундори. Той не обръщаше внимание на шума от тълпата, но хората наоколо му хвърляха тревожни погледи заради мрачната решителност, която излъчваше. Първите две убийства бяха усилили копнежа му по миналото. Сега предстоеше нова битка и той искаше да отпрати към боговете молба за победа.

* * *

В тясната и задушна шатра владетелят Ода Нобунага крачи нервно пред генералите, свикани спешно на това нощно съвещание.

— Моят коварен зет Асай е сключил таен съюз с владетеля Асакура от Ечизен! — изрича гневно той. Десет години след битката при Окехазама Ода вече е един от най-могъщите пълководци — победил е много врагове и е спечелил важен съюзник — Токугава Йеясу; превзел е столицата Киото; планира нападение срещу владетеля Асакура, което със сигурност ще го доближи до установяване на пълно военно господство в страната. Но точно в този миг идва вестта за предателството на роднината Асай... Стъписан ропот обхожда генералите на Ода, сред които е и Убиецът Бундори.

— Асай държи проходите към северната провинция Оми — отбелязва генерал Токугава Йеясу. — Със сигурност ще ни устрои засада на пътя за Ечизен.

Убиецът Бундори изрича това, което всеки друг се бои да каже:

— Тогава трябва да се оттеглим, за да оцелеем и да победим след време! — всички глави се обръщат към него, но с присъщото на младостта му безразсъдство той добавя: — Аз ще командвам ариергарда. И дай, Боже, да успея да задържа Асай и Асакура достатъчно дълго, за да може господарят ми да стигне жив и здрав до Киото. Дори и ако трябва да платя за това с живота си.

* * *

Пред самия храм Асакуса бе поставена голяма каменна урна, пълна с димящи пръчици тамян. Поклонниците се тълпяха около нея, шепнеха молитви и сбираха длани, за да уловят лечебния дим от урната и да го съхранят по-дълго. Убиецът Бундори ги подмина и се отправи към главния вход на храма. Влезе, бързо прекоси сумрачната, потънала в тишина зала и коленичи пред олтара на Канон, богинята на милосърдието. Известно време съзерцаваше замислен позлатената ѝ статуя и трепкащите пламъчета на свещите пред нея, после склони глава в молитва.

„О, Канон, помогни ми да надвия враговете. Нека не секва изворът на победите ми, за да мога да прославя своя господар, владетеля Ода.

Моля те, Канон, позволи ми да накажа за стореното зло онези, които чрез коварство победиха великия Ода. Нека съкруша всеки, който ми пречи да изпълня свещения си дълг... и най-вече личния следовател на шогуната.“

Убиецът пусна монета в кутията за помощи и бързо излезе от храма. Навън небето бе съвсем тъмно и тълпите почти се бяха разпръснали. Той пое по пътя, извеждащ от Асакуса, да дири следващата си жертва, за да изпълни един толкова стар дълг — сто и деветнайсет години след битката на владетеля Ода с войските на Асакура и на предателя Асай.

* * *

Пролетта неусетно е отстъпила пред знойното лято. Армията на владетеля Ода е оцеляла след засадата на Асай и се е върнала невредима в Киото благодарение на Убиеца Бундори, майсторски разгърнал ариергарда. Дошло е време Асай и владетелят Асакура да бъдат окончателно победени. Войските на владетеля Ода отново са в поход — придвижват се безшумно, само нощем, под огромната жълта луна. Съгледвачи току-що са донесли вестта, че Асай и Асакура са прекарвали двайсетхилядна армия през река Анегава.

Убиецът Бундори предвожда своя отряд. Под негово командване са воители, събрани от пленените врагове на Ода. Дали наистина са прехвърлили верността си към своя нов господар? Може ли да им се довери? Под бронята, по гърба и по гърдите му се стичат струйки пот. Той крие съмненията си зад властната осанка на кален в битките генерал, който изисква и получава подчинение. Армията се е устремила напред — към слава или смърт. Луната достига своя зенит и почва да залязва.

— Чуйте! — прошепва някой.

В далечината отекват удари на бойни барабани. Барабанчиците на Ода отвърщат със същия заплашителен гръм. Армията ускорява крачка. Кънти тропот на копита; воините заемат позиция на речния бряг; лъсват хиляди мечове; стрелците обтягат лъкове; зад тях застрашително чернеят пушки и копия, в ариергарда генералите обхождат с тревожен поглед местността.

Внезапно ударите на барабаните замлъкват. Убиецът Бундори отправя поглед над тъмните води — там отсреща, където се спотайва многобройният враг. Всички очакват командата на владетеля Ода. Зловещото безмълвие трае цяла вечност. В знойната нощ цари пълен покой. Внезапно викът на Ода раздира тишината.

От отсрещния бряг на реката прозвучава ответният призив на Асакура.

Със свирепи виковете и сред оглушителни гърмежи двете армии се втурват във водата, устремени в атака.

ГЛАВА 7

— Как завърши диренето? — обърна се Сано към Хирата, когато двамата се срещнаха вечерта при рова, ограждащ крепостта Едо. Хирата разпери ръце в отчаяние:

— Гомен насай... съжалявам. Обиколихме всички къщи и магазини около мястото на убийството, но не открихме нито един очевиден. Никой не се държеше подозрително, не видяхме следи от кръв. Един от стражите при портата съобщи, че предишната вечер видял Кайбара сам. Друг забелязал мъж с наметало, който май носел кошница. Но не успял да види добре лицето му... — той се взря мрачно в моста, който прехвърляше рова и водеше към главната порта. — Надявахме се да покрием по-голям участък, но бяхме само четиримата...

— Въпреки това сте свършили добра работа — похвали го Сано. Младежът доволно изпъна рамене. — Аз пък открих нова следа! — и Сано му обясни за убийството на ета. — Нека утре твоите хора продължат диренето, а ние с теб да се срещнем в часа на дракона^[1] пред дома на Кайбара в Банчо, района с къщите на хатамото западно от крепостта.

— Щом вече знаем, че убийството не е само едно, значи никой не е в безопасност, докато не заловим убиеца. Вече разпоредих на пазачите при всяка порта в града да проверяват един по един всички преминаващи след мръкнало. Предупредих старейшините на отделните махали, че е добре да организират въоръжени патрули по улиците от здрач до зори. Искам да сториш същото и в северозападната част на Нихонбаши до затваряне на портите. Не бива да предизвикваме паника, но сме длъжни да предупредим и да охраняваме.

Хирата кимна енергично:

— Да, сосакан сама.

Двамата се сбогуваха и Сано проследи с поглед как Хирата се изгуби сред тълпата от прибиращи се у дома самураи. Дали убиецът не

бе един от тях? Дали не бродеше из улиците, търсейки нова жертва?

— Където и да си, ще те откроя! — закле се на глас той и пое по моста към портите на крепостта. Предстоеше му среща с шогуната и му се щеше да е по-убеден в собствените си думи.

Въоръжените стражи пред личната приемна на шогуната кимнаха за поздрав и се отдръпнаха да сторят път на сосакан Сано. Вътре няколко фенера позлатяваха със светлината си окачените по стените фрески и кошници с увивни растения, а ниските мангали с дървени въглища разпръсваха вечерния хлад.

— А-а, сосакан сама — възкликна Токугава Цунайoshi от подиума, където се бе излегнал върху десетина копринени възглавнички. На меката светлина пищното му кимоно проблясваше, а лицето му изглеждаше по-младо и одухотворено. — Ела по-близо, стопли се, почини си след тежкия ден. Този пролетен въздух е толкова свеж и толкова уморителен!

— Да, ваше превъзходителство — Сано коленичи пред подиума, обзет едновременно от благоговение и безпокойство.

За първи път оставаше насаме с Цунайoshi, ако не се смятаха тримата внушителни и безмълвни като сенки телохранители, опрели гръб до вратите. За първи път имаше някакъв шанс да задълбочи познанството си с човека, който управляваше съдбата му. При това любезната покана на шогуната показваше, че той също приветства възможността да развият личното си приятелство.

— Разбрах, че преди да станеш йорики, началник на силите на реда, си работел като преподавател, нали? — Сано кимна утвърдително и шогунът продължи: — Значи си образован? Къде си учил? И какви предмети?

— При свещениците на храма Зоджо, ваше превъзходителство — отвърна Сано с облекчение: шогунът явно отдаваше огромно значение на знанията и ерудицията, а въпреки финансовите си затруднения бащата на Сано му бе осигурил първокласно образование! — Изучавах литература, математика, право, история, политическа теория и китайските класици.

— О, значи си един наистина много интелигентен самурай... — в очите на Цунайoshi проблесна интерес и той се приведе напред с

нетърпелива усмивка: — Предполагам, имаш някой любим пасаж от Книгата на великото познание^[2]?

Сано не бе очаквал подобен „литературен“ разговор, но с охота поде инициативата на своя господар. Благодарение на строгите свещеници в храма Зоджо бе заучил наизуст цели глави и сега без затруднение цитира първия пасаж, който му хрумна. Цунайюши го изслуша с искрен интерес, после сбърчи нос като дете, което откъсват насила от любимите му занимания, и плесна с ръце в знак, че е време за работа:

— Някой от следващите дни с теб ще се посветим изцяло на удоволствието да си говорим за класиците, но сега трябва да обсъдим друго... Докъде стигна с... ъ-ъ... разследването на убийството на Кайбара Тоджу?

В този момент вратата се отвори със замах и дворецовият управител Янагисава влезе шумно в залата, придружен от млад самурай на около четиринайсет години. Момчето носеше косата си по начин, който показваше, че още не е преминало церемонията за посвещаване в мъжественост — темето му бе обръснато, а отпред бе оставен дълъг кичур, опънат така, че да не пада върху челото. Лицето му бе нежно и красиво като на момиче.

— О, простете, че ви прекъснах, ваше превъзходителство... — Янагисава коленичи пред шогуна и се поклони. Момъкът стори същото. — Позволих си волността да реша, че тази вечер ще искате да видите Шичисабуро! — той направи жест към момчето и добави: — Веднъж проявихте интерес към него и... надявам се... не съм сгрешил?

Сано бе чувал за Шичисабуро — настоящата звезда от театъра Но, създаден от клана Токугава. Младежът произхождаше от знатно семейство и притежаваше невероятен талант за роли на самураи, което обясняваше прическата му. Но точно сега ли трябваше да ги прекъсват?!

Озадачен и обезпокоен от ненавременната поява на Янагисава, Сано отпрати поглед към подиума: шогунът съзерцаваше Шичисабуро като в транс с пламтящи очи и полуотворени уста. Още преди да дойде да живее в крепостта, Сано знаеше за предпочитанията на Цунайюши към млади момчета и бе чувал какви ли не истории за неговия харем от красиви актьори, самураи и селяни. Сега нагледно се убеди, че

слуховете не са толкова далеч от истината. Почувства отвращение, но не толкова заради сексуалните предпочитания на шогунa — любовта между мъже се практикуваше от много самураи като висше проявление на Бушидо, — колкото заради това, че и друг слух също отговаряше на истината: Цунайoshi позволяваше еротичните му щения да го отклоняват от деловата работа. Сано си припомни какво го учеше баща му:

„Добрият самурай никога не упреква своя господар — дори и наум.“

Цунайoshi, изглежда, бе забравил всичко, свързано с разследването на убийството:

— Ела насам, Шичисабуро! — заповяда той дрезгаво.

Момъкът се приближи и шогунът го изгледа от глава до пети. Янагисава повдигна вежди въпросително, сякаш питаше: *„Е, какво ще кажеш?“* Дишането на Цунайoshi се учести, пръстите на ръцете му леко трепнаха и гърлото му се сви, докато преглъщаше. Сано сведе поглед към пода, смутен от тази открита проява на лъст. Миг по-късно за негово облекчение Янагисава направи знак на един от стражите:

— Отведи Шичисабуро в покоите на негово превъзходителство да изчака, докато той приключи работата си със сосакан Сано! — това небрежно споменаване на името му бе единственият знак, че Янагисава е регистрирал присъствието му.

Когато вратата се затвори зад Шичисабуро и стражника, лицето на Цунайoshi се изкриви от разочарование. Благият глас на Янагисава наруши неловкото мълчание:

— Убийството на Кайбара ли обсъждате? — дворцовият управител остана доста далеч от Цунайoshi, леко обърнат настрана, за да може да вижда едновременно шогунa и Сано.

— Убийство? А, да... — Цунайoshi премигна и насочи поглед към Сано с печална въздишка. — Сосакан Сано точно щеше да докладва докъде е стигнал. Няма ли да останеш с нас? Убеден съм, че твоята... ъ-ъ... проникателност само ще ни е от полза!

Янагисава и Цунайoshi размениха погледи, които за Сано останаха непонятни. Усети емоционална връзка между двамата, но не можа да определи характера ѝ. Бяха ли наистина любовници? Не се докосваха, не проявяваха някакво явно желание за физически контакт. Зад официалните им маниери Сано почувства, че Цунайoshi е дълбоко

привързан към своя дворцов управител и искрено му се възхищава. Янагисава изпитваше към господаря си нещо по-силно и двусмислено. Трябваше да следи всяко тяхно движение, всеки нюанс в репликите им един към друг — щом се налагаше да работи в екип с двама висшестоящи, поне трябваше да е наясно за взаимоотношенията им. А засега имаше сериозен повод за безпокойство: явно Янагисава целенасочено подклаждаше апетитите на шогуната за удоволствия. Но защо? Сано затвори съзнанието си за тази неуважителна мисъл и каза:

— Вашето присъствие е чест за мен, Янагисава сан.

Янагисава кимна хладно в израз на благодарност:

— В такъв случай, сосакан, осведомете ни докъде стигнахте с разследването днес. Открихте ли вече убиеца? — дворцовият управител пое ролята на задаващия въпроси.

— Не... още — запъна се Сано.

Нямаше намерение да крие истината, но се надяваше достойно да изтъкне вече постигнатото, а директно зададеният от Янагисава въпрос го лиши от тази възможност. Той хвърли смутен поглед към шогуната — нали все пак Цунайوشي не очаква чудеса за един ден работа?

Шогунът изкриви лице в гримаса на мрачно разочарование:

— Колко жалко... — изглеждаше доволен от желанието на Янагисава да води разговора и заинтригуван единствено от вратата, през която бе излязъл Шичисабуро.

— Но разговарях с хората, които са открили останките на Кайбара — побърза да продължи Сано, за да предотврати други отклоняващи въпроси от страна на Янагисава. Щеше му се дворцовият управител да не бе водил проклетия Шичисабуро. Сега разговорът с Цунайوشي бе разстроен и затормозен от похотливите мисли на шогуната. — Възрастните аптекари и стражникът при портата...

— ... са ви дали подробно описание на убиеца? — прекъсна го дворцовият управител.

— Не, Янагисава сан, за съжаление те не са видели престъпника... — за втори път Сано бе принуден да отговори отрицателно и вече съвсем се изнерви.

— Хм... — поклати глава Янагисава в израз на разочарование, презрение и злорадство.

Внезапно Сано си спомни погледа, който дворцовият управител му бе отправил тази сутрин — Янагисава не се и стараеше да прикрива необяснимата си враждебност. Недоумяваше с какво я бе заслужил, а и протоколът не допускаше да помоли за обяснение. Но трябваше бързо да измисли нещо, за да не бъде окончателно злепоставен пред шогуна!

— Научих, че Кайбара често е посещавал района на аптекарите — заговори отново той, като се стремеше да звучи уверен и убедителен. — Възможно е убиецът да е негов враг, някой, който добре е познавал привычките му и го е причакал...

— Може би — прекъсна го пак Янагисава. За момент Цунайoshi се изтръгна от замечтаната си вгълбеност и Сано се окуражи. Но Янагисава добави: — А може би не! Какви са доказателствата в подкрепа на този... сценарий?

Този път Сано реши да се изхитри и да не отговаря пряко на зададения въпрос:

— Утре, когато посетя семейството на Кайбара...

— Нима още не сте го сторили? — възмути се Янагисава и изкриви устни в зла усмивка: — Наистина, сосакан, страхувам се, че не работите ефективно и се опирате на твърде съмнителни факти.

Сано потисна прилива на безпокойство и гняв. За миг видя, че дворцовият управител и шогунът си разменят бързи погледи. Какъв глупак, казваше поклащането на глава от страна на Янагисава. Май че си прав, отвърщаше Цунайoshi, свивайки рамене с печална усмивка. С ясното съзнание, че трябва да действа незабавно, за да спаси добрата си репутация пред шогуна, Сано избухна:

— Когато отидох в моргата на Едо, за да огледам останките на Кайбара, открих, че...

— Моргата? — Янагисава го прекъсна за пореден път, но този път възклицанието му съдържаше само ужас и погнуса. — Ходили сте на това скверно място?! И на всичко отгоре имате нахалството да го споменавате пред негово превъзходителство?! — той се обърна към шогуна: — Моля, простете обругателството на този човек. Без съмнение ниското му потекло и възпитание са причина за демонстрираната плачевна липса на деликатност...

Безсилен гняв обзе Сано. Ненавиждаше Янагисава, задето уж неволно засегна произхода и социалното му положение.

— Хиляди извинения, ваше превъзходителство! — думите с усилие излизаха през скованото му гърло.

Цунайоши стана и тихо рече:

— Приемам ги.

Сано набра смелост и продължи, като внимателно подбираше словата си:

— Искях само да отбележа, че Кайбара не е първата жертва на ритуалния убиец. Преди десет дни друг мъж е бил убит по абсолютно същия начин! — той млъкна за миг, за да види реакцията. Шогунът седна и се втренчи в него изненадан. Ноздрите на Янагисава потръпнаха, а фино изписаните му устни се свиха в израз на недоволство. — Ваше превъзходителство, вярвам, че това по-ранно убийство е важна улика за мотивите и самоличността на убиеца — продължи Сано, усещайки, че все още разполага с вниманието на Цунайоши.

— Мъдро заключение! — Цунайоши се потърка замислено по брадата.

Но триумфът на Сано бе кратък.

— Хм, друго убийство! — намеси се Янагисава и тъмните му очи проблеснаха дяволито. — Но, сосакан Сано, вие си противоречите! Само преди миг ни убеждавахте, че убиецът е враг на Кайбара, а сега излиза, че си имаме работа с поголовен престъпник? — той безпогрешно бе схванал слабото място в логиката на Сано. — Чудно как успяхте за един-единствен ден така да усложните този най-обикновен акт на посегателство срещу властта на шогуна! — Янагисава се разсмя ехидно и Сано усети, че го побиват тръпки.

— Не! — извика той, принуден да се защитава. — Не си противореча! Другото убийство хвърля нова светлина върху мотивите и дава нова насока на разследването... — искаше му се да посочи колко много неща е планирал за следващия ден, но замълча, защото видя, че шогунът отново съзерцава вратата. Янагисава се разсмя отново и затвърди победата си.

Сано отново изпита онова всяващо страх неясно чувство, което го терзаеше, откакто бе пристигнал в крепостта: в двореца властваха странни взаимоотношения и коварно подмолни течения определяха хода на събитията в него. Сигурно, рано или късно, интригите щяха да засегнат и него или поне да го подведат. Дворцовият управител явно не

желаеше Сано да разкрие кой е ритуалният убиец. Но защо? Съзнателно ли бе довел младия актьор — за да прекъсне срещата и да отвлече вниманието на Цунайоши?

— Ваше превъзходителство, по отношение на полицията... — започна той.

— А, да — обади се Янагисава смръщен. — При цялата помощ, която получавате от полицията, наистина е странно, че нищичко не сте постигнали! — злият блясък в очите му опровергаваше привидната загриженост.

— Не виждам причина да обсъждаме полицията. Лично съм разпоредил техните усилия да продължат такива, каквито са били до момента.

Така значи! Стомахът на Сано се сви от отчаяние, но не можеше да не се възхити от финеса на Янагисава — колко ловко му попречи да уведоми шогунa, че в полицията изобщо не са получили заповед да му оказат необходимото съдействие! При това дворецовият управител най-нагло му бе съобщил, че именно той се е погрижил за това. Сано се оказа в безизходно положение — за да получи подкрепата на полицията, без която не би могъл да разреши случая, трябваше да разкрие пред шогунa, че Янагисава му пречи, или просто да помоли Цунайоши да му върчи необходимите писмени акредитиви. Бушидо обаче забраняваше и двете възможности: *„Ако критикуваш висш служител на своя господар, значи критикуваш самия господар, което е равносилно на опозоряване“* и *„Самураят няма право да отправя изисквания към своя господар или да го моли за помощ“* — това бяха строгите правила на кодекса. Сано бе обещал на баща си, че ще бъде живо въплъщение на Бушидо и ще извърши подвиг, с който да прослави фамилното име, а какво излизаше — за да извърши мечтания подвиг, трябваше да престъпи Пътя на воина! Никога не бе очаквал да изпадне в такова противоречие. Как само копнееше за съвета на баща си!

Тържествуващата усмивка на Янагисава показваше, че му е ясна дилемата на Сано и искрено ѝ се наслаждава:

— Е, щом имате *„нова насока на разследването“*, по-добре не губете време в разговори, а се заемете с нея — каза той благо, след което се обърна към шогунa: — Ваше превъзходителство?

— Какво? О, да! — Цунайоши отправи замъглен поглед към Сано: — Вдругиден ще ти уредя аудиенция пред съвета на старейшините, където да докладваш за постигнатите резултати от... ъ... разследването. Постарай се дотогава да отбележиш по-сериозен напредък — после махна с ръка. — Свободен си.

Сано се чувстваше несправедливо унижен, но нямаше друг избор, освен да се поклони за сбогуване и да се оттегли. Преди вратата да се затвори зад гърба му, той чу как шогунът каза на Янагисава:

— Ще бъда в покоите си през останалата част на вечерта. Погрижете се никой да не ме безпокои до сутринта.

[1] Около 7 часа сутринта — Б.ред. ↑

[2] Класически китайски конфуциански текст — Б.ред. ↑

ГЛАВА 8

Момиджияма — фамилната гробница на Токугава, бе разположена на най-високото място в крепостта, досами върха на хълма, забулен от борове и кипариси. В нея почиваха реликвите на предишните шогунци от клана Токугава: Йеясу, Хидетада, Йемицу и Йецуна.

Сано се поколеба пред входа. От двете страни на високите порти горяха огромни фенери. Двойка озъбени, типични за корейските храмове каменни кучета охраняваха застланата с плочи пътека от вътрешната страна, а отвъд пътеката се белееха стръмни стъпала, които се изкачваха до самата гробница.

Сано преодоля обзелата го примитивна боязън и влезе. Лъхна го лек мирис на тамян, който в съчетание с призрачните светлини на фенерите придаваше на всички предмети наоколо загадъчно мистичен вид. Спря пред ритуалния умивалник — огромен каменен купел, пълен с вода. Изми ръцете си и се огледа.

— Аой? — извика той.

Никой не отвърна. Сано пое по една пътека, криволичеща между дърветата. Мина покрай хранилището за сутри и малка островърха пагода с камбанария, а после се озова в просторен открит двор. В отсрещния му край тъмнееше залата за поклонения, пред която го чакаше Аой — неподвижна, безмълвна фигура, облечена в черно — с малък хартиен фенер в ръка.

Сано колебливо вдигна ръка за поздрав. Сърцето му заби учестено — късният час, отдалеченото място и загадъчната атмосфера предполагаха тайна среща. Аой грациозно слезе по стъпалата, за да го посрещне.

Вятърът увиваше тъмните одежди около тялото ѝ. Тя се поклони безмълвно и зачака той да заговори.

— Донесох нещата, за които ме помоли — каза Сано. — Една кесия на Кайбара и кичур коси от друга жертва на същия убиец. И етикет от бундори.

Думите му прозвучаха сухо и банално. Аой остана безмълвна за миг, а после каза:

— Елате с мен.

Дрезгавият ѝ глас прониза Сано и по тялото му се разля тръпнеща топлина. Той я последва припряно. Двамата излязоха от двора и се отправиха към гората. Фенерът ѝ не успяваше да разкъса мрака и Сано пипнешком заобикаляше дърветата, препъваше се и често изоставаше от уверените ѝ крачки.

Спряха на едно място, където надвисналите клони образуваха естествен заслон срещу вятъра. От внезапната тишина ушите на Сано зазвъняха. Аой вдигна фенера и на светлината му Сано видя, че се намираха в нещо като горски параклис — кръгло сечище, посипано с борови игли, с малък олтар в средата и покрита с мъх статуя на божество, което той не можа да разпознае.

Аой коленичи пред олтара и запали подредените в кръг свещници и кадилници. Сано коленичи срещу нея. Любопитството му към тази тайнствена жена все повече растеше.

— Все в крепостта ли си живяла? — попита той.

— Не, господарю — на свещите кожата ѝ блестеше омайно. Прииска му се да я погали. Сладкият дим от тамяна я обгръщаше в нежните си пипала. Сано опита отново:

— От колко време се грижиш за гробницата?

— От шест години, господарю. Преди това прислужвах в двореца.

Защо изтъкваше низшия си ранг? За да го отблъсне ли?

— Откъде си? — настоя Сано.

Аой склочи ръце в скута си:

— От провинция Ига, господарю — някаква твърда нотка в почтителния ѝ отговор подсказваше, че няма да допусне повече въпроси. — Моля, сложете тук вещите.

Сано послушно извади от пояса си кесията, увития в хартия кичур коса и етикета — сега разследването бе по-важно и трябваше да отложи предизвикателството да проникне отвъд тайните на тази жена.

Аой сведе поглед към вещите на земята и остана напълно неподвижна. Единствено гърдите ѝ се повдигаха и отпускаха равномерно. Очите ѝ бяха фокусирани навътре, дишането ставаше все по-бавно, докато накрая сякаш спря съвсем. Тя очевидно навлизаше в

състояние на дълбока медитация. Времето минаваше. Сано чакаше, самият той хипнотизиран от примигващите свещи, димящия тамян и съблазнително неподвижната Аой. Студът го пронизваше до кости. Внезапно потръпна от неясно безпокойство и изпита почти непреодолим порив да докосне Аой и да се увери, че все още е жива. В този миг от устните ѝ се изтръгна стон, в който прозвучаха цяла гама тонове. Сано втренчи поглед в нея, поразен от мощното еротично въздействие на сеанса. Влажният дъх на Аой, стенанията ѝ, все по-бързо повдигащата се гръд, лицето ѝ, лъснало от пот, му внушаваха образа на жена, отдадала се на сексуално удоволствие. Виждаше дори зърната на гърдите ѝ, големи и твърди, набъбнали под кимоното. Гореща кръв нахлу в слабините му. Врхлетя го неистово желание да я люби. И тогава тя заговори:

— Сине мой, обещавай ми...

Гласът бе на старец, немощен и съсипан от смъртоносна болест. Чертите на Аой придобиха странно познато изражение. Сано се приведе напред тъй бързо, че замалко да загуби равновесие и да се строполи върху олтара — бе разпознал гласа и изражението на баща си и шокът светкавично прогони възбудата.

— Бъди живо въплъщение на Бушидо...

Сано се олюля, зашеметен от факта, че чува баща си да говори чрез Аой. Съзнанието му трескаво затърси разумно обяснение — може би в къщата му тя бе забелязала възпоменателния олтар и бе разбрала за неотдавнашната загуба. Но как би могла толкова точно да пресъздаде образа и гласа на човек, когото никога не е виждала, и да казва думи, които е чувал единствено той?!? Всички съмнения относно качествата ѝ на медиум се стопиха в прилив на чиста радост:

— Татко — прошепна той и протегна ръка да задържи жадуваното присъствие на своя отец.

Но лицето на Аой светкавично възвърна собственото си изражение и тя отново остана безмълвна. Взе в ръце кесията на Кайбара и сведе очи. Задържа я между дланите си, потърка плата в носа и устата си, докосна с език висящото нецуке, сякаш изтръгвайки чисто физически духа на Кайбара от неговите вещи. После отпусна кесията в скута си и заговори с висок, раздразнителен хленч:

— През последната година животът ми бе непрестанно терзание. Смъртта ме освободи от тази непоносима скръб. Защо сега смущаваш

жадувания ми покой?

— Аз... аз само искам да разбера кой е убиецът ви — запъна се Сано, слисан, че духът се обръща направо към него.

Последва дълга, трепетна въздишка:

— Какво значение има? Стореното — сторено.

— Вашият убиец може да отнеме още нечий живот — каза Сано.
— Затова трябва да го спра. Моля ви, Кайбара сан, кажете ми какво се случи снощи. Видяхте ли убиеца си?

Дълга пауза. Сано забеляза с учудване, че Аой е придобила някои от чертите на Кайбара — такъв, какъвто го бе видял в моргата, — тялото ѝ се бе сгърчило, бръчки прорязваха лицето и врата ѝ, долната ѝ челюст бе леко увиснала. Свещите запращяха. Откъм подножието на хълма се разнесе лай на кучета. После гласът на Кайбара прозвуча отново от устата на Аой:

— Беше тъмно и мъгливо. Не можах да видя лицето му. Но беше много висок и накуцваше...

— С кой крак? — настоя Сано.

— С десния... — гласът на Кайбара замлъкна, изражението на стареца изчезна от лицето на Аой и то остана напълно безизразно, сякаш нищо.

— Кайбара сан! — извика Сано и понечи да сграбчи отиващия си дух. — Върнете се!

С бавен жест Аой остави кесията на земята, разви хартията с кичура коси на мъртвия ета, разтърка ги между палеца и показалеца си, после събра длани и помириса. Сано зачака напрегнато.

Мускулите по лицето на Аой се изопнаха, очите ѝ зашариха на всички страни, пълни със страх и покорство. Раменете ѝ увиснаха, тя прибра ръце до тялото си и притисна длани до гърдите си. Сано ахна, разпознавайки характерната раболепна поза на ета.

Внезапен пристъп на вятър разлюля боровите клони над главите им. Свещите примигнаха. Устните на Аой се раздвижиха:

— Простете... съжалявам... моля, господарю, не исках да ви обидя. Простете! — гласът бе гърлен и пропит с ужас. Аой сведе рязко глава в серия бързи поклони, а в това време погледът ѝ се отмести от лицето на Сано към мечовете на кръста му.

— Няма да ти причиня зло, искам само да ми кажеш кой ти отне живота — побърза да каже Сано.

— Самурай. Не знам как се казва.

— Как изглеждаше? Опиши го.

Очите на Аой се замъглиха от събуждащ страх спомен.

— Голям. Силен. Куц с единия крак. И с белег.

— Белег? Къде? — бързо питаше Сано. Ако ритуалният убиец притежаваше отличителна черта, откриването му щеше да е по-лесно.

Аой поклати глава:

— Не само един. Навсякъде. По лицето... И ръцете...

Сано предположи напосоки:

— Белези от шарка?

Енергично кимане. Израз на облекчение в уплашените очи.

— Какво друго? Кажете нещо повече!

Но духът замърмори несвързано и след това изчезна. Аой върна кичура на олтара и взе етикета. Дали надписът щеше да разкрие самоличността на онзи висок куц, белязан от шарка самурай?

Аой прокара пръсти по хартията и тялото ѝ потръпна конвулсивно. Тя втренчи изумен поглед в някаква далечна сцена, видима само за нея, и прошепна:

— Воините отново са в поход. Скоро ще пристигнат на определеното бойно поле. Той ще изтегли меча си. И тогава... — с писък тя захвърли етикета. Листчето се изви в кратък полет и после започна да пада. Сано протегна ръка, за да не падне в пламъка на свещите. Тревожеше се за веществените доказателства, но се боеше да прекъсне сеанса.

Аой се изправи рязко и неволно прекатури олтара. Горящите свещи се разпиляха и подпалиха сухите борови иглички, застлали земята. Сано скочи на крака и започна да тъпче пламъците. Аой се втурна напред да му помогне, но не прецени движенията си и двамата се сблъскаха с все сила. Сано инстинктивно я обхвана с ръце, за да не паднат и двамата, и усети как в него избухва пожар от страст. В обятията му тялото ѝ бе топло, стегнато и гъвкаво, гърдите ѝ — меки, притиснати в неговите. Дъхът му секна, възбудата му нарасна до краен предел и упои сетивата му. Сано впи поглед в широко отворените ѝ очи и прочете в тях копнеж, равностоен на неговия.

С рязко извиване на тялото Аой се откъсна от прегръдката му. Коленичи пред обърнатия олтар и извърна лице. Сано угаси припламващите тук-там борови иглички и отново зае мястото си.

Усети, че трепери. Сърцето му биеше до пръсване, а тялото му все още тръпнеше от желание. От рязката смяна на силни емоции — бащиния глас, описанието на убиеца, внезапно прекъсналия сеанс — се чувстваше напълно изтощен.

— Добре ли си? — попита той Аой.

Тя кимна, без да го погледне.

— Какво стана?

Сега тя вдигна лице към него и той видя, че напълно е възвърнала самообладанието си.

— Простете, че се държах тъй лошо. Понякога предметите ми говорят за местата, където са били, за хората, които са ги докосвали, за емоциите, които са попили. Този къс хартия ме накара да видя и да почувствам тревожни неща...

— Ти спомена нещо за воители в поход и за някой, дето щял да изтегли меч — припомни й Сано, полагайки усилия да превъзмогне остатъка от възбудата си, като се съсредоточи в работата си. — Това Убиецът Бундори ли беше?

Аой поклати глава.

— Не знам. Но почувствах в него неутолима стръв за битки и кръвопролития.

Думите й стопиха съвсем плътските щения на Сано и той започна да разсъждава на глас:

— Значи извършителят смята убийствата си за подвизи по време на война, но дали Кайбара Тоджу е бил неговият враг или Араки Йоджиемон? И ако е бил Кайбара, защо не е сложил неговото име на етикета?

— Може да е искал смъртта и на двамата — предположи Аой.

Сано си даде сметка, че тя не познава историята, щом не знае кой е генерал Араки.

— Генерал Араки е загинал преди повече от сто години — обясни той.

— Тогава може би убиецът е свързал двамата в съзнанието си. И е нападнал живия.

— Възможно е — призна Сано, заинтригуван от идеята й. Връзката между Кайбара и Араки заслужаваше специално внимание при утрешния разпит на семейство Кайбара. — Но тогава защо да

убива мъжа, чиято коса ти донесох? Той е бил ета, без всякаква връзка с двамата високопоставени самураи.

— Всеки самурай може да убие ета, ако иска да изпробва нов меч или да упражни специална техника, нали?

— Разбира се! Как не се сетих! — Сано я погледна с нарастващо възхищение. — Убиецът е искал да обезглави Кайбара, но му е било за първи път и не е имал опит в подготвянето на боен трофей, затова се е упражнил върху жертва, за чието убийство не би го грозило наказание, дори и да го заловят! — проникателността ѝ само засили чувството му на привличане, което бе усетил към нея. В блесналите ѝ очи Сано долови удоволствието ѝ от това, че е оценена и полезна. За миг в съзнанието му се мярна мисълта за бъдещата му годеница, която дори не познаваше. — Нека се видим утре вечер — предложи той. — Сигурен съм, че с твоя помощ ще успея да разкрия и да заловя убиеца.

Но странно, Аой мигом се отдръпна в предишната си овладяна и хладна деловитост.

— Както желаете — каза тя едва чуто и се поклони.

Това бе сигнал за край на срещата — тя искаше той да си иде. Човек с неговото положение можеше да ѝ заповяда каквото пожелае, и тя бе длъжна да уважи желанието му. Но Сано не можеше да мисли за нея като за подчинена и да я използва, както му хрумне. Протегна ръка за сбогуване и пръстите му докоснаха нейните. Лицето ѝ леко поруменя и той разбра, че краткото съприкосновение отново е възпламенило чувствата ѝ. Впи очи в нейните с надежда и копнеж, но тя не отвърна на погледа му.

Може би утре ще успее да я опознае повече и да извика у нея същите желания, каквито тя бе събудила у него.

ГЛАВА 9

Рано на следващото утро Сано яхна коня си и пое към Банчо, жилищния район за всички хатамото на Токугава. Кварталът се състоеше от стотици малки яшики, отделени едно от друго с жив бамбуков плет, зад който се мерзелееха сламените или дървените покриви на скромните къщи. Наследствените васали на Токугава, колкото и дълго и вярно да бяха служили на своя господар, далеч не можеха да се нарекат богати. Домовете им бяха несравнимо по-бедни, отколкото на едрите феодали даймио и на охолните търговци — обикновени, неизмазани, с дървени порти и една-единствена стражница, охранявана от застаряващи самураи в прости памучни туники.

Сано помоли случаен минувач да го упъти към къщата на Кайбара. Когато пристигна в имението, там вече го чакаше Хирата. Широкото му обгоряло лице грейна в момчешко нетърпение, щом зърна Сано, а очите му заискриха. Размениха си поздрави и Сано каза:

— Разбери дали някой е видял Кайбара да излиза от квартала вечерта, когато е бил убит, дали е бил следен от едър самурай със сипаничаво лице и куц десен крак.

И понеже Хирата го погледна изненадано, той му обясни как се бе сдобил с описанието на заподозрения. Докато говореше, събитията от предишната вечер му се струваха нереални, но все още бе дълбоко респектирай от уменията на Аой.

След като младият дошин тръгна да изпълни заръката, Сано слезе от коня си, приближи се до стражницата на Кайбара и се представи на възрастния пазач:

— Аз съм сосакан Сано Ичиро и трябва да разговарям със семейството на Кайбара.

— Да, господарю — пазачът отвори широко портата.

— Ти ли беше на пост онази вечер? — поинтересува се Сано.

Пазачът въздъхна:

— Не. Ако бях аз, щях да опазя своя господар и да предотвратя смъртта му.

Отговорът озадачи Сано. Нима портата на Кайбара е била без охрана в нощта на убийството? Или стражникът искаше да каже, че не би допуснал господарят му да излезе от дома си?

— Искам да разговарям с нощната стража — каза Сано. — Но първо ми кажи защо не си искал Кайбара да излиза?

Срам изпълни очите на стареца — как да признае, че никой не е пазел при портата онази вечер, без да издаде проблемите на господарите си. Сано проумя всичко едва когато влезе в запустелия двор — къщата бе голяма, с широка веранда и просторно преддверие, но стените бяха напукани, решетките по прозорците потракваха изпочупени при всеки полъх на вятъра, а плочите на пътеката в двора бяха обрасли с бурени. Наоколо не се виждаха никакви слуги и явно семейство Кайбара страдаха от сериозни финансови затруднения, щом толкова бяха запуснали имота си.

Вътре в къщата го лъхна мирис на тамян. Отнякъде се чуваха приглушени женски ридания, съпроводени с удари на барабан и монотонно погребално пеене. Сано се промъкна безшумно в главното помещение и огледа присъстващите с професионална безпристрастност: най-отпред свещеник в оранжева роба напевно четеше пасажи от будистки книги; пред него бе поставен ковчегът, боядисан в бяло, а на ниския олтар встрани горяха ароматни пръчици. Само две жени коленичеха от двете страни на свещеника. Едната бе беловласа и възрастна, а другата — около петдесетгодишна. И двете носеха бели траурни дрехи. Младата ридаше, вкопчена в ръката на старицата. Те вдигнаха поглед, когато чуха стъпките му, и той побърза да се представи:

— Съжалявам, че се налага да ви обезпокоя в такъв момент, но шогунът ми е възложил задачата да открия и да заловя убиеца на Кайбара сан, затова моля да ми позволите да ви задам няколко въпроса.

По-възрастната кимна и го покани в една съседна стая. Признаците на крайна бедност натъжиха Сано — стаята бе съвсем празна, обгърната от тишина и мирис на мухъл, а от ъглите на тавана висяха огромни паяжини. Крещящата занемареност на цялата къща издаваше, че наскоро семейството е преживяло пълно разорение.

— Вие сте съпругата на Кайбара сан, нали? — попита той старицата. Тя кимна и прорязаното ѝ от бръчки лице посърна. Имаше толкова високо чело, че събраната ѝ на кок бяла коса напомняше прическата на самурай с обръснато теме. В този миг влезе другата жена, очевидно нейна единствена слугиня, и постави пред Сано поднос с чай и курабийки, след което се оттегли. Сано опита няколко хапки и отпи от чая. После рече тихо: — Донесох ви нещо, което е принадлежало на съпруга ви — той извади от пояса си кесията на Кайбара и я подаде на вдовицата. — Имате ли представа, кой може да е искал смъртта му?

Тя бавно поклати глава, като галеше протърканата кесия:

— Не. Не виждам защо... И бездруго съпругът ми бе мъртъв от дълго време.

Слисан, Сано каза:

— Не разбирам.

— С всеки изминал ден духът му постепенно си отиваше от тялото му. Той изгуби паметта си... Понякога не разпознаваше слугите, приятелите и дори самата мен... Плачеше и бърбореше като дете, а аз трябваше да го храня и да го обличам. Когато излизаше навън, обикновено се губеше. Понякога го връщаше човек от полицията. Опитвахме се да го задържаме тук... — погледът ѝ се насочи към портата и Сано разбра какво бе искал да каже пазачът. — Беше напълно безобиден — продължи вдовицата — и не виждам причина някой да го е мразел толкова, че да го убие... До миналата година имаше дни, в които сякаш отново беше предишният, но когато почина единственият ни син... — тя отправи поглед към отсрещния край на стаята, където имаше друг възпоменателен олтар.

Сано настръхна, защото си спомни думите, които духът бе изрекъл чрез устата на Аой. Смъртта на единствения син ли бе голямата мъка, която бе терзала живота на Кайбара? Вдовицата притвори очи и мълчаливо стисна кесията. Сано попита внимателно:

— Какво е правил мъжът ви в района на аптекарите в нощта, когато е бил убит?

Въпросът му предизвика порой от сълзи. После тя отвори очи, избърса ги с ръкав и отвърна:

— Синът ни беше началник на отряд в градската пожарна. Миналата година в Нихонбаши избухна оня страшен пожар, който взе

над двеста жертви, и синът ни загина, защото една горяща къща рухнала отгоре му. Оттогава мъжът ми все се връщаше на мястото. Опитвахме се да го задържим у дома, но той все успяваше скришом да се измъкне... — гласът ѝ съвсем заглъхна, когато тя добави: — Накрая тези бягства бяха единственият знак, че все още може да мисли...

Сега Сано знаеше защо Кайбара бе ходил в Нихонбаши, но вдовицата не можа да посочи нито един човек, който би желал да го убие.

— Нека поговоря с другите членове на семейството ви — каза той. — Възможно е убиецът да е някой роднина, който...

Чертите на вдовицата се сгърчиха от мъчителна болка:

— Няма други членове на семейството. След смъртта на сина ни мъжът ми бе последният от рода Кайбара.

— Съжалявам — Сано сведе глава в знак на почит към края на този почтен род. Реши да приключи разговора с един последен въпрос: — Името Араки ЙоджиEMON говори ли ви нещо?

Не очакваше то да има някаква връзка с Кайбара, но старицата се оживи и отвърна:

— О, да. Араки ЙоджиEMON е пралядо на моя съпруг. Той е бил глава на рода и е служил на Токугава Йеясу по време на войните.

Като историк Сано знаеше, че проследяването на родословието на един самурай е твърде сложно, тъй като членове на тази каста често променяха имената си по най-различни причини — за ознаменуване на повишение, за отбелязване на важно семейно събитие или просто заради някоя по-благозвучна комбинация от йероглифи, която според гадателите би могла да донесе повече късмет.

— Фамилното име Араки било сменено на Кайбара след битката при Секигахара — обясни вдовицата. — Но какво общо има това с убийството на съпруга ми?

Засега Сано не знаеше, но възнамеряваше да разбере. Благодарни на вдовицата за помощта, отново изказа съболезнования и се сбогува.

Когато се озова на улицата, яхна коня и препусна надолу по улицата да намери Хирата. Не му се наложи да търси дълго. Щом зави зад ъгъла, видя младия дошин, който крещеше и махаше с ръце като обезумял. По петите го следваха близо половината от самураите в Банчо.

— Сосакан сама! — крещеше Хирата. — Станало е ново убийство! Убиецът Бундори е нанесъл нов удар!

ГЛАВА 10

Сложена върху поставка, внимателно гримирана, сресана на конска опашка и парфюмирана, главата в краката на Сано принадлежеше на мъж, вероятно около четирийсетте. Имаше масивна челюст, гъсти щръкнали вежди, месест нос и бръснато теме на самурай. Очите му бяха втренчили стъклен поглед право напред, а плътните му устни бяха леко раздалечени и разкриваха строшени зъби. Дори в смъртта чертите му отразяваха ужаса, който бе изживял в мига на екзекуцията.

Новото бундори бе поставено наред пътя при Дигата на Япония — дълъг, засенчен от върби насип западно от река Сумида, който вървеше успоредно на канала и стигаше до квартала на удоволствията Йошивара. Сано пристигна след близо час бърза езда северно от Банчо през предградията на Едо и през нивите извън града. Новината за убийството вече бе плъзнала чрез мъжете, които призори напускаха Йошивара и се връщаха у дома в Едо. Сега, докато Сано съзерцаваше трофея, го обзе непреодолимо чувство за вина — въпреки извънредните мерки за сигурност, които бе разпоредил, новото убийство бе факт. Разбира се, никой не можеше основателно да го вини, че не е разрешил случая за толкова кратко време или че не е предугадал какъв ще е следващият удар на убиеца, но той самият мислено се ругаеше. Обърна се към полия от Йошивара, който бе охранявал находката до идването му, и го попита:

— Кой е той? — и посочи към главата.

— Не зная, сосакан сама — за разлика от полицаите в Едо той бе видимо доволен, че помага на пратеника на шогуна. Силите на реда в Йошивара не бяха обучени да разследват убийства — те се грижеха главно да разтърват биещи се по улиците и да изхвърлят свадливите пияници от заведенията. — Но разбрах, че снощи е бил във „Върховна наслада“ — един от най-големите публични домове в квартала.

— Кой го откри? — попита Сано с надеждата да открие някой ценен свидетел.

— Един самурай. Чака ви ей там — и полицаят посочи към Йошивара. — Щом видял главата, веднага сигнализира на стражите при портите на квартала, а те — на нас.

Сано погледна към четиримата колеги на полица, наредени в кръг около трофея като стена, за да държат настрана тълпата от любопитни. Въпреки ранния час пътят към Йошивара бе оживен и в двете посоки.

— Някой да е видял как е станало убийството? — попита Сано.

— Не, сосакан сама.

Сано съжали, че Хирата не дойде с него, а остана да издирва заподозрени в Банчо. Точно сега отчаяно се нуждаеше от помощници, но проклетият Янагисава се бе погрижил усилията му да останат без подкрепа!

— Ще отидем да разпитам самурая, дето е намерил главата — каза на полица и се наведе да махне етикета от опашката на трофея. Забеляза, че почеркът е същият както върху етикета от главата на Кайбара, но пишеше друго: — Ендо Мунецуго — прочете Сано объркан.

Това ново развитие отхвърляше теорията му, чу убиецът гони карез на рода Кайбара. Генерал Ендо, също като генерал Араки, бе живял по време на Сенгоку джидай и се бе сражавал под командването на Ода Нобунага. Но доколкото знаеше, фамилиите Ендо и Араки нямаха кръвна връзка! Нито пък дължаха вяност на един и същ господар — Араки служеха на Токугава Йеясу, а Ендо бяха потомствени васали на Тойотоми Хидейоши — славния генерал, който бе поел командването на войските след смъртта на Ода. Сано въздъхна отчаяно. Защо отново се намесват исторически личности? Дали мъртвият е потомък на Ендо Мунецуго? Защо убиецът е толкова обсебен от миналото?

Мушна етикета в пояса си и поведе коня за юздите по пътя към Йошивара. Полицаят и колегите му го последваха и скоро приближиха една самотна прегърбена фигура. Беше самурай, който мигом се изправи, щом зърна Сано.

— Личният следовател на негово превъзходителство — изломоти той и вдигна мрачна физиономия към Сано. — Крайно време беше. Чакам от часове.

Носеше дрехи по последна мода — бяло копринено кимоно, бели панталони и широкопола шапка, а на кръста му се полюшваха два меча с дръжки от слонова кост. Въпреки великолепните си одежди обаче самураят изглеждаше доста зле заради преживяното. Бе кръглолик, с червендалесто от пиене лице и мътен поглед. Седеше отпуснат, с разкрасени крака, а отпред върху кимоно му се виждаше кафяво петно: очевидно бе повръщал.

— Как се казвате? — попита го Сано.

— Нишимори Сабуро. Служа на господаря Курода, който...

— Разкажете ми как намерихте главата — прекъсна го Сано.

Лицето на Нишимори се изкриви при спомена за видяното:

— Тръгнах си от Йошивара призори, минах първи през портата. Трябваше да се върна на работа, пък и времето ми беше свършило — самураят имаше предвид административното ограничение, което не позволяваше клиентите да остават в Йошивара повече от два дни. — Вървах си спокойно и по едно време намирам... Представете ли си, ужас?!

— Разпознахте ли мъжа? — попита Сано търпеливо.

— Не мога да твърдя подобно нещо. Човек среща много хора, ама не в този вид.

— Видяхте ли някого наоколо?

Нишимори притвори очи и се потърка по брадата:

— Не.

Сигурно убиецът бе обезглавил жертвата и бе оставил трофея предната нощ след затварянето на портите на Йошивара, размишляваше Сано. Но какво е търсил нещастникът на пътя по това време? Дали Убиецът Бундори бе причакал жертвата си, или пък я бе подмамил към смъртта? И откъде бе дошъл? Откъм Едо, от някое близко селце или от самата Йошивара? Къде бе приготвил своя боен трофей?

— Дойдох да се позабавлявам — прекъсна мислите му Нишимори, — а вижте какво се случи. Съсипан съм. Смазан. Да стана свидетел на такова нещо! А уж на Йошивара й викат „квартал на щастието“...

Първоначално Йошивара бе наречена „тръстикова равнина“ заради земите, в които бе разположена, но някой зевзек бе разменил йероглифите така, че името да се чете „щастливата равнина“, защото

мъжете отиваха там с надеждата за удоволствия и късмет. Сега Сано се запита дали просто лошият късмет бе изпратил жертвата на неподходящото място в неподходящия час, или мишената е била предварително избрана?

— Сосакан сама, сосакан сама — извика един от полицаите и замаха с ръце.

Сано освободи Нишимори и тръгна след униформения към прочутата Гиздава върба — дървото, при което по традиция спираха всички пристигащи посетители, за да си починат след пътуването и да се нагласят. Този ден мъжете, събрани под дървото, не изтупваха одеждите си от праха, нито пригласяха косите си. Всички тревожно се вираха в нещо под насипа. Сано забърза натам и в избуялата трева встрани от пътя видя някаква завита с покривало купчина. До нея стояха други двама полицаи от Йошивара, а над тях, привлечени от миризмата на мърша, кръжаха гарвани и лешояди. Сано спря на няколко крачки от трупа. По земята се виждаха тъмни петна от кръв и наоколо се стелеше тежкият мирис на смърт. Стомахът му се сви, когато мъжете отгърнаха покривалото.

Обезглавеният имаше голям корем и лежеше по гръб със свити колене и разперени ръце. Засъхнала кръв бе обагрила в червено кимоното, панталоните и сламените му сандали. По трупа вече бяха плъзнали насекоми, а мухите кацаха на рояци по посечения врат. Лепкаво чувство за скверност обзе Сано. Приведе се да огледа разреза и се помъчи да си представи лицето на Д-р Ито, за да си внуши, че приятелят му е до него. Дори започна да отчита фактите като него: един-единствен удар, сигурен и точен, съвсем като предишния. Ясно доловим мирис на алкохол — значи мъжът е бил пиян и не е бил в състояние да се защити. Никакви други рани. Но...

— Къде са му мечовете? — попита на глас.

Полицаите нямаха представа и Сано погледна към неразвитата препаска около слабините на жертвата, подаваща се от кимоното. И тогава разбра: убитият е свърнал от пътя, за да се облекчи, а убиецът се е възползвал от възникналата възможност за нападение. Странен, безсмислен акт на насилие срещу лесна плячка! Но все пак едва ли от всички имена на герои във войните убиецът бе избрал случайно името на Ендо Мунецуго. Щом Кайбара Тоджу е бил пряк наследник на

Араки Йоджиемон, значи би трябвало новата жертва да е в някакви роднински връзки с рода Ендо!

Сано се обърна към полицаите:

— Изпратете трупа в моргата на Едо — вероятно Д-р Ито щеше да открие уликите, които той самият бе пропуснал. — А сега искам да разпитам пазачите при портите на квартала.

Пристигнаха до входа на Йошивара и Сано се обърна към двамата стражници:

— Видяхте ли кога излезе самураят, който е убит снощи?

— Че как ще го пропуснем? — отвърна единият. — Беше толкова ядосан, че ни наруга и ритна портите. Възмущаваше се от престоя си във „Върховна наслада“.

Сано знаеше, че това е един от често посещаваните публични домове.

— Някой излезе ли след него? — попита той с плахата надежда, че някой може да е видял убиеца.

— Не, той беше последният, преди да затворим.

Въпросът, дали пазачите бяха забелязали висок куц самурай със сипаничаво лице, получи нов отрицателен отговор. Сано съзнаваше колко безполезно е да се мъчи да установи самоличността на убиеца или на убития в гъмжащия от посетители квартал, където много мъже, включително свещеници, даймио и високопоставени чиновници от бакуфу, пристигаха предрешени. Някои постъпваха така в съответствие с рядко прилагания закон, който забраняваше на самураите да посещават квартала на удоволствията. Други просто искаха да скрият самоличността си. Една предпазлива фигура в наметало не би привлякла особено внимание.

Сано благодари на стражите и тръгна по Наканочо, главната улица в Йошивара. Убийството бе е хвърлило своята сянка върху квартала. Посетителите се сбираха в развълнувани групи по улицата без обичайния шум и радостно оживление. Слугите унило си вършеха работата. Самураите вървяха нащрек, стиснали дръжките на своите мечове. Хората избягваха да се гледат в очите и неловко извъръщаха погледи от Сано. Във въздуха трептеше осезаема аура на страх и взаимно подозрение. Сано знаеше, че трябва да приключи разследването час по-скоро, преди страхът и насилието да обземат населението и да прераснат в масова паника.

„Върховна наслада“ се намираше на една от страничните улици близо до Наканочо. Дървените решетки на прозорците, стените и колоните изглеждаха прясно излъскани и лакирани. Парапетът на балкона бе боядисан в аленочервено, а над входа висеше завеса в същия цвят, украсена с герб в бяло. Сано и придружителите му спряха пред къщата и тутакси отвътре се появи мъж в ярки копринени одежди.

— Добре дошли, сосакан сама — рече той с поклон. Беше на неопределена възраст, с възпълно крушовидно тяло и четвъртита глава. Сплъстените му коси бяха примесени с посивели кичури, но лицето му млადееше. — Аз съм Уесуги, собственик на „Върховна наслада“ — извитата му като лък уста изглеждаше замръзнала в постоянна усмивка, но блестящите му черни очи бяха като топчета от сметало: твърди, студени и пресметливи. — Искам да ви уверя, че „Върховна наслада“ няма нищо общо с това убийство.

За Сано подобно прибързано опровержение говореше точно обратното. Криеше ли нещо Уесуги? Или просто се тревожеше за бизнеса си и искаше да защити доброто име на заведението?

— Нямам основание да смятам, че „Върховна наслада“ е в някакво нарушение — каза Сано меко. — Само искам да разбера кой е убитият и с кого е прекарал времето до смъртта си. Можете ли да ми кажете?

Уесуги отстъпи встрани с дълбок поклон и повдигна завесата за Сано. Пейката на пазача от дясната страна на антрето бе празна. Собственикът отвори една врата в решетестата преграда отляво и въведе Сано в главното помещение, където две слугини почистваха постланите на пода рогозки. Тази зала, толкова мамеща и уютна нощем, на дневна светлина изглеждаше запусната и неприветлива. Усмивката на Уесуги стана по-напрегната — дали само защото не му бе приятно един потенциален клиент да види дома в тази неблагоприятна светлина? През един страничен коридор се озоваха в малък кабинет — Уесуги коленичи зад ниското писалище, а Сано се настани срещу него. Светкавично се появи слуга с чай и курабийки. Докато пиеха, Сано изучаваше помещението и собственика. Кабинетът бе досущ като на всеки друг преуспяващ продавач. Слънцето проникваше през хартиените прозорци, срещу които бяха разположени дървени шкафови и огнеупорни сандъци, в които обикновено се съхраняваха архиви и пари. Уесуги изглеждаше още по-притеснен —

седеше необичайно неподвижен и избягваше погледа на Сано. Дали се срамуваше от мръсната страна на бизнеса си, или се опасяваше, че може да бъде уличен в престъпление?

— Кой беше мъртвият? — попита Сано.

Уесуги отправи поглед към регистъра на писалището си, но Сано бе убеден, че вече го бе преглеждал неколkokратно.

— Името му е Тозава Джигори. Току-що е пристигнал от провинция Оми. На пазача при вратата е казал, че е ронин. Платил за компанията на Лястовицата, една от моите куртизанки — собственикът говореше спокойно, но лицето му лъщеше от пот.

Сано си припомни огледа на трупа и се сети защо.

— Кога пристигна Тозава? — попита безстрастно.

Уесуги се поколеба:

— Онзи ден.

— В такъв случай е имал право да остане в Йошивара до тази сутрин. Защо си е тръгнал снощи? — Сано изгледа изпитателно собственика и забеляза, че усмивката му се стопи и лицето му почервения. — Да! Значи сте претърсили вещите му и сте установили, че няма достатъчно пари да си плати сметката. И сте го изхвърлили. След като сте му прибрали мечовете, разбира се! Знаели сте, че наоколо броди убиец, и сте пратили един невъоръжен човек на смърт!

Уесуги сбра ръце в опит да се защити.

— Ами нали ще се разоря, ако оставям клиентите да си отиват, без да ми плащат. И откъде можех да знам, че ще умре?

Сано бе обзет от негодувание. Презираше Уесуги, че цени парите повече от човешкия живот, но вината бе изцяло негова заради безсилието му да залови убиеца. Разбира се, ако отиде в провинция Оми и прегледа семейните регистри, може би ще открие връзка между двете жертви или между убития ронин и генерал Ендо. Но точно сега не можеше да си позволи такова дълго пътуване!

— Дайте ми мечовете на Тозава — нареди той на Уесуги.

— Но, сосакан сама...

— Незабавно! — Сано възнамеряваше да ги отнесе на Аой, за да види какво може да му каже за убийтия. А и бездруго копнееше да я види отново.

В очите на Уесуги проблесна гняв, а езикът му се завъртя зад стиснатите устни. После стана и отвори шкафа зад себе си с рязко

движение. Извади от там една двойка от поне двайсетина конфискувани мечове и ги подаде на Сано.

— Благодаря — отвърна той. — Искам да разговарям с всички, които са били тук снощи, като започна от куртизанката, обслужвала Тозава. Затова, моля, дайте ми имената и на гостите, които вече са си тръгнали.

— Това е невъзможно! — изригна сред фонтан от слюнки Уесуги, изоставяйки преднамерената си вежливост. — Правото на юджо и на гостите да останат анонимни...

— ... е по-важно от това да заловим убиеца ли? — прекъсна го Сано. — Не съм съгласен.

Като по команда усмивката на Уесуги се върна на лицето му и той изрече покорно:

— Както желаете. Ще ви запиша имената. След това ще доведе всички в гостната.

Сано прозря, че Уесуги се кани да му даде фалшиви имена и да отпрати клиентите тайно през задната врата.

— Извинете ме за момент — той отиде до входната врата и извика служителите от силите на реда, които го чакаха на улицата: — Погрижете се никой да не излиза от къщата! — после се върна при Уесуги, взе регистъра от писалището на собственика и го тикна под мишница заедно с мечовете на Тозава, след което заяви: — Чакам да съберете служителите и клиентите си.

Сано с изненада впери поглед в жената, която първа прекрачи прага на кабинета и коленичи пред него. Лястовицата — компаньонката на Тозава от предишната нощ, бе от второкласните куртизанки и съвсем не изглеждаше така, както предполагаше името ѝ. Беше попрехвърлила петдесетте и не притежаваше никаква привлекателност: фигурата ѝ под памучното кимоно в синьо и бяло бе тежка и безформена, имаше двойна брадичка, а под очите ѝ синееха торбички. Побелели кичури прорязваха косите ѝ, небрежно събрани в кок на тила.

— Значи ти си забавлявала Тозава снощи и предишната вечер? — попита той.

— Да, господарю.

Лястовицата се усмихна и нагласи полите около себе си като кокошка на полог. Сано внезапно почувства изкушението, което тя представляваше за мъжете, и разбра защо Уесуги я държеше. Тя излъчваше майчина топлина. Един клиент, нуждаещ се от успокоение, можеше да положи глава на тази мека гръд, да намери утеха в топлия, предразполагащ глас и в благата ѝ усмивка и да заспи като дете в тези пухкави като възглавници ръце. И всичко това на същата цена като за най-необуздания секс. Сано се усмихна доволен, че последната компаньонка на Тозава е била именно такава жена.

— Тозава говори ли с теб?

— О, Боже, и още как. Всичките ми клиенти говорят с мен — топъл смях разтърси тялото ѝ. — Защото аз умея да слушам.

Точно както бе предположил!

— И за какво говореше Тозава?

— Как загубил положението си, когато за господаря му настъпили тежки времена, как останал ронин, какви трудности е преживял, как се е надявал да си намери работа в Едо... — очите на Лястовицата се замъглиха от тъга и съчувствие. — Дразнеше всички, защото се перчеше и се правеше на голям и важен. И когато Уесуги му каза да се маха, той се ядоса, защото всички разбраха, че е беден... и затова се сби с пазача при вратата... — тя зацъка с език. — Горкият човек! Много е патил, много притеснения е имал... — дългите години като куртизанка я бяха направили проникателна и тя внезапно каза: — Както и вие самият, сосакан сама. Притеснен сте, нали? Искате ли да ми разкажете за какво?

Въпросът ѝ прозвуча не като израз на неприлично любопитство или свадливост, а като искрена загриженост. Сано си представи как тя с гальовни ласки бе предразположила Тозава да си разкаже целия живот. От нея ставаше чудесен шпионин.

— Не, благодаря — отвърна с усмивка, за да смекчи категоричния си отказ. — Тозава да е споменавал някакви свои врагове в Едо?

Двойната брадичка на Лястовицата се раздруса, когато поклати отрицателно глава.

— Каза, че не познава никого.

Дотук с идеята, че убиецът е отнел живота на Тозава от омраза.

— А спомена ли нещо за произхода си, за семейството си? — попита Сано без особена надежда. Не очакваше Тозава да е изрецитирал потеклото си с пълните имена на предците си четири поколения назад.

Затова трепна в радостно вълнение, когато Лястовицата отвърна:

— О, да. Каза, че позорът от загубата на господаря му бил още по-тежък, защото някакъв негов прадядо бил велик герой от войните. Но пък те всички самураи твърдят, че имат такива предци, нали? — милата й усмивка не успя да скрие вложения в репликата смисъл, че повечето бяха просто едни лъжливи негодници.

Сано трескаво се нуждаеше от доказателства, подкрепящи теорията му за връзката на Тозава с Ендо Мунецуго и за паралела между убийствата — на Кайбара и настоящото. Затова зададе следващия си въпрос с преднамерено безразличие, сякаш между другото:

— Праотецът, когото Тозава спомена, да не би да е Ендо Мунецуго?

— Не, Тозава сан не ми каза името му.

Сано сведе поглед в отчаяние. Да, Ендо все пак може да се окаже неназованият семеен герой на Тозава, но дори и да съществуваше връзка между двамата, тя не хвърляше светлина върху самоличността на убиеца, нито върху мотивите за убийството на Кайбара, който нямаше нищо общо с неговия род.

Лястовицата явно почувства притеснението на Сано и успокоително положи длан върху ръката му.

— Не се натъжавайте, сосакан сама. Тозава сан ми каза други важни неща за своя праотец. Спомена, че бил храбър генерал, че бил спечелил многобройни битки за владетеля Ода Нобунага.

ГЛАВА 11

Другите обитатели на „Върховна наслада“ не предоставиха никаква полезна информация на Сано, затова веднага след като се върна в Едо, той издири и разпита мъжете, упоменати в регистъра на Уесуги, но отново без резултат.

Показанията на Лястовицата ясно потвърждаваха убеждението му, че ронин Тозава е потомък именно на Ендо Мунецуго, тъй както хатамото Кайбара е потомък на Араки ЙоджиEMON. Господарите на Ендо и Араки — Тойотоми Хидейоши и Токугава Йеясу, са били генерали и съюзници под командването на Ода Нобунага. Сано реши да прегледа архивите на крепостта — може би те щяха да хвърлят повече светлина върху историческата връзка между сегашните убийства.

Докато вървеше из Нихонбаши, ясният ден помръкна и довлече на небосклона дрипава пелена от облаци, която постепенно обгърна Едо в сивкав здрач. Засилващият се вятър подгони кълба прах по улиците и странна сребриста светлина очерта насипите на крепостта и върховете на хълмовете на запад. Сано водеше коня си за юздите по тесните търговски улички и потиснат наблюдаваше въздействието, което убийствата бяха оказали върху живота в града: до спускането на вечерта оставаше най-малко още час, но всички магазини вече бяха затворени, а къщите — здраво залостени. Обичайните тълпи от търговци, занаятчийци и работници отдавна бяха изчезнали и по улиците бродеха само скитащи самураи, пътуващи ронин и всякакви бездомници. Мирните жители се страхуваха да напуснат домовете си, докато убиецът бе на свобода, а вестопродавците допринасяха за масовата паника с последните новини:

— Убиецът Бундори взе своята трета жертва! Кой е следващият? — крещяха те.

На една пресечка около една старица с дълги сплъстени коси се бе събрала тълпа. Жената клечеше пред куп димящи ароматни пръчици и повтаряше с ръце, протегнати към небето:

— Призрак броди между нас! Тази нощ ще има още един мъртвец! Призрак броди между нас...

Опасенията на Сано се оказаха верни — Едо бе на прага на масова истерия заради несигурното положение, а всеобщата паника лесно можеше да прерасне в размирици и даже в бунт. За да успокои броженията, той сграбчи купа с листа на един от вестопродавците, нахъса го на парчета и викна:

— Плашиш хората. Върви си у дома! — после се добра до старицата врачка и я сграбчи за ръката: — Представлението свърши. Махай се! — а на скупчилите се наоколо зрители извика: — Прибирайте се вкъщи, всички до един!

Но тълпата не обърна внимание на заповедите му. Сано се огледа — къде бяха силите на реда? Точно в този миг край него мина един дошин с двама помощници. Дошинът водеше самурай с вързани на гърба ръце, а помощниците влачеха друг, с кървяща на рамото рана. Сано ги спря и попита:

— Какво се е случило?

— Всеки от тях решил, че другият е Убиецът Бундори, и се хвърлили да се бият — обясни дошинът.

Сано забърза към крепостта. Полицията можеше да контролира нарастващата истерия само известно време, но единствено залавянето на убиеца щеше да я прекрати.

Реши да съкрати пътя, като мине през пустеещия северен район на квартала. Ускори крачка и принуди коня си да се движи в тръс до него. Наоколо не се виждаше жива душа, а мракът се съгъстваше. Изведнъж долови забързани стъпки откъм страничната улица и му се стори, че съзира някаква странна сянка в развалините на отсрещната изгоряла постройка. Понечи да се метне на коня, но в този миг един мъж изскочи отпред и препречи пътя му с вдигнат меч:

— Сано Ичиро, пригответи се да умреш!

Вик на изненада се изтръгна от гърлото на Сано. Конят му изцвили и се изправи на задни крака, а юздите се отскубнаха от ръцете му. Сано се строполи заднишком. От силния удар въздухът излетя от дробовете му и от главата до петите го прониза пареща болка. Мечовете изчаткаха в земята и звънът им се сля с тропота от копитата на коня му, който изчезна в далечината. Видя, че нападателят все повече го приближава. Изправи се на крака, залитайки. За миг изгуби

ориентация, застъпи краищата на крачолите си и замалко да падне отново, но успя да се задържи на крака и да изтегли меча си. Без да чака нападателя да връхлети първи, той нанесе мощен диагонален удар. Острието му срещна оръжието на противника с рязък стоманен звън. Не успя да види лицето на мъжа, скрито под широкопола бяла шапка, затова реши да го предизвика и изкрещя:

— Кой си?

Без да отговори, нападателят пренесе тежестта си върху кръстосаните остриета. Сано отскочи назад, избягвайки коварния удар от долу на горе, но усети зад гърба си стената на някакъв магазин. Парира пореден удар миг преди да достигне гърдите му. Сега лицето на противника му бе досами неговото и почувства възкиселия му дъх. Оттласквайки се от стената, успя да го изблъска встрани и да спечели повече свободно пространство за маневри. Веднага заобиколи от разстояние нападателя си, забавяйки следващия удар. Като самурай бе роден и обучен да се сражава, да убива и да загине от удара на нечий меч. В гърдите му бушуваше стръв за битка, но сега по-важно бе да разбере кой е този човек и защо го бе нападнал.

Противникът използва забавянето и се хвърли в поредната атака, като го принуди да връща удар за удар. Двата се въртяха и се изплъзваха, втурваха се напред и отстъпваха. С част от съзнанието си Сано долови някакви звуци, които се приближаваха — викове, тичащи нозе, тропот на копита. С периферното си и зрение забеляза светлини, които се движеха към него. Но вместо да избяга, противникът му ставаше все по-настъргвен. Докато парираше ударите, Сано забеляза с колко дръзки и безразсъдни са движенията му. Съзнателно започна да насърчава тази агресивност, за да го подтикне към грешка. Приклекна непохватно и ограничи ударите си до парирание в отбрана. Остави атаките за непознатия. Забави движенията си, за да изглежда по-неопитен, но все пак, без да излага на риск живота си. Свистящото острие на противника сръза левия му ръкав и предната част на ръката му изтръпна от пламтяща болка. Нисък удар бръсна прасците му и разряза подгъва на кимоното му. Изплъзна се навреме, за да избегне жесток удар в слепоочието.

Постепенно си даде сметка, че на улицата около тях се е събрала тълпа и че бе станало светло като ден. Сред зрителите — скитници, търговци и занаятчий, съзря и няколко самураи, които поощряваха или

освиркваха ударите, а един от тях държеше поводите на избягалия му кон. Никой не се притече на помощ на Сано. Знаеха много добре, че когато се бият самураи, не бива да се намесват. Откъслечни реплики му пречеха да се концентрира:

— Какво става, защо се бият?

— Това е Убиецът Бундори!

— Ама она носи герба на шогуна!

— Затова се дуелират...

Сано почувства, че хитрината му успя — противникът ставаше все по-самоуверен и по-дързък. Накрая Сано сграбчи своя шанс и нанесе лек удар, който врагът му парира с лекота. Сано се отпусна на ляво коляно, давайки си вид, че ответният удар го е съборил. Мъжът вдигна високо меча си с две ръце. Гримасата му се разтегна в зловеща усмивка, докато се готвеше да замахне смъртоносно, но в този миг Сано светкавично и с всички сили изнесе меча си напред и рязко описа къса хоризонтална дъга. Нападателят изрева от болка, изпусна оръжието си и се свлече на колене, притиснал с ръце корема си. Между пръстите му бликна черна кръв. Той вдигна глава и се втренчи в Сано слисан и недоумяващ.

Сано стана и отстъпи назад, без да откъсва поглед от лицето на противника си. Видя как животът гасне в очите му, а чертите застиват безжизнени. Нападателят отвори уста, сякаш за да извика отново, но кървав фонтан го задави. Той падна на една страна и остана да лежи неподвижно, все тъй притиснал с ръце смъртоносната рана.

Сано почисти острието на меча си и го прибра в ножницата. Взря се в победения противник. Безмълвната тълпа наблюдаваше и чакаше. Сърцето му вече не блъскаше тревожно в гърдите, дробовете му престанаха да свистят. Студеният нощен въздух изсуши потта по лицето му, а той все така не откъсваше поглед от мъртвия нападател. Не смяташе, че е посякъл Убиеца Бундори — нали нямаше роднински връзки с клановете Араки или Ендо! А и не бе забелязал противникът му да накуцва, нито да носи наметало, кутия или кошница, където да скрие и незабелязано да пренесе отсечената глава, за да я натъкми като боен трофей! Трябваше да го остави жив и да научи името и мотивите му!

Сано коленичи до тялото и бутна назад широкополата шапка. На светлината на фенерите видя остро лисиче лице на напълно непознат

младеж. Пребърка подгизналите от кръв одежди на мъртвеца в опит да открие някакво доказателство за самоличност. Пръстите му докоснаха твърда буца, скрита между долното и връхното кимоно. Измъкна платнена кесия, охлаби връвта, с която бе завързана, и в дланта му се изсипаха десет златни монети кобан и парче смачкана хартия. Сано я разгъна. От нея изпаднаха шепа сухи семки от пъпеш. Прочете написаното и изведнъж бе и осенен от внезапно смразяващо прозрение.

— Какво става тук? — прозвуча наблизко познат глас.

Сано вдигна глава и видя своя отдавнашен враг дошина Цуда.

— Пак вие! — Цуда отмести поглед от него към трупа и после обратно, след което намръщен извика: — Сосакан или не, арестуван сте! Елате с мен в полицейското управление.

Сано се изправи на крака. Избърса кървавите си ръце в кимоното и каза:

— Убих го при самозащита. Но ще се радвам да те придружа до управлението. Искам да докладвам, че някой е наел този човек да ме убие.

Полицейското управление се намираше в южния край на административния район Хибия. Ограждаше го висок зид и когато влязоха във вътрешния му двор, Сано се огледа озадачен. По това време на деня тук обикновено не се мяркаше жива душа, а сега дворът бе претъпкан с хора. Група млади самураи с вързани на гърба ръце клечаха на земята. Всички имаха синини или кървящи рани. Срещу тях стояха банда млади селяни в подобно плачевно състояние. Пазеха ги няколко дошини и помощниците им.

— Какво става тук? — попита Цуда един от колегите си.

— Тези самураи се напили и плячкосали един магазин — обясни дошинът. — Собственикът се опитал да ги спре, селяните се намесили и избухнали размирици. Двама души били стъпкани от тълпата и умрели.

Сано знаеше, че убийствата ще отприщят най-тъмните сили у хората, затова трябваше да залови престъпника колкото се може по-скоро.

Цуда го въведе в главната постройка. В приемната грохнал мъж със сплътени коси говореше гневно на чиновниците зад бюрата.

— Аз съм Убиецът Бундори! Незабавно ме отведете при съдията! Аз съм убиецът!

— Как ще докажеш, че си ти, Джихей? — попита унило главният чиновник.

— Да доказвам? Нямам какво да доказвам! Аз съм Убиецът Бундори! Правя магии и повалям злодеите с невидим меч. После правя главите им на трофеи! — той се завъртя лудешки и само един поглед върху изпитото му лице и изпъкналите от орбитите очи бе достатъчен за Сано да разбере, че човекът не е с всички си.

Цуда махна с ръка:

— Този е луд. Живее под моста Нихонбаши. Направи самопризнания за всички убийства, въпреки че няма как да е убил Кайбара, защото по това време беше в затвора. Хайде! — и дошинът въведе Сано в гола килия без прозорци, в която настаняваха привилегированите личности.

Цуда запали лампите, извика двама пазачи да стоят при вратата и излезе. Сано зачака. Чак след цели два часа вратата се отвори и в килията влезе йорики Хаяши.

— И така, сосакан сама — поде той, извил устни в саркастична усмивка. — Решили сте да добавите още към неприятностите, до които води продължителното не разгадаване на тези убийства?

Сано отказа да се хване на уловката. Ако възрази, че е поел случая само преди два дни и че не е отговорен за масовата истерия, провокирана от бездействието на полицията, само ще предизвика гнева на Хаяши. Затова отвърна:

— Ако ви вълнува царящият в града смут, помогнете ми да хвана убиеца! Необходими са ми още петима дошини да разпитват хората, докато помощниците им провеждат дирене от врата на врата. Искам също и чиновниците да записват постъпващите сведения от граждани и очевидци, които разполагат с и информация за убийствата...

Реакцията на Хаяши бе изблик на презрителен смях.

— Нима очаквате да не уважа заповедите на дворцовия управител Янагисава? Ха-ха! — пренебрежението в гласа му и агресивната му поза доказваха със сигурност, че грубата липса на отзивчивост действително носи одобрението на високопоставения сановник. — Ние от полицията ще свършим нашата работа, ще

въдворим ред сред жителите на града, но дали вие ще успеете да свършите вашата и да заловите Убиеца Бундори?

Сано смени темата:

— Тази вечер един човек се опита да ме убие — и той описа нападението, боя с мечове и собствената си наложителна победа. — Намерих това у трупа — завърши той и подаде на Хаяши кесията на непознатия. — Предполагам, че е наемен убиец, комуто е платено, за да ми попречи да разследвам убийствата.

Фините ръце на Хаяши нежно преброиха златните монети, но самият той възкликна рязко:

— Муими — глупости! Значи онзи е умрял с пари у себе си. Казвате, че не е имало свидетели на нападението. Защо трябва да ви вярвам, че въпросният „опит за убийство“ не е бил просто най-обикновена улична свада?

Сано взе обратно кесията и извади къс хартия, който Хаяши бе пропуснал.

— Ето заради това — отвърна той, разгъна го и му го поднесе.

Откъснат от по-голям лист, по него имаше писано и от двете страни. Върху едната бяха името Джуносукэ и дата, а от другата — следните несвързани фрази: „предпазливост... обичайни методи“, „майстор по кенджуцу“, „възможно най-скоро“ и „при договорените условия“.

— Убиецът ме извика по име — поясни Сано. — Писмото е с датата на деня, в който аз поех разследването. Не претендирам да съм майстор в боя с мечове, но всеки, който ме нападне, трябва да бъде предпазлив. Ами „договорените условия“? — той посочи златните монети, които сега лежаха върху дланта на Хаяши. — Част от заплащането при поемане на поръчката. Останалото — след смъртта ми...

— А защо един наемен убиец би задържал подобен компрометиращ документ, с който му се нарежда да извърши убийство? — попита скептично Хаяши. — Ако приемем настоящото за такова писмо...

— Той е откъснал разобличаващите пасажии и е използвал останалата част да завие шепа сушени семена от пъпеш... — понечи да се защити Сано и забеляза как при споменаването на семената усмивката от лицето на Хаяши изчезна и един мускул на челюстта му

нервно потрепна. — Вие познавате този човек — предизвика го Сано. — Кой е?

Но Хаяши вече бе успял да се овладее:

— Окаший — нелепост! Вероятно е бил някой, когото сте засегнали.

Сано бе размишлявал върху тази възможност. Той знаеше, че бързото му повишение бе озлобило колегите му и те открито негодуваха. Дворцовият управител Янагисава също не го харесваше. Но убийството бе твърде крайна мярка за такова незначително оскърбление. Пък и избраното време изглеждаше прекалено случайно. Неволната реакция на Хаяши само затвърди убеждението му.

— Държа полицията да открие кой е нападателят и кой го е наел — настоя Сано. — Смятам, че съм заплаха за Убиеца Бундори, но той не иска да ме премахне лично било заради уменията и поста ми, или заради това, че е зает да дебне нови жертви. Ако разследвате покушението върху мен без връзка с убийствата, няма защо да се опасявате, че ще нарушите заповедите на и дворцовия управител Янагисава...

— Защо трябва да натоварвам и бездруго прекомерно заетите си служители със задачата да разследват с най-обикновен главорез, при това мъртъв? — тонът му отново стана подигравателен: — Пък и доколкото виждам, няма опасност скоро да заловите убиеца. Защо той ще ви смята за заплаха? — той върна жълтиците и парчето хартия в кесията и я подаде обратно на Сано. — А сега, извинете ме, но трябва да се заема с многобройните нарушители на закона, които се нароиха заради бродещия на свобода Убиец Бундори! — той отвори вратата и на излизане се провикна към стражите: — Извикайте някой чиновник да запише показанията на сосакан сама.

Докато чакаше, Сано продължи да размишлява. Нападателят не бе просто обикновен уличен скандаджия или ревнив съперник. Някой искаше да му попречи да разкрие кой е Убиецът Бундори. Може би ако проучи самоличността на наемника, ще успее да стигне и до поръчителя, който със сигурност е ритуалният убиец!

ГЛАВА 12

Беше почти полунощ, когато Сано приключи с полицията — твърде късно, за да се срещне с Аой. Когато стигна в крепостта, изпрати куриер до гробницата да отнесе извиненията му. Но не беше късно да прегледа архивите в самия дворец. Началникът му — главният архивар Ногучи, обичаше работата си и не се ограничаваше само в рамките на деня. Често Сано и други служители осъмваха заедно с него да преписват, да реставрират и да сравняват древни ръкописи.

Стражите, свикнали с необичайното работно време на своя господар, се погрижиха за коня на Сано и с поклон го пуснаха през портата. На прага го посрещна един слуга и го отведе в кабинета.

— Сано сан? Какво те води насам? — Ногучи работеше сам тази нощ и бе коленичил зад писалището си, отрупано с ръкописи и пособия за писане. При вида на изцапаните му с кръв дрехи вдигна вежди и бръчките от челото му се изместиха върху бръснатото му теме. — Приятелю, какво се е случило с теб?

Сано му разказа за нападението. Ногучи излезе иззад писалището и се засуети около него, оглеждайки пораженията.

— О, не. Ама че работа! Да повикам ли лекар?

— Добре съм — увери го Сано. Раните от острието на меча смъдяха, но не бяха сериозни и той можеше да се погрижи за тях, когато се прибереше вкъщи.

— Тогава нещо да се подкрепиш.

— Благодаря, вече хапнах — отвърна Сано с надеждата, че учтивата фраза ще охлади ентусиазма на Ногучи да го обгражда с гостоприемството си. Не беше ял от обяд, но искаше незабавно да пристъпи към целта на посещението си.

Ногучи се успокои:

— Е, тогава, радвам се, че си тук. Имам добри новини за теб. Семейство Уеда определиха час и място за мияй между теб и госпожица Рейко.

— Това е хубаво — отвърна Сано в опит да звучи въодушевено. Всъщност съвсем бе забравил за брачните преговори. — Благодаря много, Ногучи сан. — Срещата ще бъде вдругиден подир обед в храма Каней — продължи Ногучи. — Стига това да е удобно за теб и за уважаемата ти майка.

Сано се опита да си представи бъдещата си съпруга, но установи, че във въображението му Рейко е с чертите и фигурата на Аой. Смутен, той каза:

— Разбира се, че е удобно — и повтори учтивите благодарности. — А сега, Ногучи сан, имам нужда от помощта ви за нещо друго. Необходима ми е информация за Араки Йоджиемон и Ендо Мунецуго — и Сано набързо обясни по каква причина.

Ногучи пое дълбоко въздух и после шумно въздъхна:

— Сано сан, наскоро до мен достигнаха слухове, че по някаква причина си загубил благоволенieto на дворцовия управител Янагисава. Силно се надявам, че това са само приказки, лишени от всякакво основание... — в премигващите му очи се четеше явна молба Сано да потвърди надеждите му.

Даде си сметка, че конфликтът му с Янагисава не е останал скрит. Телохранителите и слугите, присъствали на срещата му с шогуна, вероятно бяха налели вода в мелницата на клюките. Самият Янагисава в усилията си да очерни репутацията му без съмнение бе пускал навсякъде пренебрежителни реплики по негов адрес. Сано знаеше, че това е началото на провала му.

Вероятно безпокойството се бе изписало на лицето му, защото Ногучи възкликна жално:

— О, не, значи не са само слухове! Какво си направил, Сано сан?

— Нищо, с което да засегна дворцовия управител, наистина! — притеснен, Сано закрачи из стаята. — Но Янагисава, изглежда, е против това да заловя Убиеца Бундори.

Ногучи закима в такт с движението на Сано.

— Тогава не трябва да го правиш — каза той, сякаш това бе най-разумното нещо на света. Сано замръзна на мястото си и се втренчи в него, без да може да повярва на чутото. Понечи да възрази, но Ногучи побърза да каже: — Не, чакай! Остави ме да обясня! — приближи се припряно до Сано и го сграбчи за ръката. — Млад си още! Не си бил достатъчно дълго на служба при шогуна, за да разбереш как стоят

нещата... — и макар че бяха сами, той се огледа предпазливо наоколо и сниши глас до шепот: — Състоянието на негово превъзходителство се влошава. С всяка изминала година става все по-слаб и своенравен. Много скоро ще се откаже от властта и ще се посвети изцяло на театъра, конфуцианството, религията и любовта към момчетата. Ще остави управлението на Янагисава...

Сано се дръпна от Ногучи и застана до прозореца. Скръсти ръце, взря се в тъмните хартиени прозорци и бавно изрече:

— Какъвто и да е, Токугава Цунайоши е нашият върховен господар! — а вътрешно се запита на какво ли бъдеще можеше да се надява, ако останеше на милостта на Янагисава. — Шогунът иска да заловя убиеца. Не мога да не се подчиня на заповедите му. Да не говорим, че това може би ще е единственият ми шанс да прославя името на рода си.

Ногучи отново се приближи до него:

— Приятелю, нима не разбираш, че ако предизвикаш Янагисава, ще загубиш поста си, какво остава да заслужиш почести!?! — той спря, за да си поеме дъх, и после продължи: — Сайго Казуо, Мияги Коджиро и Фусей Мацугае. Чувал ли си тези имена?

— Да. Бяха съветници на негово превъзходителство.

— Точно така — бяха. Всеки от тях имаше значително влияние върху шогуна, но когато Янагисава се издигна, един по един изпаднаха в немилост. Сайго завърши дните си като инспектор по пътищата далеч и на север. Мияги почина от треска, но разправят, че Янагисава лично поръчал убийството му. Ами Фусей? Официално извърши сепуку, защото го обвинили, че злоупотребява със средства от хазната. Кой знае каква е истината всъщност... — Ногучи замълча, а после добави: — На всички е ясно, че дворецовият управител безмилостно отстрани тези мъже като ненужни спънки по пътя си към върховната власт, а шогунът не помръдна и пръста си да ги спаси.

Сано го погледна изненадан. Бе чувал слухове за машинациите на Янагисава, но не чак такива.

— Допускам възможността нещо подобно да се случи и с мен — каза той, като се опитваше да звучи по-смело, отколкото се чувстваше. — Но мой дълг е да заловя Убиеца Бундори.

Ногучи отрони тъжна въздишка и коленичи на пода.

— Сано сан. Моля те, вслушай се в разума. Не се съсипвай с това разследване. Когато видиш шогуна, кажи му, че трябва да прехвърли работата на полицията. Ти си интелигентен, можеш да намериш начин да го сториш, като запазиш достойнство и пред себе си, и пред него. А Янагисава ще ти помогне... дори може би ще те възнагради, че си избрал да му се подчиняваш. И остави тази работа на полицията. Те разполагат с нужните хора... И с одобрението на Янагисава... — главният архивар с жест покани Сано да седне срещу него и продължи: — Послушай ме, преди да е станало твърде късно... — Сано остана прав и Ногучи каза смирено: — Обмислял ли си всички последствия? Докато ти се мъчиш сам с разследването, Убиецът Бундори продължава на воля да взима своите жертви. Колко хора могат да бъдат спасени, ако отстъпиш!

Последната реплика попадна право в целта и Сано скри неудобството си, обръщайки се с гръб към Ногучи. Можеше да приеме опасността за себе си, но имаше ли право да рискува живота на невинни хора заради принципите и амбициите си? Пое поръчението с надеждата, че ще стори добро, а се озова в положение, при което разследването му застрашаваше други хора. Но как би могъл да предположи, че някой ще му пречи да хване масов убиец, който тероризира града? Той се обърна бавно с лице към началника си.

— О, май вече разбираш — каза Ногучи с бащинска усмивка.

— Не! — Сано бе поел дъх да отвърне „да“, но отрицателният отговор се изплъзна между устните му, за да даде воля на онази непримирима, вечно търсеща истината част от душата му. — Длъжен съм да открия Убиеца Бундори и да го предам на правосъдието. Ще ми помогнете ли?

Ногучи отмести поглед и замълча. Плахият благ архивар искаше да помогне на своя приятел, но се страхуваше от наказанието на Янагисава. Сано замълча също и търпението му се оказа печелившо. Ногучи въздъхна и се надигна тронаво.

— Е, добре. Ела, но, моля те, не казвай никому, че съм ти съдействал.

После взе една лампа и го поведе навън през задната врата. Минаха по пътеката във вътрешната градина и стигнаха до голям склад без прозорци. Дебелите му варосани стени и солиден керемиден покрив предпазваха от пожар ценните документи и ръкописи. Ногучи

отвори масивната врата с железен обков. Отвътре ги лъхна възкисел мирис на плесен. Когато влязоха, трептящото пламъче от лампата на главния архивар освети многобройни метални сандъци, надписани с етикети и подредени покрай стените. Сано забеляза, че те не следват никакъв специален ред: „Бунтът Шимабара“^[1] стоеше между „Режимът Ашикага“^[2] и „Нобуо“ — известния поет, починал миналия месец.

— Ето там, струва ми се — каза Ногучи и посочи към един сандък с етикет „Ода Нобунага“.

Заедно повдигнаха тежкия сандък и го отнесоха в кабинета. С благоговението на посветен в свещен ритуал. Ногучи коленичи до него и вдигна капака. Малките му очи заблестяха. Вътре догоре бяха натъпкани ръкописи: някои — запазени и непокътнати, други — омачкани и целите на петна. Усети мириса на стара — хартия и плесен — дъха на миналото, който неизменно дразнеше интелектуалното любопитство. С усещането, че е привилегирован заради възможността да докосва древни документи и да чете слова на хора, очевидци на историческите събития, Сано пристъпи напред и двамата с Ногучи се заеха да преглеждат хрониките за живота на Ода, търсейки повече данни за съюзниците му Араки Йоджиемон и Ендо Мунецуго. Но любовта към историята непрестанно ги отклоняваше от главната цел и те често се зачитаха в странични текстове.

— О, Боже, тук са писанията на будисткия свещеник Мива! — възкликна Ногучи. Той отвърза избелял копринен ширит, отвори ръкописа и зачете напевно:

Владетелят Ода Нобунага е звяр, какъвто светът не е виждал. В жаждата си за власт той избива собственото си семейство, за да спечели териториите на провинциите Мацуда и Фукада. Принуждава един свой чичо да извърши самоубийство, а на друг собственоръчно отнема живота. Убива по-малкия си брат, когото майката тайно е замислила да направи глава на семейството вместо него. По-късно затрива друг свой брат, за да стане владетел на провинция Овари. В жестоки сражения разбива кланове Имагава, Такеда и Сайто, както и хиляди техни воители. До смъртта си

на четирийсет и девет годишна възраст оставя зад себе си безброй отсечени глави и разлагащи се трупове и превзема повечето провинции в страната.

— Описан по този начин, Ода изглежда по-скоро като въплъщение на злото, отколкото като велик владетел — отбеляза Сано.

Ногучи остави свитъка настрана.

— Не забравяй, че духовенството го е ненавиждало, защото, когато сектата Ико въстава срещу него, той опожарява храмовете им и избива над четирийсет хиляди мъже, жени и деца. Но е бил типичният военачалник за времето си, майстор на гекокуджо, изкуството низшият да победи висшия. Пътят, по който воинът се издига до властта, отхвърляйки вишестоящите. Малцина са успявали да приложат този принцип тъй успешно като Ода. Но има и възмездие — продължи Ногучи. — Нашият човек си е отишъл от този свят така, както е живял на него — сред предателство и насилие. Ето хроника на събитията отпреди сто и седем години... — той отвори друг свитък и продължи:

Докато владетелят Ода се наслаждава на почивката си в храма Хоно в Киото с малочислена охрана, генерал Акечи Мицухиде — бивш негов васал, го обгражда и напада. Воините на Ода загиват в опит да защитят своя господар. Останал сам, владетелят с Ода продължава да отбива атаките на изменниците. Топка от аркебуз раздробява ръката му. Без надежда за спасение той се оттегля в храма и извършва сепуку, за да избегне пленничество. Тялото му е погълнато от пламъците на горящия храм...

— Зловещ акт, да убиеш господаря си... — рече Сано, обхванат от ужаса, който винаги будеше у него това престъпване на Бушидо.

— За който Акечи получава съответното наказание — припомни му Ногучи. — За сметка на това верните съюзници на Ода — Тойотоми Хидейоши и Токугава, Йеясу, са имали много по-добра съдба.

Сано цитира една стара сентенция: „Нобунага изсече камъните за основите на страната, Хидейоши ги издяла, а Йеясу ги сложи на място.“

— Има и друга мисъл — рече Ногучи: — „Нобунага си смля брашното, Хидейоши изпече питата, а Йеясу я изяде.“ Ха-ха-ха!

— Да — усмихна се Сано, оценявайки шегата на Ногучи. Никой не можеше да отрече, че Токугава и Тойотоми бяха спечелили от жестокостта на Ода, най-вече от убийството му. Хидейоши — прекият наследник на Ода, бе затвърдил наследените области. А Йеясу накрая бе станал първият шогун, управляващ обединената нация, чиито основи бяха положени от предшествениците му. Ако не бе предателството на Акечи, никой от двамата нямаше да получи военно върховенство.

Ногучи прочете на глас хроника на последствията от смъртта на Ода Нобунага:

След като получил вестта за смъртта на владетеля Ода, генерал Тойотоми незабавно се впуснал в седемдневен поход през дъжд и ветрове да търси отмъщение за предателството на Акечи.

— О, Боже — спря да чете Ногучи. — Ето едно от имената, които търсиш...

— Дай да видя! — изгарящ от нетърпение, Сано грабна свитъка от ръцете му и зачете:

Сред войните, които придружаваха Хидейоши, бяха главният командващ войската му Ендо Мунецуго и генерал Фудживара — най-верният васал на владетеля Ода. Те убиха Акечи и разгромиха армията му, за да отмъстят за коварната смърт на Ода. И тогава, на върха на славната им победа, генерал Фудживара внезапно обърна армията си срещу Ендо Мунецуго. Сам се хвърли в бой с двата си меча, чиито ефеси имаха формата на човешки черепи, подложи на сеч войските на Ендо и осея с трупове пътя си.

Тези двама съюзници бяха станали непримирими врагове, защото...

От това място нататък за нещастие ръкописът бе мухлясал и скъсан. В следващите листове на свитъка вече не се споменаваха генерал Фудживара, Ендо Мунецуго или Араки Йоджиемон. Сано трескаво прерови и другите свитъци в сандъка, но не намери никакви други пасажии за тримата воители.

— Мисля, че видях нещо ето тук... — обади се Ногучи и бръкна досами дъното на сандъка, откъдето извади един-единствен лист със сведения за събитията, развили се година и половина след това.

„Киото. Ден дваисети от дванаисетия месец. Вали обилен сняг и духа пронизващ вятър. Към полунощ генерал Фудживара и трийсетина от воините му се отправят към къщата на Араки Йоджиемон. Разбиват дебелите греди на портата с голям чук. Половината от хората му се изкатерват по страничните и задните зидове на имението. Генерал Фудживара повежда останалите на пряка атака, нахлувайки през портата като легион от мъстящи богове.

Васалите на Араки се събуждат от сън и се хвърлят в жестока битка с воините на генерал Фудживара. Трошат се стени, разкъсват се прозорци, събарят се греди. Плиска кръв и викове пронизват нощта. Но макар че воините на Фудживара се сражават смело, уви, врагът многократно ги превъзхожда и те не успяват да се доберат до личната спалня на Араки. Принуден да се оттегли, генерал Фудживара бяга и се отървава на косъм. Той се заклева да отсече главата на Араки, но така и не успява да изпълни клетвата си. Следващия месец се разболява и умира...”

— Генерал Фудживара явно е имал карез както на Ендо, така и на Араки — каза Сано замислено. — Може ли Убиецът Бундори да е някой от потомците му, който е възобновил враждата, убивайки наследниците на фамилията Араки и Ендо?

— Но защо сега, след толкова години? — попита Ногучи, а бръчките по челото му се качиха чак на скалпа.

Сано се замисли.

— Може би никой от синовете на Фудживара не го е било грижа за враждата дотам, че да излага на риск собствения си живот, извършвайки убийство, а днешният потомък на Фудживара е по-смел от предшествениците си или притежава по-силно съзнание за синовен дълг...

— Възможно е. Но какво оскърбление може да е предизвикало такава реакция, и то след повече от сто години? Какво са сторили Ендо и Араки, че да заслужат вечната омраза на клана Фудживара?

Сано прокара ръка по свитъка, сякаш да изтръгне от там отговорите. Без тях теорията му губеше смисъл и не даваше обяснение, защо някой би искал смъртта на Кайбара и Тозава. Но хрониките не предлагаха никакъв убедителен мотив и не разкриваха причината за изпокарването на съюзниците.

— Трябва да открия потомците на Фудживара, които живеят в Едо или наоколо — каза Сано. — Те са главните заподозрени за убийствата. Ще ми помогнете ли в диренето?

Ногучи се сви плашливо, но скоро очите му заблестяха:

— Трудна задача... Трябва да се разгледа потеклото на всеки от клановите, после да се издирят регистрите от преброяването на населението в министерството на храмовете и гробниците, а после... О, Боже! — архиварят потри ръце, изгарящ от нетърпение.

Сано се усмихна с облекчение и любов. Тръпката от лова бе надвила страха на Ногучи от Янагисава.

— Зная, че искам много, но можете ли да ми подготвите имената до утре? — попита Сано и стана да си върви. — Хората са изложени на риск...

С озарено от усърдие лице Ногучи изпъна възпълното си тяло и отвърна:

— Всичко ще е готово! Стига да е в рамките на човешките възможности!

Ногучи тръгна да го изпрати на вратата и за първи път, откакто бе започнал разследването, Сано почувства пламъка на сигурността. Най-после правеше стъпка напред и можеше да докладва за напредъка си на шогуна в утрешното съвещание на съвета на старейшините. Само съжали, че непредвидените събития му бяха попречили да се види с Аой.

При портата Ногучи рече:

— Гамбате кудасай, дерзай и успех! Но знай: Янагисава ще се опита всячески да ти попречи. А шогунът не понася провали и ще се разграничи от теб. Може отново да се окажеш ронин... или още по-лошо — понеже Сано не отговори, Ногучи продължи: — Понякога да търсиш истината, е опасно, но още по-опасно е да я откриеш. Опасявам се, че този път ти ще страдаш достатъчно, за да запомниш това завинаги. Лека нощ, Сано сан.

[1] Селско въстание през 1637–1638 г. заради високите данъци — Б.ред. ↑

[2] Династия шогунни от първата половина на XIV до средата на XVI в. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 13

Пред къщата му стражите се поклониха и отвориха портата. Зинал в прозявка коняр отведе коня му. Всичко бе потънало в тишина. Докато крачеше към спалнята си, Сано за пореден път почувства колко пуст и самотен е животът му. Отново си помисли за Аой, но побърза да отхвърли образа ѝ от съзнанието си. Не искаше да си признае, че цял ден бе очаквал с нетърпение срещата им.

Спря пред голямата стая за гости изненадан — вътре светеше. Отвори вратата и замръзна.

Вътре пред олтара, където горяха свещи и димящ тамян изпълваше въздуха с мускусна сладост, бе коленичила Аой. Печката с дървени въглища пръскаше уют и топлина. Аой отвърна на погледа му с учтива усмивка и особената ѝ красота отново плени сърцето му. Потиснатостта и умората му изчезнаха и той се почувства невероятно бодър. Неясни тръпки на възбуждане го накараха да настръхне. Къщата му сякаш се превърна в храм, а Аой — в жива богиня. Разумът потъна в сън и забрава. Не попита как Аой бе разбрала, че трябва да дойде при него, как бе успяла да влезе в къщата. Просто пристъпи напред и коленичи до нея пред олтара, оставяйки мечовете на Тозава отгоре. Целият свят сега се концентрира единствено в тази стая, около него и Аой. Бездиханен, зачака отговора ѝ.

Тя взе първо дългия меч, галейки ухабената му ножница с нежни дирещи пръсти. Сано неволно си представи как ръцете ѝ обсипват с ласки тялото му. После тя бавно извади меча от ножницата. Възбудата му нарасна и изду препаската на слабините му. Когато тя поднесе меча към устните си и близна лъскавата стомана, нов прилив на желание го заля и тласна кипнала кръв във вените му. Той с усилие устоя на порива да протегне ръце и да я прегърне. После Аой повтори действията си и с късия меч, а Сано безмълвно я следеше с трепетен поглед. Тя притвори очи и отметна назад изящната си шия вгълбена и съсредоточена. Изглеждаше така, сякаш споделяше неговото удоволствие. Миг по-късно върна мечовете в ножниците им и ги

задържа в дланите си. Неясните ѝ стонове усилиха възбудата на Сано. После се разнесе в смях — невъздържан, стъписващ мъжки смях.

— За Бога! — тя се озърна. — Ама Йошивара е точно това, което говорят за нея. Ох, гледай, гледай! Виж, какви красавици са насядали по прозорците... — всичко у нея сега бе типично за един самурай. Резкият ѝ глас, поклащането на раменете, докато тялото ѝ имитираше ходене; предизвикателният смях, отправен към въображаемите куртизанки. Сякаш духът на Тозава се бе вселил в нея. Сано почти си представи непознатия ронин, вървящ срещу него. Като съвършен актьор Аой успя да внуши дори усещане за веселието, което цареше в квартала на удоволствията. — О, да, подходящо място един истински мъж да завърши своето дълго пътуване! — тя отново прихна със смеха на Тозава. — А и проститутката си я биваше... Точно каквато я исках... — гласът на Аой рязко изгуби мъжествеността си, промени се и прозвуча някак странно познато. Тя се усмихна майчински и в същото време прелъстително, а тялото ѝ сякаш изведнъж натежа от плът. Сано трепна, разпознал Лястовицата. — Угрижен си, нали? Искаш ли да ми разкажеш?

Сано бе видял голяма част от уменията на Аой, но сега отново изтръпна пред тези необясними, свръхестествени способности. Разумът се разбунтува; прищя му се да извика, да спре ритуала...

Аой върна мечовете върху олтара, обхвана с ръце сочните си гърди и започна да ги притиска и да мачка зърната им.

— Ела — изрече тя сладостно, усмихвайки се окуражаващо. — Ела, побозай от гърдите ми, господарю мой. Потопи се в мен и открий извора на удоволствието и покоя... — кимоното ѝ прошумоля и тя разтвори колене. — Влез в моята небесна обител... — гласът ѝ се сниши до съблазнителен шепот. — Забрави грижите си за една нощ! Ела при мен.

Нов прилив на желание заля Сано, но той си наложи да преодолее плътските помисли и да се обърне към духа с въпроса:

— Тозава сан, какво се случи след това?

Приликата с Лястовицата изчезна от лицето на Аой, ръцете ѝ отново грабнаха мечовете и изражението на Тозава се възвърна, изкривено от гняв и обида.

— Пригответх се да тръгна към Едо — прозвуча самурайският глас на Тозава. — Бях уморен... Пиян... Той ме нападна точно когато

развивах препаската си да се изходя... Посегнах инстинктивно към мечовете си, но жалкият собственик на „Върховна наслада“ ми ги беше отнел. Горкият аз... изоставен и беззащитен... се простих с живота си — единственото, което ми бе останало на този свят, след като господарят ми ме прогони... — лицето на Аой се сгърчи и гърдите ѝ захриптяха от мъчителните скръбни ридания на мъжа.

Сано онемя, изпълнен с благоговение и страх. Как можеше тя да говори за развитата препаска, за отнетите мечове и за това, че убитият бе ронин? Слабините му продължаваха да пулсират от копнеж по нея. Какво ли бе да обладаеш жена с такива способности?

— Видяхте ли убиеца си? — наложи си да попита с пресъхнало гърло.

Поклащане на глава. Още ридания:

— Не, беше много тъмно! — и духът напусна тялото на Аой.

Риданията стихнаха и лицето ѝ възвърна женските си черти. Сано започна да се самобичува мислено — как можеше да си позволява да изпитва сексуална възбуда, когато бе длъжен да се съсредоточи върху разследването! Тръсна глава недоволно и извади етикета на новото бундори от пояса си. Подаде го на Аой и когато хартията докосна дланта ѝ, тя затвори очи, а тялото ѝ се олюля:

— Виждам цвете с пет листа — прошепна. — Изрисувано на флагове по стените на някаква крепост край голяма река... — очите ѝ се възряха в далечината. — Крепостта е обсадена. В подножието на стените избухват бомби. Вражеските войски стрелят със снаряди от салове по реката и от високи дървени кули по брега. Вътре, зад крепостните стени, защитниците отвързват на огъня... — отражението на горящите свещи в очите ѝ сякаш изобразяваше експлозии и оръдейни изстрели. — Но врагът е обсадил крепостта и ще мори защитниците с глад, докато ги принуди да се предадат. Тази нощ един смел съгледвач тайно се измъква от крепостта и преплува реката да търси помощ. Дали ще успее?...

Сано внезапно разпозна битката при Нагашино.^[1]

Без съмнение петлистното цвете бе гербът на Ода Нобунага. За да подкрепи теорията си, Сано трябваше да провери дали генерал Фудживара се е сражавал при Нагашино като съюзник на Ода.

— Но това е било много отдавна... — промълви Аой и ръцете ѝ потръпнаха под етикета като под огромна тежест. — Сега виждам мъж,

преминаващ по висок мост над широка река с плаващи по нея дървени трупи. Той върви през мочурища и носи кошница... Вътре има отсечена глава... Стига до селска колиба и влиза... Измива главата, набучва я на дъска, гримира лицето...

— Къде е тази къща? — прекъсва я Сано, тържествуващ, че тя вижда Убиеца Бундори.

— Сред мочурищата. Където два речни канала се сливат в един. Колибата прилича на... самурайски шлем...

Сано видя как погледът ѝ се прояснява — трансът отминаваше.

— Чакай! — възкликна умолително той. — Убиецът сега там ли е? Виждаш ли лицето му? Чия е главата? — в напрежението си той се приведе към нея, надвесен над олтара.

— Утре... — изговори тя едва чуто. — Ще бъде там утре. В часа на кучето... — после остави етикета на олтара и възвърна напълно собствените си черти.

Сано се отпусна назад и прокара ръка през лицето си. Дланта му се навлажни от потта. Слабините му пулсираха с тъпа болка от незадоволено желание, а съзнанието му гъмжеше от въпроси без отговори. И все пак беше се сдобил с още една следа, по която да поеме.

— Дватамата с Хирата ще се опитаме да открием къщата и да заловим убиеца там утре вечер — каза той, като полагаше усилия тонът му да прозвучи безстрастно, в унисон със съдържаността на Аой.

— Желаете ли да обсъдите с мен онова, което сте научили днес за убийствата? — дрезгавият ѝ глас бе неустойимо привлекателен и Сано с готовност ѝ разказа за новите си открития с най-големи подробности.

— Мисля, че ключът към убийствата е враждата на генерал Фудживара с кланове Араки и Ендо — завърши той. — Но не можах да открия причината за тази омраза и отговор на въпроса, защо убиецът разчиства кървавите сметки на праотеца си след толкова с време.

— Значи, ако убиецът не беше действал достатъчно бързо, Кайбара щеше да умре от естествена смърт и кланът Фудживара завинаги щеше да загуби възможността да си отмъсти на клана Араки, нали? — рече бавно Аой.

Сано за пореден път се възхити на способностите ѝ да прави важни изводи и възкликна:

— Благодаря ти, Аой, ти си най-добрият партньор, когото би могъл да желае един мъж!

За негово учудване тя се отдръпна, сякаш бе получила плесница — на лицето ѝ се изписаха обида и срам.

— Какво има? — попита той.

Тя не отвърна. Сано не можеше да разбере на какво се дължаха странните промени в настроението ѝ, но не настоя за обяснение.

— Мисля, ти беше права, когато предположи, че убиецът иска да унищожи не само Кайбара, но и неговия прадядо — каза той, нетърпелив да възстанови близостта им. — Ако имаш и други идеи, бих искал да ги чуя.

— Съжалявам, нямам — отвърна Аой, а в гласа ѝ се долавяше скрито напрежение. — Може ли вече да тръгвам?

— Чакай! — Сано не искаше тя да си иде и да го остави сам.

Аой остана, но само от покорство, и той го усети. Беше невъзможно да проникне отвъд любезната ѝ смутена сдържаност. Не би я принудил да остане, ако късният час, потъналата в тишина къща и собствената му самота не крещяха от нужда да се довери някому:

— Аой, твоята помощ е безценна за мен. Аз наистина трябва да заловя и да изпратя на съд Убиеца Бундори, защото... — погледна я и му се стори, че съзира искрица съпричастност в очите ѝ. Окуражен, продължи: — Преди да почине баща ми, аз... — гласът му секна от мъката, която винаги го заливаше, щом заговореше за баща си. — Аз му обещах, че ще извърша героично дело, с което ще прославя нашия род и ще оставя името му в историята... Но сега се страхувам, че вместо слава ще донеса само позор... — лицето му пламна от срам. Истинският самурай трябва стоически да прикрива мислите и страховете си! А не да ги излива пред първата срещната жена.

— Често даваме обещания, които после трудно можем да изпълним — каза Аой тихо и съчувствено. — А понякога най-големите пречки са в самите нас. Дали изобщо можем да бъдем достатъчно силни, за да ги преодолеем?

Сано я погледна с благодарност — тази жена прекрасно разбираше конфликта между дълга и честта, които отдавна се сражаваха в него. Значи също го е изживявала! Плахото удивление в

очите ѝ разкриваше сродна душа. Един безкраен миг двамата се съзерцаваха безмълвни. Бурна смесица от възторг и ужас заля душата на Сано — чувствата му към Аой надхвърляха сексуалното желание и възпламеняваха необузdana радост в сърцето му, заличавайки всякакви съображения за ранг и класа. Но усещаше също, че тази любовна страст е толкова пагубна и унищожителна, че може да го отклони от дълга му или да сломи волята му. И въпреки това непреодолимо копнееше да я отведе в леглото си, да я опознае, да я люби до несвяст.

В този момент Аой стана. Преди да се отправи към вратата, Сано видя, че очите ѝ са изцъклени от ужас. Очевидно бе разбрала мислите му и се страхуваше повече от него. Заради доброто и на двамата не биваше да прекрочват границата между работата и интимните чувства.

[1] В битката при Нагашино (1575 г.) Ода Нобунага разгромява владетеля Такеда Кацуйори и избива 3000 ронин — бел ред. ↑

ГЛАВА 14

— Откривам съвещанието... ъ-ъ... на съвета на старейшините — шогунът заговори от централното място в заседателната зала на двореца Едо.

Цунайоши седеше на по-високия подиум и до него бе единствено Янагисава, обърнат така, че да наблюдава едновременно господаря си и останалите присъстващи. Петимата старейшини бяха коленичили в две редици под прав ъгъл с лице към шогуна. Потомствените васали на Токугава, които изпълняваха длъжността на главни съветници по въпросите на националната политика, седяха на разстояние зад старейшините.

На долния подиум бяха разположени служителите от по-низшите ешелони на бакуфу. Сано бе коленичил сред тях. Опитваше се да подреди фактите, които предстоеше да изложи пред старейшините, но бе толкова развълнуван, че не можеше да се съсредоточи. Мислите му непрестанно се връщаха към предишната нощ и Аой.

Цунайоши кимна към главния секретар, ръководещ групата на писарите, разположена до прозорците:

— Имаш думата.

— Първа точка от дневния ред — обяви секретарят — е докладът на сосакан Сано Ичиро за разследването на убийствата бундори.

По лицето на шогуна се изписа жив интерес.

— И така, ъ-ъ... сосакан, какво имаш да ни съобщиш?

Сърцето на Сано заблъска лудо в гърдите. Той стана, пристъпи напред и коленичи:

— Ваше превъзходителство, чест е за мен да ви представя текущия си доклад — каза той, като се молеше гласът му да не затрепери. — Надявам се, че скромните ми усилия ще предизвикат вашето одобрение.

И Сано обобщи резултатите от разследването си, окуражен от факта, че шогунът, а не дворцовият управител бе открил дискусията. Янагисава стоеше мълчалив и пушеше лулата си, а лицето му не

издаваше никакви емоции. Старейшините също търпеливо слушаха доклада. Шогунът се приведе напред точно както при прослушванията на театрални актьори. Лицето му сменяше израженията си в унисон със събитията от разказа на Сано — изненадваше се при всяка нова следа, вълнуваше се при момента с покушението, кимаше мъдро и удовлетворително при теорията за връзката между убийствата и потомците на генерал Фудживара. Приключвайки доклада си, Сано затаи дъх в очакване на реакцията на шогуна.

— О, великолепно! — възкликна Токугава. — Отлично, сосакан Сано! — и изръкопляска в изблик на искрено одобрение.

Миг по-късно останалите сториха същото. Суровите лица на старейшините омекнаха от явно задоволство — тук бегла усмивка, там повдигната вежда. Само чертите на Янагисава бяха застинали в безизразна маска. Замаян от облекчение, Сано не му обърна внимание.

— Сосакан Сано наистина заслужи похвалите на ваше превъзходителство — заяви дворецовият управител, когато ръкоплясканията стихнаха. Каменното му изражение изчезна и на лицето му се изписа приятна изненада. Сано си пое дъх с още по-голяма лекота. Но Янагисава продължи с деликатно язвителен тон: — Няма значение, че заподозреният все още не е намерен. Колко му е да се открие един сакат сипаничав човек... А също така не бива да корим сосакан Сано, че не успя да предотврати новото убийство и да овладее нарастващия смут в града...

— М-да... — ентузиазмът на шогуна видимо угасна и той изви устни. — Все пак твърде малко време е минало от първото убийство, нали?

Разнесе се шумолене на копринени одежди — старейшините се размърдаха в очакване на развоя от новосъздалото се положение. Ужаскова гърлото на Сано, прозрял намерението на Янагисава.

— Само два дни... — отвърна Янагисава благо, но прозвуча като години. По природа Токугава Цунайоши бе неуверен, имаше нужда да бъде воден и вечно се стремеше да заслужи одобрение. Янагисава — с цялата безпощадна сила на характера си — подронваше и без това отсъстващата увереност на шогуна, като се осланяше именно на тази негова потребност. — Нито пък е нужно да придаваме важност на факта, че сосакан Сано не представи никакви доказателства в подкрепа на теорията си — продължи Янагисава. — Макар че без тях теорията

изглежда... — „смехотворна“, добави многозначителният му поглед към тавана.

Шогунът се намръщи и кимна. Сано сведе глава. Кодексът Бушидо го принуждаваше да мълчи и да демонстрира пълно и непрекословно подчинение на вишестоящите. Каква абсурдна ирония! Предаността към Бушидо водеше до позор и самоунищожение, а потъпкването му — към йерархично издигане и абсолютна власт!

Сега главният старейшина Макино подхвана думите на дворцовия управител:

— Да, наистина. Интересно какъв мотив би могъл да надживее смъртта на генерал Фудживара и сто години по-късно да накара някой негов потомък да извърши убийство... — Макино се изсмя: — Идеята ми изглежда абсурдна...

— Да, Макино сан — потвърди хрисимо шогунът. — Трябва да се съглася, че е така.

— Е, в такъв случай — Янагисава стрелна Сано с тържествуващ поглед. — Няма какво повече да се обсъжда. Всички погледи се обърнаха към Сано — с враждебност или с тъга. Никой не го подкрепи. Страхът от наказание ги държеше в пълно подчинение. Янагисава открито му обяви война и най-влиятелните мъже в бакуфу побързаха да се съюзят с по-силния. — Освен това — продължи дворцовият управител — сосакан Сано ни показва една изключително обезпокоителна черта на своя характер. Разбрахме, че е отказал съдействието на полицията и е работил сам в стремежа да си присвои всички заслуги по разрешаването на случая. Очевидно за него самоизтъкването е по-важно от спасяването на човешки живот...

Сано не издържа и избухна:

— Това е лъжа! Полицията не е получила заповед да ми оказва съдействие...

Пълно мълчание. Неловко напрежение обхвана присъстващите. Шогунът сведе поглед и се намръщи. Единствено Янагисава погледна Сано право в очите. И разтегли устни в усмивка. Твърде късно Сано си даде сметка, че старейшините повече са шокирани от дръзкото му възмущение срещу вишестоящ, отколкото заинтересовани да научат истината. Край! Окончателно бе загубил благоразположението на Токугава, който смяташе за недопустими подобни предизвикателства и

ненавиждаше откритите разпри. Янагисава го бе подмамил, а Сано бе налупал стръвта и се бе строполил в капана.

Дворцовият управител се обърна към шогуната:

— С оглед на явната некомпетентност на сосакан Сано предполагам, че ваше превъзходителство ще го понижи и ще го назначи на пост, който ще го лиши от възможността да застрашава националната сигурност...

Токугава Цунайоши смръщи чело.

— А именно?

Сано стисна зъби. Макино се покашля, за да прочисти гърлото си, и с мазен угоднически глас рече:

— С оглед на възникналите проблеми на остров Садо и можем да назначим там нов управител...

Тъмните очи на Янагисава заискриха от зловеща радост:

— Великолепно предложение. Нали, ваше превъзходителство?

Сано усети, че сърцето му се свива от ужас — остров Садо бе отвратителна, скована от мраз затворническа колония далеч от сушата, в бурните северни морета. Там пращаха на заточение жестоки престъпници, за да работят в мините. Сано знаеше какво щеше да се случи, ако заминеше за остров Садо: Янагисава щеше да стори необходимото, за да не му позволи да се върне. Не го ли убиеха в някой от честите бунтове, то със сигурност щеше да умре от глад или болест. Във всеки случай духът му щеше да погине от позора много преди тялото. Щеше да се прости с възможността някога да изпълни обещанието към баща си и о никога повече нямаше да види Аой. *Татко, помоли се той мълчаливо, помогни ми!*

— Ами, ъ-ъ, да, Янагисава сан — обади се несигурно шогунът, — нещо трябва да се направи за остров Садо... — и отправи към Сано поглед, пълен с упрек и в същото време с извинение. Очевидно не бе забравил себеотрицанието, с което Сано му бе спасил живота, но нямаше силата и смелостта да се противопостави на Янагисава. Сано вече усещаше поклащането на кораба, който го отнасяше към Садо, когато шогунът рече: — Сосакан Сано, работата ти е незадоволителна. Но аз съм великодушен. Давам ти още пет дни да заловиш Убиеца Бундори. Ако се провалиш, тогава ще изпробваш... ъ-ъ... уменията си като управител на затвора в Садо. Свободен си!

ГЛАВА 15

Още пет дни — да залови убиеца, да възобнови спокойствието и реда в Едо и да се спаси от опозоряване.

Сано напусна заседателната зала и се втурна към архива на двореца, за да провери дали Ногучи е открил потомците на генерал Фудживара. Чиновниците там му казаха, че приятелят му все още прави проучване в министерството на храмовете и гробниците. Сано яхна коня си, оседлан и запасен за дълго пътуване, взе още един от конюшните и се отправи към полицията. Единствено новата следа, открита от Аой, обещаваще бърз успех. Щеше да се нуждае от помощ, за да открие къщата и да залови убиеца, а не знаеше дали Хирата изобщо притежава кон.

— В своето видение Аой описа как убиецът минава по висок мост над широка река — каза Сано на Хирата, докато двамата яздеха по моста Рьогоку. Огромната дървена арка прехвърляше река Сумида и свързваше Едо със селскостопанските райони Хонджо и Фукагава на източния бряг.

— Гомен насай, много съжалявам, Сано сама, но не успях да намеря заподозрян или нови свидетели — отвърна Хирата.

— Да се надяваме, че след тази вечер това няма да има значение.

Стигнаха до източния бряг на реката, където бяха разположени складове, кейове и докове. По-навътре се виждаха скупчени къщи, магазини и открити пазари, които представляваха едно кипящо от живот предградие. На север се издигаше Екоин — Храмът на безпомощността, построен върху гробовете на жертвите от Големия пожар преди трийсет и три години. Сано пое на юг по успоредния на реката път.

— Аой видя убиеца да минава край купчини дърва и канали с плаващи по тях трупи — обясни той.

Хирата кимна:

— Дъскорезницата в Хонджо.

Пътят свърши при река Татекава, малък приток на Сумида. В складовете за дървен материал, разположени по бреговете ѝ, работници режеха и рендосваха греди и товареха готовите дъски на шлепове. Утринният въздух бе напоен с мирис на прясно дърво. Каналите бяха задръстени от трупи, докарани от източния бряг. Снажни мъже ходеха по тях, сякаш, стъпваха по твърда земя, и направляваха движението им с прътове.

Сано разпитваше дървосекачите дали не знаят някоя изоставена къща в мочурищата, която да прилича на самурайски шлем.

— Нищо такова няма наоколо — отвръщаха те неизменно.

Обезкуражен, той поведе Хирата отвъд складовете, към откритата блатиста местност. Скоро откриха тесен път, обрасъл с лилиум, джинджифил и женшен.

Докато вървяха на изток, над главите им грачеха гъски и чайки, а из въздуха пърхаха пеперуди. Няколко върби свеждаха грациозните си клони над ширналите се блатата. Тук-там се издигаха наколни колиби и Сано спря при една от тях.

— Ще помоля да ни упътят — каза той на Хирата.

Хората от мочурищата се препитаваха главно чрез лов на рапани, змиорки и жаби и събиране на билки, които продаваха в града. Навярно познаваха блатата по-добре от дървосекачите. В отговор на Сановото „Хей, има ли някой?“ на вратата се появи жена в избеляло памучно кимоно и с обветрено загоряло лице. На въпроса за къщата тя отвърна:

— Чувала съм за една изоставена ловна хижа, построена много отдавна от някакъв богат самурай. Самата аз никога не съм я виждала, но мисля, че е натам — и тя махна неопределено на североизток.

Сано се взря в далечината, но видя само ширнало се мочурище.

— Колко е далеч?

— На няколко часа път пеша...

Сано поведе Хирата встрани от пътеката по тясно отклонение в североизточна посока. Придвижваха се трудно, пладнe дойде и отмина. Тревога обзе Сано: дали щяха да стигнат до целта си преди часа на кучето? Скоро денят започна да преваля, а те все още се лутаха из блатата. Слънцето все повече се снишаваше на запад. Пухкавите бели облаци първо порозовяха, а после станаха виолетови на фона на пламтящото оранжево небе. Тревите потъмняха и придобиха неясен

сив оттенък. Водните птици с крякане накацах по гнездата си. Захладня. От повърхността на блатата се издигна тънка мараня с мирис на риба и гниеща растителност. До осем вечерта оставах по-малко от три часа. И тогава Сано зърна в далечината някаква постройка.

— Ето! — възкликна той и посочи на север. — Виж! Без да губят повече време, се отправиха натам. Ледена вода бе наквасила дрехите им до коленете, а копитата на конете бяха полепнали с кал. Най-послед, след близо час газене из блатата, се озоваха на твърда земя точно където два обрасли канала се сливаха в един по-широк. На около двеста крачки по-нататък се мержелееше постройката, която бяха видели. Метнаха се върху седлата и бързо изминаха разстоянието до къщата.

Оказа се минка, селска колиба, оградена с кирпичен зид, зад който се виждаше и порутен хамбар. Имаше три етажа, включително таван, и малки, препречени с решетки прозорци. Сано слезе от коня и въздъхна дълбоко, разпознавайки вече описаната картина.

— Виж покрива — каза той на Хирата. — Не ти ли прилича на самурайски шлем?

Направен от напластена рошава слама, покривът извиваше рязко навън между първото и второто ниво в странични крила, които напомняха наушници на самурайски шлем. От втория етаж нататък се издигаше полегато над тавана, след което се заостряше до един-единствен връх. Външните греди се пресичаха, образувайки издадености, подобни на рога, увенчаващи генералския шлем. Но мястото изглеждаше напълно необитаемо, изоставено от цяла вечност.

Хирата се изкашля неловко и каза:

— Сумимасен, простете, сосакан сама. Ако тази къща е притежание на убиеца, регистрите за собственост биха могли да ни разкрият самоличността му.

Сано погледна помощника си с неизпитвано до този момент уважение.

— Добра идея — похвали го той. — Ако не го заловим тази нощ, щом се върнем в града, ще проучим регистрите. А сега нека огледаме наоколо.

Завързаха конете си от вътрешната страна на зида и обиколиха имота. Зад къщата попаднаха на обрасла пътека, която вероятно

водеше към града. По нея нямаше скорошни следи от копита или стъпки — явно отдавна никой не бе минавал оттам.

— Да влезем вътре — предложи Сано.

От дисагите си взеха свещи и кибрит и прекосиха застланата с каменни плочи пътека към входната врата. Къщата не беше заключена, но по всичко личеше, че отдавна тук не бе стъпвал човешки крак. Запалиха свещите си и предпазливо влязоха вътре.

Трепкащите пламъчета осветиха едно-единствено просторно помещение с пръстен под и неизмазани стени. Гредите, които крепяха горните етажи, бяха опушени от някогашни огньове в глиненото огнище. Помещението беше празно, почти толкова студено и влажно, колкото и навън, без каквито и да било признаци, че е било обитавано скоро. Сано бе обзет от съмнения.

— Може би използва някоя от стаите на горния етаж — Хирата бе застанал в подножието на една паянтова стълба, водеща до квадратен отвор в тавана.

Сано огледа стълбата. Покатери се на втория етаж и се озова в малко празно помещение, вероятно спалня, с дъсчен под и малък прозорец. През прокъсана хартиена врата се стигаше до други две стаи, а вита стълба отвеждаше до таванското помещение. Сано изчака Хирата да се появи през отвора.

— Претърси стаите, а аз ще огледам тавана — нареди той и се качи по втората стълба. С глава и рамене в таванското помещение, той спря и вдигна свещта, за да огледа подобното на шатра пространство.

На пода дървените греди образуваха изкусен рисунък от пресичащи се ивици. Таванът се издигаше скосен нагоре към върха на покрива. От сламата между гредите долитаха скърцане и шумолене — горе беше пълно с гадина. Сано пристъпи предпазливо напред и в отсрещния край на помещението забеляза купчина предмети. Внимателно се отправи натам, но внезапно му силен писък раздразни тишината. От сламата бе скочил огромен плъх, който тупна в краката му. Сано извика от изненада и неволно отскочи назад. Стъпи вън от гредата и краката му с трясък пропаднаха в не подсиления таван на стаята отдолу. Мъчейки се отчаяно да се задържи при пропадането, разпери ръце и усети силна болка, когато лактите му се закачиха за гредите около направената от него дупка.

— Сосакан сама — извика Хирата някъде отдолу и затича към него. — Какво стана? Ранен ли сте?

Опрян на ръце, Сано висеше във въздуха. Чувстваше се нелепо.

— Добре съм! — извика в отговор. — Само ела да ми помогнеш! — Хирата го избута нагоре през дупката.

Отново озовал се в таванското помещение, Сано стигна до купчината, която бе видял, и извика на Хирата: — Мисля, че открих нещо. Иди при стълбата и ми помогни да го смъкна.

После завлече двата големи конопени чувала до отвора на стълбата и внимателно ги спусна към Хирата. Слезе на долния етаж и двамата заедно изсипаха първия чувал. От него изпаднаха две квадратни с дъски с дължина около лакът и два остри клина, достатъчно дълги да минат през дъската и да приковат отсечена човешка глава.

— Тези са вещи са негови! Той е бил тук! — Сано едва сдържаше ликуването си. Прищя му се да се разкрещи от радост и да затанцува из помещението, но потисна този неподобаващ изблик на чувства и каза: — Да видим още с какво разполагаме.

Вторият чувал съдържаше дървено ведро и кутия с инструменти. В нея откриха трион, железен чук, пръчици тамян и стъкленица с руж. Хирата се изкашля неловко.

— И аз намерих нещо, сосакан сама — и той тръгна към съседното помещение.

Сано го последва. На пода имаше памучна постелка в синьо и бяло. Платът изглеждаше прекалено нов и непокътнат, за да е стоял във влажната къща толкова дълго. Убиецът Бундори вероятно я бе донесъл наскоро, подготвяйки се за поредното убийство.

— Добра работа — похвали Сано помощника си. Хирата засия в момчешка усмивка. — Ще отнесем тези неща в Едо като доказателство. Сега да се подготвим да го хванем.

Върнаха вещите на Убиеца Бундори в чувала и ги смъкнаха на приземния етаж. После излязоха отвън. Кобалтовосиньото небе вече бе осеяно със звезди, а сред тях плуваше растящият сърп на луната. Вятърът откъм мочурищата вече пронизваше. Сано и Хирата вкараха конете в къщата, хем да ги приберат на завет, хем да ги скрият от убиеца. После се настаниха близо до вратата и извадиха запасите си от мочи — твърди оризови питки, с които самураите засищаха глада си по

време на дълги походи. Нахраниха се, Сано угаси свещите и двамата притихнаха в очакване на Убиеца Бундори.

Тишината бе тягостна, влажният студ ги пронизваше до кости. За да минава по-леко времето, а и за да удовлетвори любопитството си, Сано реши да опознае по-добре своя млад помощник, чиято вещина и всеотдайност така му бяха допаднали.

— От колко време си в полицията?

— От три години, сосакан сама. Откакто баща ми, който заемаше този пост преди мен, се пенсионира...

— Ти не беше ли дошинът, който успя да разбие бандата изнудвачи на търговци в Нихонбаши? — попита Сано. Престъпниците бяха пребили до смърт един отказал да плаща продавач и месеци все се изплъзваха от полицията.

— Да, сосакан сама — отговорът на Хирата бе лишен от всякакво самохвалство.

Още по-заинтригуван, Сано попита:

— Харесваш ли работата си?

— Да, разбира се! — в гласа на Хирата прозвуча примирение: — Тя си ми е дълг по наследство... — замълча за миг и после припряно довърши: — Но ако можех да избирам, бих предпочел да служа на вас, сосакан сама.

Сано се опита да види лицето на младия дошин в тъмното. Припомни си първата им среща, когато Хирата му заяви, че няма да съжалява, ако му позволи да работи за него в разследването.

— Защото така ще имаш по-големи възможности за издигане, затова ли?

Хирата отвърна с въздишка:

— Да, но не само затова. Може и да не знаете, сосакан сама, но в полицията нещата не са, както трябва... Много дошини вземат подкупи и пускат престъпниците на свобода. Позволяват на богатите и да се измъкват безнаказано и пращат бедните на палача. Арестуват невинни само за да приключат някой случай по-бързо и да си го добавят в досието. Законът е продажен, безчестен. А вие... вие сте различен.

Сано знаеше, че на новия си пост има право да се сдобие с лични васали, но се боеше, че ако Хирата се привържеше към него, също

можеше да стане мишена на онези, които желаеха смъртта на личния следовател на шогуна. Затова предпазливо каза:

— Работили сме заедно само три дни, Хирата, ти изобщо не ме познаваш.

— Простете самонадеяността ми, сосакан сама — откъм младия дошин се чу шумолене, явно се покланяше, въпреки че двамата не се виждаха. — Но знам, че сте доблестен и почтен, затова ви моля, ако докажа, че заслужавам, позволете да ви служа и да посветя живота си на този дълг!

Сано се развълнува. Подобен открит израз на лоялност към вишестоящия събуждаше цялата сурова красота на Бушидо. За съжаление, ако не успееш да заловят Убиеца Бундори, като васал на Сано Хирата щеше да бъде наказан заедно с него. А Сано не можеше да позволи да се случи подобно нещо.

— Оценявам високо предложението ти, Хирата сан — отвърна той с официално хладен тон, — но шогунът може би има планове за мен, които не те включват. Така че приеми съвместната ни работа като временно задължение.

Хирата не отвърна, но разочарованието и унижението му изпълниха тишината с напрежение. Сано бе искрено убеден, че така ще предпази Хирата от евентуални заплахи и провали, но това не успокояваше чувството му за вина. И двамата се чувстваха неловко, затова прекараха останалото време в мълчание. Часовете се точеха бавно и тягостно. Възторгът на Сано, че бяха открили къщата и уличаващите веществени доказателства, угасна за сметка на тревогата. Щяха ли да заловят убиеца бързо, или предстоеше в жестока схватка? Щеше ли да му се наложи да убива отново? Кога най-сетне щеше да се появи?

Постепенно несигурността се превърна в съмнение — часът на кучето отдавна бе минал! Ами ако Аой е сбъркала? Ако Убиецът Бундори изобщо не се появи? Значи нахалост е пропилял един от петте скъпоценни дни, които му оставаха, за да изпълни задачата и да се спаси от опозоряване.

По положението на луната Сано прецени, че вероятно приближава полунощ. За да дойде дотук, убиецът сигурно е излязъл от Едо преди затварянето на портите, а оттогава бяха минали повече от два часа. Трябваше вече да е пристигнал или поне да е съвсем наблизо.

Изведнъж го прониза кристално ясно чувство: Убиецът Бундори нямаше да дойде — поне не тази вечер. Обърна се към Хирата, за да сподели убеждението си, но в този миг над мочурището отекна дълбок камбанен звън, идващ откъм града. Хирата светкавично скочи на крака:

— Това е камбаната на храма Зоджо — извика той.

— Но защо бие по това време?

— Не знам — тревожно отвърна Сано и запали свещта. Камбаните биеха само при важни будистки празници или при пожар, тайфун, земетресение или някое друго нещастие.

Като убийство например.

Двамата срещнаха погледи във внезапно неизречено прозрение — ето защо Убиецът Бундори не бе дошъл тук, където го очакваха. Втурнаха се да съберат нещата си и да натоварят конете и след минута вече препускаха към храма Зоджо.

ГЛАВА 16

Дълго след като камбаната на храма бе престанала да бие, Убиецът Бундори все още чуваше безпощадния ѝ глас в да кънти в съзнанието му, докато бързаше надолу по тъмния междуселски път към убежището си.

Няма бягство, отекваха въображаемите удари. Няма бягство!

Задъхан се втурна в самотната си колиба в едно затънтено селце близо до храма. Затвори вратата след себе си и спусна резето. В тъмнината хвърли меча си на пода и разкъса дрехите, изцапани с кръв. После рухна на леглото. Ужасът го завладя с такава сила, че му призля. Тази нощ трябваше да бъде мигът на неговия велик триумф, а не на пълното му нещастие!

Току-що бе извършил четвъртото си убийство. Очакваше, че ще стане по-лесно от предишните, дори бе поел огромния риск да остави трофея на такова почетно място, каквото му се полагаше. Но съдбата му погоди номер и той допусна грешка, която можеше да му коства свободата, живота и възможността да довърши мисията си. Тази вечер бе оставил безценни, опасни улики на местопрестъплението.

Сви се на топка, опря колене в гърдите си и стисна юмруци тъй силно, че ноктите му се забиха в дланите. Тракащите му зъби прехапаха нежната плът в устата му и той усети вкус на кръв. Понесе болката като наказание за своята глупост и страхливост — черти, тъй чужди на владетеля Ода, чийто наследник бе.

Имаше и още нещо, което бе по-опасно от уликите в храма Зоджо — тази вечер го бяха видели и вероятно щяха да го разпознаят. Сега му се налагаше да рискува с друг тип убийство, защото не можеше да остави свидетеля жив. Тревожеше го и нещо друго — специалният агент на шогуна бе затегнал охраната в Едо, затруднявайки свободното преминаване през града. Бе открил убийството на онзи ета, дето уж бе най-безопасно. И не бе обърнал никакво внимание на отправените му заплахи и предупреждения. Дори и на наемния убиец! Проклетият

сосакан Сано откриваше опасни тайни. Убиецът Бундори чувстваше как мрежата около него и се затяга.

„Почивай сега — каза си той. — *Намтрунай смелост и енергия за утрешните битки.*“ Затвори очи и си наложи да се съсредоточи. Най-накрая благословеният пламък на жаждата за война превъзможна паниката и ужаса; любимото му минало оживя за пореден път...

* * *

Лятото преди сто и петнайсет години. Крепостта Нагашино е обсадена от клана Такеда. Стрелците на владетеля Ода са коленичили в редици пред близка ограда. Пред тях стоят флангове от воини — пешаци и конници — примамка за Такеда. Зад оградата Убиецът Бундори чака с основната армия. Като висш генерал на владетеля Ода той командва цял полк първокласни войници. Никой не помръдва, всички са готови да се бият до победа. Тропотът на приближаващата армия на Такеда нараства с всеки миг. Убиецът Бундори не изпитва страх, само трепетно очаква сражението.

Вражеската армия врхлита върху им. Убиецът Бундори слуша виковете, дрънченето на мечове, тропота на копита и цвиленето от ръкопашната схватка между оставените за примамка воини и пътищата на Такеда. Битката кипи все по-близо, тъй като воините примамка почват да отстъпват. Вражеската армия настъпва връз оградата. Внезапно оглушителни гърмежи раздират въздуха; конският тропот заглъхва, виковете преминават в писъци. Такеда е попаднал в капана.

Втора серия пушечни изстрели следва първата. И още писъци; трупове на коне и хора рухват шумно на земята. Убиецът Бундори се смее в екстаз. Владетелят Ода е наредил воините да стрелят на залпове, когато врагът приближи, за да избегнат присъщите недостатъци на аркебуза — малък обхват и дълго време за зареждане.

В този момент зад редиците прозвучава бойна тръба. Убиецът Бундори излиза с коня си иззад оградата и се втурва в галоп сред основната войска. После обръща коня и вади меча си. Десетки вражески воини падат пред него и заливат полето с реки от кръв. Стрелците продължават да обсипват със стрели и куршуми Такеда и воините му. Докато гарнизонът на крепостта Нагашино се втурва да

атакува бягация Такеда в гръб, Убиецът Бундори вече е прегракнал от
радостни бойни крясъци.

С негова помощ владетелят Ода побеждава клана Такеда,
основните му съперници. Сега вече нищо не стои по пътя му към
господство над цялата страна.

ГЛАВА 17

Храмът Зоджо — семейна собственост на клана Токугава, бе построен преди близо сто години и заемаше обширна площ в Шиба, южно от Едо. В него живееха над три хиляди свещеници и помощниците им.

Когато двамата с Хирата наближиха храма, Сано бе обзет от усещането, че се връща у дома — тук бе прекарал девет години от живота си като ученик в храмовото училище и познаваше всяка стъпка от местността. Докато яздеше, си мислеше колко нелепо е да пристига тук не за да се срещне с приятелите от момчешките години или с учителите си, а за да разследва ново жестоко убийство. Свърнаха в завоя и Хирата възкликна:

— Вижте!

Запалените каменни фенери осветяваха внушителния двуетажен портал. Зад него още фенери разпръсваха мрака покрай стръмните стъпала към самия храм. Високо над пътя покривите на храмовите параклиси, гробници и спални помещения изглеждаха като призрачни кораби, осветени от фенерите в дворовете долу.

Сано и Хирата спряха при портата и поздравиха тримата мрачни свещеници, въоръжени с дълги копия.

— Убиецът Бундори е бил тук, нали? — попита Сано.

Главният от тях само се поклони и отвърна:

— Негово светейшество игуменът ви очаква, сосакан сама.

Думите му потвърдиха най-черните опасения на Сано. Дватамата с Хирата оставиха конете си и тръгнаха след свещеника, който ги преведе през масивна порта до просторно преддверие и ги помоли да изчакат игумена.

Сано бе обзет от такава тревога, че стомахът му се сви на топка. Чудеше се как трябва да разследва убийство, извършено на свята земя, и как да разпитва хората, които са му били учители. Съвсем скоро страничната порта се отвори и игуменът на храма Зоджо влезе със свита от четирима свещеници. С бръснатата си глава стърчеше над

подчинените си; епитрахилът от копринен брокат, съответстващ на високопоставения му сан, блестеше и цялата внушителна осанка на игумена възроди у Сано детския страх и благоговение пред наставника, учител и духовен баща. Размениха си учтиви поклони и игуменът рече:

— Сано Ичиро — дълбокият му глас прозвуча благо и напевно, — много време мина от последната ни среща.

— Така е, ваше светейшество — съгласи се Сано и се обърна да представи помощника си Хирата.

В миналото бе разговарял с игумена точно два пъти — на шестгодишна възраст, когато го приемаха в училището, и при завършването на образованието си. Сега забеляза с удивление, че изтеклите шестнайсет години почти не бяха се отразили на външността му. Старчески петна осейваха бръснатото му теме, а гъстите му вежди бяха побелели, но дори и над седемдесетте от него все още струеше младежка енергичност. По овалното му лице не личаха бръчки, а изсечените черти не бяха загубили своята решителност и сила, нито времето бе замъглило ведрите и ясни очи. Внезапно Сано си спомни прощалните думи на игумена към него: „Ти имаш любознателен дух и талант за разкриване на истината, сине мой. Този талант може да бъде благословия, но и проклятие. Дали истините, които ще разбулваш, ще донесат на теб и света мрак и беди или светлина и покой?“ Едва ли игуменът си спомняше техния разговор. С безпардонността на младостта навремето той бе пренебрегнал проницателната забележка на възрастния човек и никога не си бе представял, че ще дойде момент, в който ще оцени опасността в своя съмнителен талант.

Игуменът реши да прескочи официалностите и да премине направо към убийството:

— Реших, че е най-добре да изчакам идването ти, сосакан, преди да се погрижа за останките на нашия брат Ендо Азуманару, мир на душата му! Ще имаш пълната ни подкрепа за разкриване на убиеца...

Ендо!

Едва когато игуменът ги поведе нагоре по пътеката към вътрешните площи на храма, Сано пое дъх и попита:

— Мъртвият свещеник е бил потомък на Ендо Мунецуго?

— Да, точно така. Брат Ендо бе ръкоположен, след като се оттегли от служба в бакуфу. Искрено се гордееше с предците си. Но ти... откъде знаеш? Стражите ли ти казаха, че името на працядо му е изписано на етикета към това зловещо бундори?

Сано и Хирата скришом размениха тържествуващи погледи. Четвъртото убийство окончателно затвърждаваше теорията им.

— Не — отвърна Сано и побърза да оневини стражите, като обясни как е стигнал до въпросното прозрение.

Минаха през една порта в края на пътеката и после се заизкачваха по стръмни стъпала.

— Какво е правил брат Ендо навън след мръкнало? — поинтересува се Сано.

— Той бе сред братята, които се грижеха за охраната, и оглавяваше нощния патрул...

Значи Убиецът Бундори определяше жертвите си съвсем целенасочено, като първо опознаваше навиците им, а после избираше най-подходящото време и място за убийството им. Всеки в махалата можеше да му каже за посещенията на Кайбара в аптекарския район, но вероятно бе платил на информатори, за да разбере къде да открие ронин Тозава. А за да научи с какво се занимава брат Ендо, вероятно бе попитал някого от свещениците в храма. Какво ли хладнокръвие и пресметливост са нужни, за да планираш всичко това, помисли си Сано.

Изкачиха се до главната сграда и още преди да влезе вътре, Сано усети атмосферата на страх и ужас, която цареше в светата обител. Тримата прекрачиха прага на основната храмова постройка и Сано за сетен път се възхити от масивната ѝ конструкция с изсечени каменни колони и вълнообразни покриви. Пететажната пагода, осмоъгълното хранилище за сутри и камбаната на храма в дървеното ѝ скеле караха хората долу да изглеждат като джуджета.

— Оттук — посочи игуменът и преведе Сано и Хирата през една странична врата. Стигнаха до малко открито пространство, където седем свещеници стояха в кръг около нещо. — Убиецът бе оставил главата на брат Ендо пред главната порта, но ние я прибрахме и я положихме до трупа. Нищо друго не е пипано... — игуменът махна с ръка към свещениците да го последват и оставиха Сано и Хирата да си вършат работата.

Сано пристъп напред към останките на брат Ендо и изтръпна от ужас. Рязко пое въздух през зъби и чу как Хирата до него също изстена. Зловеща тъмночервена локва кръв се открояваше върху светлия чакъл. Насред нея обезглавеният труп на свещеника лежеше по гръб. Тялото бе многократно прободено с меч. На места платът на оранжевата му роба бе разкъсан и от дясната страна откриваше дълбока рана. Полите на дрехата бяха леко отметнати и по разголените прасци се виждаха по-незначителни прорезни рани. Лявата му ръка бе отсечена и се търкаляше на няколко крачки от мястото, където бе рухнал трупът. За разлика от другите тази жертва се бе отбранявала. Десницата все още стискаше копие, с което свещеникът напразно се бе опитвал да отбие ударите на своя нападател. И други петна от кръв по каменната настилка наоколо указваха местата, където нападател и жертва се бяха сражавали.

Сано хвърли поглед към главата трофей само колкото да отбележи, че наистина е дело на Убиеца Бундори. Скалпът на брат Ендо бе обръснат до кожа и затова етикетът с името на Ендо Мунецуго не бе завързан за косата, а прикован към темето. Сано огледа мястото на престъплението с тягостното чувство, че е фатално отговорен за поредното убийство и безкрайно виновен, задето не го е предотвратил. Зад него Хирата изрече гласно въпроса, който от известно време терзаше и него:

— Сосакан сама, защо жената пазителка на шогуновия параклис ни изпрати в онази колиба в мочурището, а не тук?

— Не зная, Хирата — отвърна унило Сано. И нямаше да има отговор, докато не се срещнеше отново с Аой. За първи път го обзе съмнение към жената, която бе спечелила доверието му, бе възбудила сетивата му и бе докоснала душата му. — Претърси околността и виж дали няма да намериш някакви следи от убиеца — нареди той на Хирата. — Отпечатьци от стъпки, кръв... Свещеникът може да е ранил нападателя си... Търси някаква дия, накъде е поел, след като е напуснал храма...

Хирата тръгна да изпълни нареждането, а Сано се върна при игумена в двора.

— Моля ви, наредете да изпратят останките на брат Ендо в моргата на Едо — каза той. — А сега бих искал да говоря поотделно с всички свещеници, като започна с онзи, който е намерил трупа.

Недоверчива усмивка докосна устните на игумена:

— Едва ли е необходимо. Аз мога да ти кажа всичко, което те интересува. Брат Ендо бе открит от нощната стража. Те вече ми съобщиха, че не са забелязали нищо необичайно нито по-рано, нито след това. Всички останали бяха по стаите си, където са и сега. Аз и моите помощници ги разпитахме и се уверихме, че никой не е видял нищо, свързано с убийството. Без съмнение не допускаш, че убиецът е някой от нас?

— Не, разбира се — побърза да го успокои Сано. — Но за съжаление се налага лично да разпитам хората, затова ще ви помоля да ги доведете при мен един по един някъде, където можем да разговаряме насаме... — намръщеното изражение на игумена го принуди да подкрепи молбата си с прикрита заплаха: — Убийствата хвърлиха града в паника... Питам се как ли биха реагирали поклонниците, ако научат, че духовният глава на храма Зоджо е възпрепятствал разследването...

Нямаше нужда да прави намеци, колко бързо ще секнат даренията за храма, ако подобна вест стигне до богомолците. Игуменът отстъпи:

— Както желаете, сосакан — и нареди на помощниците си да подготвят едно помещение и да свикат обитателите на храма. — Но само ще си загубиш времето. Никой не е видял убийството... — и замълча за миг. — А може би...

Сано трепна при този лъч на надежда. Свидетел?

— Рано вечерта в храма дойде една жена да търси убежище — поясни игуменът. — Каза, че иска да напусне светския живот и да стане монахиня. Дадох ѝ стая в крилото за гости с намерението по-късно да я препратя към някой женски метох... Предполагам, че тя е открила трупа и е ударила камбаната, защото никой от свещениците, послушниците или слугите не е бил навън след вечерня...

Сано си пое дълбоко въздух, за да обуздае бесните удари на сърцето си.

— Трябва да говоря с нея. Къде е?

— Опасявам се, че е изчезнала.

— Изчезнала? — повтори Сано слисан.

Игуменът разпери ръце:

— След като откриха трупа на брат Ендо, пазачите претърсиха всичко наоколо. Тогава установиха, че жената я няма и стаята ѝ е празна. Вероятно е избягала, след като е ударила камбаната...

— Ами тогава — припряно каза Сано — ми дайте името и адреса ѝ!

Игуменът поклати глава:

— Съжалявам, но тя не остави никаква информация за себе си.

— Не ви е казала коя е и откъде е? И въпреки това сте я приели да пренощува? Ами ако е избягала съпруга или дъщеря... или преследвана от закона!

— Сано Ичиро! — благите черти на игумена се изопнаха от раздразнение. — Не си ли научил урока си? Ние не отправяме онези, които идват тук да търсят убежище!

— Моля за извинение, ваше светейшество — Сано мислено се нахока, че заради напрежението от разследването си бе позволил да се държи като грубиян и невежа. — Може би ако ми опишете жената и ми разкажете какво сте говорили с нея, ще успея да я открия...

— Разбира се — игуменът зарея поглед, опитвайки се да си спомни. — Беше дребничка, на средна възраст. Носеше обикновено черно кимоно без герб. Каза, че е нещастна в брака си...

— Да не би съпругът ѝ да я бие? — подсказа Сано. — Или е пияница, развратник... скъперник?

Игуменът поклати глава:

— Не каза, а и аз не настоях за обяснение...

— А лицето ѝ? Как бе сресала косите си? Как говореше — като дама или като жена от простолюдието?

— Съжалявам, сосакан. Косите и лицето ѝ бяха забулени и не си спомням подробности.

Сано не се предаваше:

— Някой друг видя ли я?

— Не. Тя дори не пусна слугите в стаята си да ѝ сервират храната, та трябваше да я оставят отвън пред вратата.

Сано бе сигурен, че жената е видяла нещо достатъчно ужасно, за да я накара да удари голямата камбана — истински подвиг за една жена! — и да избяга от храма. Най-после свидетел! И никой да не знае коя е или къде може да бъде открита. Той изруга късмета си. — А оставила ли е някакви свои вещи?

— Да, в стаята ѝ намерихме чифт кимона.

— Може ли да ги видя? — попита Сано с надежда. Може би одеждите ѝ щяха да предоставят някаква следа към самоличността ѝ.

— Разбира се. В канцеларията ми са.

Игуменът го поведе натам. Когато минаваха през един по-малък двор, ограден от постройките за спални на послушниците, някакъв звук от втория етаж вляво привлече вниманието на Сано. Той вдигна поглед и зърна бръснатата глава на десетгодишно момче, което се подаваше през отворения прозорец. Детето го гледаше с любопитство и вълнение, но и с нещо повече. Срам? Вина?

— Кое е това момче? — попита Сано.

Игуменът погледна нагоре.

— Кенджи, един от послушниците. Син на фермер. Дошъл в Едо да си търси късмета, след като семейната реколта се провалила. Един от братята го намерил умиращ от глад на улицата и го довел тук.

Щом забеляза погледа на игумена, Кенджи мигом затвори капациите на прозореца и изчезна. Сано се извини и се върна в главния двор.

— Хирата, ей, Хирата — извика той. Дошинът изостави огледа на терена и забърза към Сано. — На горния етаж в лявата спалня има един послушник — казва се Кенджи — каза му Сано. — Мисля, че знае нещо за убийството. Виж дали не можеш да разбереш.

Вероятно уплашеното селско момче щеше да говори по-свободно пред младия дошин, отколкото пред него, пратеника на шогуна. Освен това подозираше, че Хирата притежава и други умения, подходящи за разпит на свидетели — като например способността да буди доверие и да предразполага околните.

Сано се върна при игумена и двамата влязоха в канцеларията на храма — просторно помещение с декоративен таван, вградени шкафове и отрупани с книги и свитъци рафтове. Сано веднага се зае да разглежда кимоната на тайнствената непозната. И двете бяха от фина и скъпа коприна. Едното бе тъмночервено, с пищна бродерия от бели жерави и снежинки, зелени борови клони и оранжеви слънца — подходящо за новогодишния сезон. Другото бе сиво есенно кимоно, изпъстрено с див зюмбюл, есенни треви, бамбук, жълта детелина и диви карамфили. И двете имаха маншети на ръкавите — типичен елемент за съпруги или прехвърлили младостта жени. Дрехите бяха

великолепни, но Сано не разбираше от мода и не можеше да каже дали бяха нови или шити отдавна. Не беше и в състояние да прецени дали принадлежат на самурайска съпруга или на богаташка жена. Сгъна одеждите и ги мушна под мишницата си с надеждата, че шивачите от замъка Едо щяха да му кажат кой ги е шил.

Излязоха от канцеларията и тръгнаха надолу по пътеката. Сано видя, че Хирата идва да ги посрещне и води за ръка дребната фигурка на послушника Кенджи.

— Сосакан сама, Кенджи има да ви каже нещо — обяви Хирата.

Щом видя игумена, послушникът отстъпи назад и очите му се окръглиха от ужас. Сано предположи, че момчето не иска да говори пред своя наставник.

— Нека разговарям с Кенджи насаме, ваше светейшество — обърна се той към игумена.

Игуменът кимна и се отдалечи.

— Е, добре, вече си тръгна — обърна се Хирата към я послушника. — Сега разкажи на сосакан Сано какво си видял.

Кенджи преглътна, устните му трепереха. Сано приклекна, за да стане на ръст колкото детето, и му се усмихна окуражително.

— Не се страхувай — успокои го той, но послушникът продължаваше да мълчи.

Методът на Хирата да го накара да говори бе по-безцеремонен — той го перна леко по едното ухо, което стърчеше изпод шапката му, и рече:

— Давай, говори! Иначе ще си изпатиш.

Кенджи го погледна боязливо и избърбори припряно:

— Вчера ходих в града да прося волни пожертвования, но окъснях доста и когато тръгнах да се прибирам, вече бе съвсем тъмно. Когато пристигнах, другите вече спяха. Покатерих се през прозореца на спалното помещение. Нямах намерение да закъснявам, честно. Моля ви, господарю, няма да кажете на игумена, нали? — и вдигна към Сано умолителен поглед.

— Ще си остане само между нас — отвърна Сано.

— Ох, благодаря, господарю! — с лъчезарната си усмивка Кенджи се преобрази във весело, жизнерадостно дете. — Аз, такова, закъснях, защото се спрях да гледам един фокусник в Нихонбаши. Беше страхотен! Мяташе ножове и гълташе горящи факли...

— Сосакан сама не се интересува от това! — прекъсна го Хирата. — Кажи му какво си видял на пътя от Едо към храма.

Сърцето на Сано подскочи. Нима Кенджи бе видял убиеца?

— Какво видя, Кенджи?

— Паланкин — отвърна послушникът. — Носеха го четирима здравеняци. Изненадах се, защото всички поклонници, които идват в храма, си отиват преди мръкнало. Никога преди не съм срещал навън по това време пътници или паланкини... Ох! — Кенджи захлупи уста с шепи. — Закъснявал съм само няколко пъти господарю. Честно! — и той събра ръце в покаяние, но очите му искряха дяволито.

— Видя ли кой беше в паланкина? — попита Сано търпеливо.

— Не, вратите и прозорците бяха затворени.

— Видя ли лицата на носачите?

Кенджи поклати глава.

— Беше тъмно, пък и носеха широкополи шапки. А аз тичах, за да се върна в пансиона, преди някой да види, че ме няма.

Сано се вкопчи в последните остатъци от надежда:

— Изобщо помниш ли нещо, свързано с паланкина или носачите?

— Съжалявам, господарю... — после изведнъж момчето вдигна вежди и очите му засияха: — Чакайте, спомних си! Отстрани върху паланкина имаше изрисуван голям дракон!

Тази информация беше по-добре от нищо, но пък и не бе кой знае какво. Изисканата украса предполагаше частно, а не наето превозно средство. Ако паланкинът бе на Убиеца Бундори, значи просто трябваше да разпитат няколкото хиляди жители на Едо, достатъчно богати, за да притежават лично превозно средство.

— Какъв цвят беше драконът? — попита Сано, опитвайки се да стесни кръга на заподозрените.

Кенджи сви рамене.

— Много беше тъмно и не видях.

— Ще го разпознаеш ли, ако го видиш пак?

— Може би... — послушникът пак бе започнал да трепери.

Сано разбра, че Кенджи няма какво повече да им съобщи, и го освободи.

Хирата продължи с претърсването на района, а Сано прекара следващите няколко часа в главната постройка на храма, разговаряйки

с безкрайна върволица от уплашени свещеници, послушници и слуги. В някои от свещениците разпозна свои бивши учители или съученици, които бяха приели духовен сан и бяха останали в храма. Когато приключи, стана ясно, че никой, освен Кенджи не бе видял нищо особено. Самият брат Ендо бил много общителен човек и по всяка вероятност сам бе издал на убиеца си привичките и заниманията си, защото често заставал при главните порти да поздравява посетители и поклонници и да разговаря с тях.

След това Сано се присъедини към Хирата и голяма група свещеници, които с факли в ръце претърсваха терена на храма за някакви улики. Но не откриха нищо.

Призори Сано и Хирата яхнаха конете си, за да се върнат в Едо. Към принадлежностите на убиеца, открити в изоставената хижа в блатата, Сано бе добавил и кимоната на тайнствената жена — единственото осезаемо възнаграждение за усилията им.

Тази нощ завинаги промени образа на храма Зоджо в съзнанието му. Сега, щом се сетеше за него, вече нямаше да си представя озарено от слънце убежище за молитви и учение от щастливото си детство, а обезобразения и зверски накълцан труп на брат Ендо. Разследването не само бе обсебило настоящето и бъдещето му; то бе засегнало и най-скъпите му спомени. — Е, от това местопрестъпление извлякохме повече, отколкото от останалите — каза Хирата, сякаш се опитваше да повдигне духа на началника си.

Сано се замисли. С какво всъщност разполагаха? С потвърждение на теорията им, която засега не даваше никакви резултати; с описание на паланкина на евентуален заподозрян; с един изчезнал вероятен свидетел и с чифт кимона като следа към неговата самоличност.

И само с още четири дни да заловят Убиеца Бундори.

ГЛАВА 18

Когато пристигнаха в Едо, Сано и Хирата спряха пред пазара Нихонбаши и си разпределиха задачите за деня.

— Трябва да посетиш всички производители на паланкини в града и да разбереш кой е изработил носилка с рисунка на дракон — рече Сано. — Разпитай внимателно за купувача, но не казвай защо се интересуваш. Може убиецът да научи и да унищожи паланкина, преди да го използваме като улика... — Сано млъкна, после махна на един вестопродавец да се приближи и му каза: — Бързай да разпространиш най-прясната новина. „Личният агент на шогуна заявява, че Убиецът Бундори преследва и убива само потомците на Ендо Мунецуго! Само те трябва да бъдат нащрек!“ — после отпрати вестникаря и рече на Хирата: — Чрез това съобщение ще успеем да предупредим потенциалните жертви, пък и гражданите ще се чувстват по-спокойни...

— Да продължавам ли да търся високия хром заподозрян със сипаничавото лице? — попита Хирата.

Докато мислеше какво да отговори, погледът му се зарея към пазара. Все още не бе загубил вяра в интелигентността и свръхестествените способности на Аой. Това, че бе успяла да призове духа на баща му и на Лястовицата, че знаеше за мъката на хатамото Кайбара и за обстоятелствата около насилствената смърт на ронин Тозава, го бе убедило, че тя може да осъществява духовна връзка с отвъдното. Бе познала, че убийството на ета всъщност представлява упражнение подготовка и че болестта на Кайбара като последен жив представител на клана Араки е причината убиецът да възобнови кръвното отмъщение на генерал Фудживара. Значи трябваше да обмисли възможността Аой да го е подвела — нарочно да не е предсказала убийството в храма Зоджо, за да го е пратила насред мочурището! Но тогава трябва да се съмнява и в нейното описание на убиеца. С тревога в душата Сано разбра, че не бива повече да ѝ се доверява. Но дори и в този момент не можеше да мисли за нея, без

сърцето му да се разтупти и по тялото му да плъзне пак онази сладостна топлина...

— Засега недей да търсиш повече такъв човек — отвърна накрая и побърза да смени темата: — Имаш ли информатори, които използваш в работата си?

— Няколко — блясъкът в очите на Хирата опровергаваше скромния отговор.

— Тогава нареди на хората си да открият паланкина с изрисувания отстрани дракон. Накарай ги да поразпитат дали някой не познава самурая, който ме нападна. Ако научиш нещо, остави ми съобщение при портите на крепостта. Ако ми потрляваш, ще пратя в полицията да те повикат.

— Да, сосакан сама.

Хирата пришпори коня надолу по оживената улица, а Сано пое към двореца да види дали Ногучи вече е открил потомците на генерал Фудживара, и да покаже двете тайнствени кимона на придворните шивачи. А довечера... довечера ще се срещне с Аой да ѝ поиска обяснение.

В архива на замъка Ногучи преведе Сано покрай главната канцелария и нататък по коридора към личния си кабинет, отрупан със сандъци, рафтове и кашони. Купища хартия заемаха цялото му писалище и по-голямата част от пода. Сано се запита защо ли шефът му го домъкна чак тук, толкова ли нямаше някое по-удобно място, но почти веднага забеляза припрените жестове на приятеля си и едва доловимото напрежение, изписано по лицето му. Ногучи се повъртя безцелно из стаята — явно не искаше да пристъпва веднага към деловите въпроси. За да го предразположи и отпусне, Сано захвана да му разказва за перипетиите около пребиваването си в изоставената блатна хижа и за убийството в храма Зоджо.

— О, Боже, не! — възкликна архиварят едва чуто. После се сви и добави: — Сано сан, трябва да ти кажа, че повече не мога да ти съдействам. Сигурен съм, че разбираш защо... — Сано извърна поглед, за да скрие обидата си. Стана му ясно, че Ногучи е чул за развоя от съвещанието на старейшините и не иска да споделя несгодите на приятеля си. — Въпреки това — продължи Ногучи —

няма да изоставя ангажиментите, които съм поел към теб, особено днес, в този тъй решителен за теб ден...

Сано понечи да възрази, че всеки един от предстоящите четири дни е решителен, но спря и само попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Днес е твойт миай — бръчките по челото на Ногучи плъзнаха към скалпа му. — Нали не си забравил?

Напротив. Съвсем му беше изскочило от акъла. Събитието, което доскоро очакваше с такова нетърпение! Едва ли можеше да се случи в по-неподходящ момент. Как да се впусне в ухажвания на бъдещата си съпруга, щом из града броди свиреп убиец? Как да очарова бъдещия си тъст и тъща, щом остров Садо е следващото му назначение, ако не залови престъпника в определения от шогуна срок? И как да води преговори за брак, който изобщо няма да се състои, ако се провали и опозори...

— В храма Каней, днес, подир обед — напомни му разтревожен Ногучи. — Всичко е уредено. Семейство Уеда ще ни чакат там. Паланкин от крепостта ще доведе майка ти и прислужницата ѝ. Аз също ще бъда там. И ти ще дойдеш, нали?

Сано изгаряше от желание да отложи миай, но баща му бе желал такъв брак и сключването му бе важно условие за обезпечаването на собственото му семейство. А и едно отлагане на миай бе равносилно на кръвна обида за Уеда.

— Да, разбира се — отвърна Сано с въздишка.

— Добре! — Ногучи изпита видимо облекчение. — А после можеш да си ангажираш нов посредник...

Сано не го слушаше. Миай щеше да отнеме целия следобед, а времето неумолимо се стопяваше. Затова махна нетърпеливо с ръка и насочи разговора към причината за своето посещение:

— Успя ли да откриеш потомците на генерал Фудживара?

Ногучи сведе поглед и внезапно започна много усърдно да върти в ръцете си мастилницата от писалището си.

— Опасявам се, че ще трябва да изоставиш теорията си като недостатъчно състоятелна...

— Да я изоставя ли? — викна Сано. — Снощното убийство е най-красноречивото потвърждение, че съм на прав път! Какво, не си могъл да откриеш имената ли?

Ногучи вдигна към него очи, пълни със съжаление и съчувствие:

— Открих ги. Ето и списъка — той извади сгънат лист хартия от пояса си и рече с въздишка: — О, неблагодарна е ролята на лошия вестоносец!

Сано грабна листа и нетърпеливо го разгърна. Прокара бърз поглед по йероглифите и тутакси му стана ясно какво имаше предвид Ногучи. Там имаше четири имена и Сано прекрасно знаеше чий са дори без поясненията, добавени от архиваря. Всички те принадлежаха на изтъкнати граждани на Едо и нито един от тях не би могъл да е Убиецът Бундори.

Мацуй Минору — най-заможният търговец в Едо и финансов съветник на Токугава.

Чуго Гичин — началник на дворцовата охрана и доверен офицер на шогуна.

Отама — държанка на пълномощника по пътищата.
Обект на шумен скандал преди десетина години.

Към следващото име Ногучи не си бе направил труда да добави каквито и да било пояснения, даже го бе изписал с по-дребен шрифт, сякаш с безкрайна неохота:

Янагисава Йошияцу

ГЛАВА 19

В покоите си дворцовият управител Янагисава държеше шифрованото писмо от Аой в пламъка на газената лампа и гледаше как гори. Треперещите му ръце разпиляха пепел по лакираната маса. Смут и ужас замъгляваха зрението му, докато престана да вижда украсените с дърворезба скринове и шкафове, стенописите и избродираните копринени възглавници по пода. Постепенно осъзна цялата важност на съобщението, което бе прочел току-що, и ледени тръпки полазиха към гърлото и корема му.

Досега вярваше, че планът му за осуетяване на разследването работи успешно — Аой умело бе накарала Сано да издирва из целия град един несъществуващ заподозрян. Но разкритията на агента на шогунa пред съвета на старейшините го изненадаха неприятно. Колкото и да се стараяше, все не успяваше напълно да дискредитира проклетия сосакан и шогунът продължаваше да таи най-топли чувства към него. И все пак Янагисава вярваше, че в края на краищата ще излезе по-силният, ще надвие поредния си съперник, ще тържествува... До този момент.

В съобщението си Аой го уведомяваше, че се е провалила: бе изпратила Сано в отдалечена къща край блатата, в която нейни агенти предварително бяха оставили фалшиви улики, но заради убийството в храма Зоджо същата нощ по всяка вероятност сосакан бе разбрал, че го е подвела, и със сигурност нямаше да ѝ се доверява повече. И което бе още по-лошо: според информаторите на Аой, работещи в архива на крепостта, Сано бе стеснил кръга на заподозрените до няколко имена. Янагисава знаеше, че няма защо да чака тя да събере нужните сведения и да му изпрати списъка с имената, за да види вътре и своето собствено. Успехът на Сано вещаеше гибел за самия него.

Късчето хартия изгоря, поглъщайки завинаги думите на Аой, но не и неволите на Янагисава. Той стана и прекоси стаята. Отвори вратата и повика слугата си. Изкрещя му заповедите си, след което закричи напред-назад из стаята. Внезапно избухна в горчив смях — за

подчинените си той винаги бе учтивият и благ дворецов управител, който владее нервите си и винаги успява да бъде господар на положението. Но понякога въображаемите му страхове да не загуби властта си го караха да се мятат в зандана на собствените си слабости. Продължи да крачи из стаята. Одеждите му плувнаха в пот. Паниката заливаше тялото му до пълна изнемога. Омразният Сано Ичиро го бе докарал до това окаяно състояние. Трябваше да измисли нов план и веднъж завинаги да сложи край на заплахата за фаворитското му място до шогуната.

Зад него вратата се отвори и някой влезе в стаята. Янагисава се обърна. Тревогата и страхът се разсеяха. Той се усмихна. Там стоеше любимият актьор на шогуната — Шичисабуро. Младежът коленичи и се поклони:

— На вашите заповеди, господарю.

Вместо в пищния си театрален костюм младежът бе облечен с обикновено кафяво кимоно и бе препасал дървен меч като онези, които носеха непосветените в мъжество самураи. Същият, какъвто бе получил и самият Янагисава на осмия си рожден ден, когато господарят му, владетелят Такей, за първи път го бе извикал в спалнята си. Семплата дреха подчертаваше изтънчената красота на Шичисабуро, онази красота, която така неустойчиво привличаше развратните даймио.

Бащата на Янагисава бе управител в имението на владетеля Такей и бързо бе съзрял в сексуалните предпочитания на господаря си изгодна възможност да издигне семейството си, като му изпрати за паж невръстния си син. Янагисава бе отишъл с охота с надеждата да служи на един истински даймио и да напредне в службата. Откъде можеше да предполага за перверзните на владетеля Такей? Откъде можеше да знае, че всяко красиво младо момче, попаднало в — дома на даймио, обикновено става обект за задоволяване на господарските плътски наслади? Докато съзерцаваше коленичилиия Шичисабуро, в съзнанието му се надигна вълна от спомени и почти механично той изрече същите думи, които преди толкова време бяха изречени към него: „Стани, младежо, за да видя лицето ти! — дори гласът му прозвуча с все така живата в спомените му рязкост на владетеля Такей. — Не се страхувай, няма да ти причиня зло.“

Шичисабуро се подчини. Янагисава го огледа одобрително. Очите на момчето бяха кръгли и печални, а устните му трепереха, но то стоеше гордо изправено.

— Единственото ми желание е да ви служа, господарю — много добре знаеше, че при най-малкия признак на негодувание ще бъде изхвърлен от замъка, лишен от положението на театрална звезда и изпратен в някой западнал крайпътен бордей.

Янагисава въздъхна с облекчение. Момчето не се страхуваше истински. Цялата сцена бе разигравана и преди. Шичисабуро изпълняваше ролята си с професионална вещина, правеше онова, което очакваха от него, и точно това най-много се услаждаше на Янагисава. Откакто опита секс с актьора, дворецовият управител вече не проявяваше интерес към пажовете от крепостта — те бяха неопитни селянчета, които само хленчеха и даже понякога се оплескваха от страх.

— Обърни се — нареди той. Щом Шичисабуро се завъртя, Янагисава усети как възбудата нахлу в слабините му. Въздъхна отново. Доста по-късно разбра, че използването на момчета е нещо обичайно и при останалите даймио. Но когато поотрасна и възмъжа, нещо го принуди да изиграе отново тази първа среща с владетеля Такей. Ненаситен в своята младежка похот, Янагисава бе спал и с мъже, и с жени, заедно и поотделно, в безброй пози. Но нищо не го задоволяваше така, както следването на този първи сценарий, който вече се бе превърнал в ритуал. — Поканих те тук, защото разбрах, че си бил най-усърдният сред пажовете ми — каза на момчето. — И затова искам да се опознаем.

Отговорът на Шичисабуро бе незабавен и искрен:

— Не съм достоен за вашето внимание, господарю! — и момчето засия от щастие, че е отличено и похвалено. Като истински актьор Шичисабуро умееше да се изчервява, когато пожелаеше.

Сърцето на Янагисава заби учестено и слабините му пламнаха от желание.

— Смятам да те направя свой личен помощник. Ти ще ми служиш, а аз... — дворецовият управител спря, за да се наслади на набъбващата си възбуда — ще те науча на толкова нови неща...

— За мен ще бъде чест да се уча от вас, господарю! — Шичисабуро изрецитира репликата си с убедителен плам.

— Тогава да започнем първия урок незабавно — Янагисава се приближи до момчето, опивайки се от собствената си власт. Така бе постъпил навремето и владетелят Такей. — Оpozнаването на човешкото тяло е много важно за усъвършенстването на бойните изкуства... — заговори Янагисава и бавно развърза пояса си. — Ще използвам моето тяло като пример при обучението ти — одеждите му се разгърнаха и откриха безупречните форми на мускулестия му гръден кош, изваяните му силни нозе и твърдата изпъкналост под стегнатата препаска от бяла коприна. После с ритуален жест разви препаската си и я остави да се свлече на пода. Пое в ръка втвърдената си мъжественост и подкани Шичисабуро да го огледа внимателно: — Виж колко е голям, колко е могъщ... — младежът се втрени в органа му като хипнотизиран. Някога по същия и начин бе гледал и самият Янагисава. Дълго време владетелят Такей го бе пазил само за себе си, но когато му се насити, всичките му васали се изредиха да опитат секс с младия паж. — Това — продължи замаян дворецовият управител — е мъжествеността в нейната най-прекрасна форма... — след първата си среща с владетеля Такей младият Янагисава бе плакал цяла нощ.

Чувстваше се безкрайно унижен и само стоицизмът на самурайското възпитание му даде сили да изстрада унижението и болката от наложеното насилие. Постепенно младежът прозря как да се възползва от слабостта на господаря си към него, и бързо се издигна до поста главен паж. Природната му интелигентност му даваше възможност да поема задължения, които обикновено се поверяваха на опитните слуги. За няколко години Янагисава мина през всички длъжности от йерархията и на двацет и две вече бе успял да стане любимец на бъдещия шогун Цунайoshi. — Това е славата и могъществото, към които трябва да се стремиш... — сега дворецовият управител се премести по-близо до Шичисабуро. — Докосни ме, момче... — той потръпна от удоволствие, когато нежните ръце на самурая погалиха члена му и помилваха тестисите. Шичисабуро бе доста сръчен; отдавна бе преодолял непохватността и сковаността си.

Но не така изкусен, както Янагисава беше с шогуна!

Токугава Цунайoshi — слаб, доверчив, чувствителен — лесно изпадна под влиянието на Янагисава. Зависеше изцяло от съветите и прищевките му. А когато го провъзгласиха за шогун, той веднага назначи фаворита си за дворецов управител.

Ето че най-после Янагисава разполагаше с огромна власт — той прибираше данъците от даймио, от васалите и слугите на Токугава и от всички, които търсеха благоволението на шогуна. Състоянието му нарастваше. Но парите не бяха достатъчни. Янагисава жадуваше за още по-голямо богатство и за още по-високо положение. Искаше той самият да стане даймио и да има собствени земи. Копнееше да властва над онези, които някога бяха негови господари. Мечтаеше завинаги да се отърси от страха, че своенравният шогун може внезапно да го лиши от благоволението си и да го насочи към някой друг, като например омразния Сано Ичиро. Готов бе на всичко, за да постигне абсолютната власт.

— Поеми ме с уста — изхриптя той. Шичисабуро коленичи и сведе глава. Топлите му устни се сключиха около члена на Янагисава, ласкави и изпиващи. Янагисава си наложи да не затваря очи в унес, а да наблюдава как някой друг се подчинява — също като него навремето. Това бе най-прекрасната част от ритуала — да вижда, че сега не той, а неговата жертва страда и търпи унижение. Защото за Янагисава унижението бе неделима част от сексуалното удоволствие. Опияняваше се от жестоката наслада да унижава партньорите си. И особено шогуна. Е, да, към Цунайоши изпитваше все пак и някаква снизходителна привързаност заради общите интереси — религия, театър, конфуцианство. Шогунът бе луд по Янагисава обсипваше го с подаръци и комплименти. Сексът между тях все още им доставяше наслада, макар че и двамата предпочитаха съвсем млади момчета. Но дълбоко в душата си дворцовият управител мразеше Токугава, защото той олицетворяваше властника, който все още господстваше над него. Мразеше и сосакан Сано. Не само защото бе привлякъл вниманието на шогуна, но и защото нямаше пороци, които да го държат в подчинение. Освен това беше честен, добронамерен и почтен — такъв, какъвто някога бе мечтал да бъде самият той. Янагисава прогони мислите за Сано, изстена и се отдаде на удоволствието. На ръба на екстаза се дръпна от устата на Шичисабуро — беше време за същинската част на ритуала.

— Стани, Шичисабуро — нареди дрезгаво. — Обърни се! — момчето се подчини и дворцовият управител постави ръцете си върху крехките рамене на своята жертва, след което го отведе до една масичка, подпряна до стената. Усмихна се доволен от добре

отиграните ужасени погледи, които Шичисабуро му хвърляше през рамо. — Сега ще те въведа в обредите на мъжествеността... — и надвеси момчето на масата.

Запретна кимоното му и задиша тежко при вида на меките голи задни части. Протегна ръце и погали малкия орган на момчето, който постепенно се втвърди от ласките му. После със стенания на ранено животно, имитирайки владетеля Такей, вкара члена си в топлото тясно отворстие на младежа.

Шичисабуро извика, имитирайки болка и страх:

— Не, господарю! Не! — пръстите му задраскаха по стената и оставиха пресни резки наред с другите, които вече бяха там.

— Как смееш да ме предизвикваш? — попита рязко Янагисава. Със стиснати челюсти той проникваше и се издърпваше с нарастваща възбуда. Двайсет и четири години бяха изминали от онази първа нощ с владетеля Такей, но все още чуваше собствените си детски писъци, чувстваше собствените си ръце, които дращеха по грапавия хоросан на стената, и усещаше разкъсващата болка, когато владетелят Такей проникваше в тялото му. Постепенно този спомен се разми в една друга картина — на ликуване и удовлетвореност, когато за пръв път проникна в Токугава Цунайоши. Най-сетне ролите се бяха сменили и той, Янагисава Йошияцу, стана активният партньор. Оттогава никой вече не го бе обладал. Сега той бе властникът, господарят, силният...

Викове на Шичисабуро преминаха в хлипане и тялото му се отпусна. Тези сигнали почти подлудяваха Янагисава от възбуда, но той се дръпна назад, очаквайки последната, заключителната реакция на момчето — онази, която щеше да доведе ритуала до експлозията на кулминацията.

— Господарю... моля... — проплака Шичисабуро. Възбудата на Янагисава достигна върховно, почти катастрофично удоволствие. Той съпроводи с вик освобождаването си, но както винаги рационалният триумф на осъществената власт надвишаваше стократно всякаква физическа наслада. Никой никога повече няма да господства над него, няма да го наказва или унижава! Сега той е господарят, той има силата да наказва и да унижава! Никой няма да препречи пътя му към върха на властта! Той ще управлява страната, ако не като шогун, то поне като най-могъщия след шогун. Никой повече няма да го превръща в беззащитна жертва!

И най-малко ти, сосакан Сано Ичиро, защото аз ще те унищожа!
Наистина.

ГЛАВА 20

Магазинът за платове „Хинокия“, най-представителният за търговската империя на Мацуй Минору, се намираше в новата търговска част на града, северно от Нихонбаши. Сано подкара коня си нагоре по стръмния хълм Суруга, от върха на който и се разкриваше прочутата гледка към връх Фуджи. Разносвачи на стока сновяха между магазините, продавачи на храна пристъпваха тежко с отрупани подноси, търговци на вода полюшваха ведра, а пред витрините се тълпяха любопитни минувачи. Вестопродавците не спираха да крещят:

— Прочетете най-новото! След като отне живота на знатен хатамото, на безименен ронин и на беззащитен ета, Убиецът Бундори не се посвени да отсече главата и на Божи човек!

Сано знаеше, че хаосът в града се засилва: осем самураи бяха убити в пьянски дуели само през изминалата нощ, а двайсет селяни останаха ранени или осакатени след тежка улична схватка. Отново се сети за Аой и в душата му припламна гняв. Защо го бе подвела, защо го бе излъгала? При всички тези шпиони в Едо и куп хора, които искаха разследването му да се провали, нима бе допуснал грешка, че се довери на една непозната? Трябваше на всяка цена да се срещне с Аой и да потвърди или да отхвърли черните съмнения, които го измъчваха. Но сега му предстоеше да се заеме с по-неотложни проблеми.

Днес следобед трябваше да иде на уречената мияй, а дотогава да разследва поне единия от четиримата заподозрени. При това великолепно си даваше сметка, какви трудности го очакват при разпитите на такива изтъкнати личности, като Мацуй Минору, Чуго Гичин, Отама и Янагисава. Общественото им положение им гарантираше солидна закрила от закона и при евентуален съд щеше да се вярва повече на техните думи, отколкото на неговите. Не можеше да ги прати в затвора и с мъчения да изтръгне от тях истината, както се постъпваше с обикновените престъпници. Длъжен бе дебело да подплати с безспорни доказателства всяко обвинение, което реши да им отправи, а разполагаше с твърде оскъдно време, за да планира и да

осъществи безупречно действията си. Затова избра стратегия, основаваща се по-скоро на чувства и интуиция, отколкото на целесъобразност и логика.

Реши на първо време да не се занимава с Отама, която даваше най-малко основания за подозрения. Като началник на дворцовата охрана Чуго Гичин на практика бе с по-висок чин от Сано, а Бушидо строго забраняваше опълчване срещу вишестоящ. Колкото до Янагисава, усилията му да осуети разследването говореха за вина и гузност, но само при мисълта, какви препятствия трябваше да преодолее, за да го докаже, принудиха Сано да запрати образа на дворцовия управител в най-отдалеченото кътче на съзнанието си. Оставаше му единствено Мацуей — най-лесният и достъпен за разследване.

Затова сега се бе запътил към най-представителния магазин на Мацуей. Възнамеряваше умело и дискретно да разпита персонала къде е бил търговецът по време на убийствата. А ако усилията му се окажеха неуспешни, щеше да се наложи да разследва Чуго и Янагисава. Припомни си какво знаеше за Мацуей — поколения наред дедите му бяха живели скромно като низши самураи в Канто. После, преди трийсетина години, младият и амбициозен Минору станал глава на семейството, отказал се от ранга си на самурай и навлязъл в търговията. Първо отворил малка пивоварна за саке недалеч от храма Исе. Скромният успех засилил апетита му и той преместил бизнеса в Едо, където подхванал и търговия с платове. Отворил галантериен магазин в Нихонбаши, който му спечелил цяло състояние, но и много врагове. От няколко години насам Мацуей Минору използваше рекламата като революционно средство в продажбите. Служителите в магазините му посрещаха еднакво радушно както дребните клиенти, така и слугите на богатите даймио. Цените му бяха твърди и не подлежаха на договаряне; искаше парите в брой и веднага, а не в края на годината. В замяна на това клиентите му плащаха с двайсет процента по-малко от другите. Всички тези практики вбесиха конкурентите му и за да избегне враждебността им, Мацуей измести магазина си в Шуруга. Освен това той бе собственик на по-голямата част от националната корабна компания, притежаваше няколко оризови плантации и бе един от трийсетимата основни кредитори на държавата. Работеше също като финансов съветник на Токугава и на

няколко от най-изтъкнатите даймио, които смятаха, че да се занимават с парични проблеми, е под достойнството им на самураи. Мацуй бе спечелил още куп пари от посредничество и лихварство и сега, на петдесетгодишна възраст, бе най-богатият и може би най-известен жител в Япония без благородническа титла. Заради завидното си материално състояние имаше самурайската привилегия да носи мечове. И може би с тях бе убил четирима души?

Сано стигна до „Хинокия“, слезе от коня и го върза за една от украсените с дърворезба колони пред магазина. Вратите стояха широко отворени и разкриваха изобилието от стоки вътре. По индиговите завеси на входа висяха хартиени фенери с изписани на тях реклами: „Памучни и копринени платове“, „Модерна конфекция“, „Достъпни цени!“

Сано пристъпи в магазина и плахо се огледа. Пространството бе разделено по дължина на две симетрични части — вляво чиновниците записваха поръчките и изчисляваха дължимите суми, а вдясно бяха разположени рафтовете с разноцветните топове платове и мострите на модни облекла. Сано се престори на купувач и започна да оглежда стоката, а всъщност тайно следеше кога ще се появи управителят.

— Сосакан сама, хей! Сосакан сама!

Сано трепна и се обърна по посока на гласа. Млад вестопродавец му махна и заразпитва на висок глас:

— Истина ли е, че има очевидци на убийството в храма Зоджо? Някой видял ли е убиеца?

— Иди си! — изсъска Сано.

Вестопродавецът обаче не отстъпи:

— Работата ми е да доставям новините на моите клиенти.

Сано посегна към меча си и момъкът побърза да изчезне през вратата. Но бедата беше сторена. Работата беше спряла, а чиновници и купувачи стояха втренчени в него. В този миг откъм улицата започнаха да нахлуват нови и нови хора — явно се бе разчуло, че следователят на шогуна е в „Хинокия“. Всички обкръжиха Сано и го засипаха с истерични викове:

— Заловете убиеца!... Този бундори съсипва търговията ми... Докога да чакаме!... Банди върлуват из улиците... Покайте се, грешници... Злодеят ще избие всички ни!...

Сано осъзна с горчивина, че е станал обществена фигура. Как тогава да извърши тайно разследване в „Хинокия“? Реши да опита в някой от другите магазини на Мацуи с надеждата, че ще успее да скрие самоличността си, докато получи някои отговори.

Опита се да се измъкне, но тълпата го притисна още по-силно. Внезапно прозвуча гневен мъжки глас:

— Какво става тук? Всички вълн! Незабавно!

Викове на тълпата преминаха в писъци и хората отстъпиха пред огромните тела на двамата мрачни самураи, които се появиха от дъното на магазина. За нула време вратите бяха затръшнати. „Хинокия“ бе опразнена и вътре останаха само служителите, Сано и... мъжът, когото бе дошъл да разследва — Мацуи Минору. Човекът, чиято търговска империя се разпростираше из цялата страна. Застанал между двамата си телохранители, той представляваше интригуваща и противоречива смесица от търговец и самурай. Кръглата му гола глава, пълни бузи и присвити очи, можеха да принадлежат на всеки охранен мъж от простолудията. Носеше памучно кимоно на кафяви, черни и бежови ивици, вероятно най-евтиното от всички стоки в „Хинокия“, но при маншетите се показваше луксозната му копринена подплата — така богатите търговци заобиколяха закона, който забраняваше носенето на коприна от хора без благородническа титла. Имаше набита фигура, масивен врат, мускулести рамене и ръце, които издаваха дълги години опит с вдигане на тежки каси саке и топове плат.

Мацуи се поклони:

— Коничи уа, добър ден, сосакан сама. Използвате почивката си, за да напазарувате в моя скромнен магазин? — прямият му поглед противоречеше на любезните думи и изразяваше открито самурайско предизвикателство, подсилено от двата му меча — символ на високото му положение в обществото. Сано знаеше, че Мацуи си е наел частен инструктор по кенджуцу, за да поддържа добра физическа форма. Изобщо, всичко в този човек сочеше, че макар и преуспяващ като търговец, той все още копнее по самурайското си минало. Възможно ли бе този копнеж да е съживил в душата му онези отминали героични времена и да е подхранил желанието за изпълнение на синовния дълг към праотеца генерал Фуудживара? Сано огледа внимателно Мацуи от глава до пети — да, този човек бе достатъчно интелигентен и

проницателен, за да е наясно с мотивите, довели пратеника на шогуна в магазина му. Сано реши да действа открито:

— Тук съм да помоля за съдействието ви за залавянето на Убиеца Бундори.

Сред продавачите в магазина се разнесе приглушен шепот, след което настъпи пълно мълчание. Мацуй се усмихна широко и отвърна преднамерено любезно:

— За мен би било чест да ви помогна, но не виждам как!

Сано се усмихна в отговор — поведението на Мацуй го принуждаваше да изиграе карта, която смяташе да запази като последен коз:

— Със сигурност ще ми помогнете, ако ми обясните връзката между Араки Йоджиемон и Ендо Мунецуго, чиито имена бяха прикачени към трофеите, и... — той млъкна за момент. Мацуй изглеждаше спокоен. Сано добави с пренебрежение: — ... и някой си генерал Фудживара — довърши той.

По лицето на Мацуй се изписа напрежение. Бе уцелил мишената. После търговецът се засмя, сякаш обявяваше собствената си победа в този първи рунд, и рече:

— Е, това определено заслужава да се обсъди. Каня ви вкъщи. Заповядайте, не е далеч...

Той потупа Сано по рамото и кимна на телохранителите. Навън пред магазина тълпата ги погълна, но и бързо се разпръсна под заплахата от размаханите мечове на двамата могъщи самураи. Сано и Мацуй продължиха надолу по хълма Суруга необезпокоявани — Сано на кон, а Мацуй и неговият ескорт — пеша.

— Охраната ви изглежда много умела — отбеляза Сано и хвърли поглед към пресните рани по лицето и ръцете на единия от телохранителите. Ако Мацуй беше престъпникът, дали двамата самураи му помагаха за убийствата? Дали тези рани не бяха от копието на брат Ендо?

Разбиращата усмивка на Мацуй показва, че е доловил мислите на Сано.

— Пазят ме от врагове. И понеже често нося много и пари, представлявам мишена за крадците — и той посочи телохранителя с раните по лицето: — Онзи, който стори това, изглежда доста по-зле.

— Крадец ли? — попита Сано.

— Ако така ви харесва.

Сано си даде сметка, че Мацуй иска да предизвика открито обвинение, което би поставило обвинителя в доста неизгодно положение — шогунът не би простил подобна обида към главния си съветник по финансовите въпроси.

— Да познавате наемник със сипаничаво лице, който яде семки от пъпеш? — Сано деликатно смени темата.

Мацуй сви рамене:

— Едо е пълен с наемници.

Сано опита друга следа:

— Защо вървите пеша? Нямате ли паланкин?

— Имам три — този въпрос ни най-малко не смути Мацуй, но Сано го отдаде на богатия опит в прикриването на чувствата при водене на търговски преговори. — Но ги оставям на разположение на семейството си. Аз лично предпочитам да ходя пеша, по-полезно е за тялото. А-а, ето че стигнахме. Добре дошли в моя скромен дом, сосакан сама.

Къщата на Мацуй бе голяма двуетажна постройка с потъмнели от времето дървени стени, обикновен кафяв керемиден покрив и порта без украса, отделена от улицата и съседните домове с малък двор и семпла бамбукова ограда. Открит навес бе подслонил трите паланкина — до един черни, без всякакви рисунки, но това, естествено, не снемаше подозрението от търговеца.

Занемарената външност на къщата беше за заблуда — отвътре жилището се кипреше с позлатени тавани, лакирани дървени шкафове, цветни спирални орнаменти, бродирани копринени възглавници, изящни порцеланови вази и статуи от слонова кост. Всяко помещение имаше по две прислужници и един въоръжен стражник. В една от стаите няколко жени в пищни и скъпи кимона играеха карти, пушеха сребърни лули, пиеха чай и ядяха сладки във форма на цветя. Прозорците към вътрешния двор разкриваха потънала в зеленина градина и миниатюрен параклис с кокетна камбанария. Всичко бе пропито от мирис на тамян и скъп парфюм.

— Надявам се, че бедната ми къщурка ви харесва, сосакан сама — в гласа на Мацуй прозвуча скрит присмех.

Телохранителите се изкискаха.

Сано се запита защо търговецът така нагло се хвали с богатствата си, щом самият закон налагаше ограничение за демонстрирането им? Семплият вид на къщата отвън доказваше, че се съобразява с този закон, а ето че изведнъж Мацуй му бе позволил да види скандалното му съкровище. Нима протекциите на клана Токугава му внушаваха усещане за неприкосновеност? При това достатъчно силно, за да си въобрази, че може да извърши убийство и да се измъкне безнаказано?

— Сега ще ви покажа нещо, което ще ви се стори много интересно — продължи Мацуй. И той плъзна встрани една солидна на вид преграда в стената и зад нея се откри тесен коридор към ниска врата с железен обков. — Тук са най-ценните ми вещи — поясни той, докато я отваряше. Сано го последва в малко помещение без прозорци, осветено от един-единствен фенер, висящ от тавана. На отсрещната стена бе подпрян портрет в естествена големина на седнал мъж в доспехи, но с гола глава, а шлемът му почиваше на коляното. — Моят праотец генерал Фудживара — обяви Мацуй гордо.

Слисан, Сано се втренчи в своя домакин, после се озърна и едва сега разбра, че стаята бе мемориал на Фудживара: под портрета имаше олтар, в който горяха ароматни пръчици и кадилница, а на пода бяха оставени чаша саке, два портокала и купичка ориз. По рафтовете край страничните стени имаше реликви на генерала. По всичко личеше, че Мацуй при всичките тънещи в разкош стаи на дома си прекарва голяма част от времето си в тази малка тъмна дупка, общувайки с духа на своя праотец.

Искреният глас на Мацуй потвърди мислите на Сано:

— Това, че вече не съм самурай, не означава, че съм отхвърлил потеклото си, сосакан сама. Кръвта вода не става... — той посочи портрета и попита: — Виждате ли приликата между нас? — Сано погледна и се увери колко силно чертите на Мацуй наподобяват стилизирания лик на генерал Фудживара. Само изражението му бе друго — не така строго и сурово, както на великия воин. Мацуй сновеше из стаята, като вдигаше различните предмети от пиедесталите им, за да ги покаже на Сано: — Ето, това е шлемът му... — и нежно погали очуканата метална повърхност. — А това е бойното му ветрило, украсено с герба му — златен полумесец... В тези свитъци се разказва за подвизите му... А това... — Мацуй протегна към Сано метален щит

и гласът му премина в изпълнен с преклонение шепот: — ... това е бронята, която е носел в битката при Анегава.^[1] Бил е ранен... това тъмно петно тук е от неговата кръв!

Сано усети, че го побиват тръпки, когато видя, че усмивката на Мацуи е изчезнала и очите му, втрени в страховитата реликва, блестят с жесток фанатизъм. В този момент той приличаше поразително на своя праотец. Сано попита предпазливо:

— Имате славен прадедо. Не ви ли се е искало да сте живели неговия живот?

— О, често! — Мацуи въздъхна дълбоко. — След изморителното ежедневие в сключване на сделки, броење на пари и писане на бумащина изпитвам невъобразим копнеж по простотата на Бушидо. Вярност към господаря... Готовност да умреш в битка за него... Какво би могло да бъде по-чисто и по-благородно? За разлика от мръсния бизнес и печеленето на пари... Знаете ли, че собствените ми братовчеди скъсаха отношенията си с мен, когато станях търговец?

Сано не знаеше дали Мацуи е искрен в признанията си, или играе добре заучена роля, затова реши да го подтикне към изповед:

— Сигурно това ви е наранило...

— О, да — потвърди Мацуи тъжно и коленичи пред олтара. — Но въпреки това неодобрението на роднините ми причинява по-малка болка от мисълта за неговото — и търговецът погледна към портрета, — ако знаеше как съм опозорил нашия род... Има мигове, в които съм готов да дам всичко, което притежавам, за да се почувствам достоен наследник на славния си прадедо...

— А той защо е враждувал с клановете Араки и Ендо? — попита Сано тихо, за да не изтръгне Мацуи от мечтателното му състояние.

Търговецът въздъхна:

— Моят дядо — неговият син, казваше, че тази вражда е озадачаваща, но разбираем епизод на един образцов живот. Генерал Фудживара е бил болен, когато е започнал нападенията срещу Араки и Ендо. Недоволството му срещу тях вероятно е било резултат от помраченото му старческо съзнание. Но аз... Аз мисля, че прадедо ми е имал основателна причина за действията си, и ми се ще да знаех каква е тя!

Интуицията на Сано му подсказа, че търговецът лъже. Затова много внимателно подбра думите си за следващия въпрос:

— А дали, ако възобновите войната срещу потомците на Араки и Ендо, това ще успокои духа на генерала? — и впери очи в търговеца. Мацуей бавно се извърна от портрета. Целият му вид говореше, че притежава стръв да убие, за да осигури посмъртна победа на генерал Фудживара над враговете му. Сано се опита да изтръгне самопризнание: — Къде бяхте снощи, Мацуей сан? И в нощите, когато бяха убити Кайбара и Тозава? Вие ли сложихте край на живота им?

Мацуей вдигна към него отсъстващ поглед. После отметна глава назад и избухна в смях, срутвайки крехкия скелет, върху който Сано бе построил разпита си.

— Много сте добър, сосакан сама — каза той и ставайки, размахва заканаелно пръст към него. — Но не достатъчно, за да изиграете стария Минору. Мислите ме за убиец, така ли? Щях ли тогава да ви покажа този мемориал? Нямаше дори да ви пусна в дома си, ако имах да крия опръскана с кръв работилница за бундори. Хайде, претърсете дома ми, магазина, заложените къщи и канцелариите на корабната ми фирма! Няма да намерите нищо. Разпитайте, когото щете, но всички мои служители ще ви кажат, че съм честен и уважаван гражданин! Колкото до нощите на убийствата — продължи Мацуей със същия гневен и безцеремонен тон — бях тук, в тази стая — той посочи към двамината самураи и добави: — Телохранителите ще го потвърдят. Аз не ходя никъде без тях. А сега извинете, сосакан Сано, чака ме работа. Ако имате още въпроси, ще трябва да ме арестувате. Но си помислете добре, преди да го сторите, защото, ако златото на шогуна престане да се множи, той едва ли ще ви бъде благодарен...

[1] 1570 г. — обединената армия на Ода Нобунага и Токугава Йеясу разгромява войската на Асай Нагамаса — Б.ред. ↑

ГЛАВА 21

Сано се върна в крепостта по пладне. Чувстваше се унил и обезкуражен. Отпрати се да търси Чуго Гичин — началника на охраната, и се надяваше да го разпита, преди да отиде на уречената мияй. Искаше му се да го срещне уж случайно, за да не може заподозреният да разбере истинската цел на разговора.

Здравият разум му подсказваше, че сребролюбец като Мацуй не би рискувал богатството и положението си, за да възроди стара родова вражда, но не биваше и прибързано да го изключва от кръга на възможните убийци. Сано вече знаеше, че Мацуй е способен на насилие, дързък, безцеремонен и невероятно честолюбив, което лесно можеше да доведе до съзнание за непобедимост. Естествено, телохранителите и служителите му ще го защитят и ще потвърдят алибито му, пък и търговецът бе твърде умен, за да оставя улики. А това само би затруднило разследването и събирането на доказателства.

Затова Сано се надяваше чрез следващия разговор да открие по-подходящ заподозрян или веднага да елиминира Чуго, за да има повече време да уличи Мацуй. За Янагисава просто не смееше да мисли, защото доказването на неговата вина щеше да означава собственото му унищожение.

Сано пое към централната кула, в която бе настанена охраната, наброяваща над хиляда самураи. Дългите дървени навеси в подножието на кулата служеха като склад за оръжията — мечове, копия, лъкове, алебарди, аркебузи, оръдия и муниции. В двора, образуван от пространството между навесите, видя Чуго Гичин придружаван от трима лейтенанти. Бе в пълни бойни доспехи: черен метален шлем с дълги наушници и двойка инкрустирани клони от златен бор, изкусно изработена ризница с обрамчени в червено метални и кожени плочки, златни копринени ширити по раменете. Дългите му ръце бяха защитени от гъсто преплетени фини метални нишки. Метални щитове предпазваха и стройните мускулисти крака на воина. Чуго носеше тежките си доспехи без видимо усилие. Гласът му

при резките заповеди към подчинените се извисяваше над тропота на нозе и копита в двора.

Сано наблюдаваше началника на охраната и без особен успех се опита да си го представи като убиец. Семейството на този човек бе служило вярно на клана Токугава поколения наред. Чуго се бе издигнал, минавайки през всички низши военни чинове и даже след кратка служба във флота. Сега отговаряше за охраната на крепостта, негово задължение бе да брани шогунa, семейството му и многобройните му служители, васали и слуги. Той се грижеше за спокойствието и реда в замъка. Как би могъл в същото време да е престъпникът, убил четирима души и хвърлил града в невъобразим смут?

Чуго мина покрай оръжейните навеси и влезе в командния пост, закрит с червени завеси с неговия герб — бял осмоъгълник, обграждащ лунния сърп на Фудживара.

Сано слезе от коня и последва Чуго. Не бе направил и десетина крачки, когато двама стражници го спряха:

— С какво можем да ви помогнем, сосакан сама — в гласа на стражника Сано долови скрита нотка на арогантност и се удиви колко бързо новината за провала му бе стигнала дори до най-ниските ешелони на бакуфу.

— Трябва да разговарям с капитан Чуго — отвърна Сано и добави: — Става въпрос за охраната на крепостта.

— Елате с мен — рече единият.

Сано го последва до един голям навес в далечния край на двора и спря да изчака Чуго. В дъното на навеса през една отворена врата се виждаше кабинетът на капитана — семпло обзаведен, с гол пръстен под и многобройни оръжия, окачени по стените. Върху писалището в ъгъла имаше разхвърляни разписания на дежурствата и карти на крепостта. В средата на стаята Чуго бе коленичил върху сламена рогозка. Беше свалил бронята и шлема си и сега главата му бе цялата покрита от черна качулка. Един слуга разполагаше четири сламени чучела в естествени размери около Чуго. След като свърши, той застана до Сано при вратата и вдигна пръст към устните си, показвайки му, че трябва да пазят тишина. Сано кимна и насочи поглед към Чуго. Стомахът му се сви в очакване. Щеше да присъства на демонстрация на яйджуцу — изкуството да посечеш с меча си още в

мига, в който си замахнал. Чуго се бе прославил из цялата страна с майсторските си умения в това бойно изкуство. Яйджуцу бе дисциплина, предназначена специално за мирно време, когато самураите трябваше да държат мечовете си в ножниците. Тази техника се използваше главно за защита или да подsigури начална преднина при дуел. Затова и инструкторите по кенджуцу обучаваха учениците си и в яйджуцу. Но това изкуство имаше и измамна, непочтена страна, защото често се използваше срещу неподготвени противници или срещу невъоръжени селяни. Много невинни хора бяха намерили смъртта си в така наречените учебни убийства, когато някой самурай искаше просто да изпробва новия си меч. Дали Чуго бе използвал смъртоносното си майсторство да покоси Кайбара, Тозава и безименния ета, преди изобщо да усетят опасността? Крайната отдаденост на бойните изкуства често означаваше прекомерно пристрастяване към Бушидо. Възможно ли бе верността и преклонението пред дедите да са тласнали Чуго към убийство?

Известно време началникът на охраната седеше абсолютно неподвижен, сякаш не дишаше. Но Сано почувства умствената енергия, която се излъчваше от него, докато тренираните му сетива определяха положението на невидимите мишени. С мигновено, но плавно движение капитанът скочи на крака и измъкна меч си от ножницата. Острието описа неясна бяла дъга, изсвистя встрани и отсече главата на първото чучело. Без да спира и миг, Чуго се завъртя. Отсече втората, третата и четвъртата глава още преди първата да тупне на пода.

Дъхът на Сано секна от красотата и прецизността на изпълнението. Но едновременно с това го близна и предчувствие за близка опасност. Неволно отскочи назад и ръката му инстинктивно посегна към меч. Защото, вместо да прибере оръжието си в ножницата и да коленичи отново, както предполагаше упражнението, Чуго се втурна право срещу Сано с вдигнат над главата меч, готов да нанесе смъртоносен удар. Сано застина в готовност да парира удара. Едва в последния миг стражникът и слугата на Чуго осъзнаха какво става.

— Не, Чуго сама! Спрете!

Те го хванаха за ръцете и спряха атаката му. Той замръзна с меч в най-високата точка на смъртоносната дъга. Сано също застина, после

бавно прибра оръжието си. Тялото на Чуго се отпусна и поривът му за убийство угасна. Сано проследи с поглед как Чуго се освободи от хората си и спокойно смъкна черната качулка.

— Сосакан сама — гласът на капитана бе дрезгав и равен, лишен от каквато и да било изненада. Тесните му очи — тъмни, немигащи и безжизнени, го наблюдаваха над острите му скули. Отвесни бръчки прорязваха лицето от ноздрите до тънките устни. Линията на челюстта се скосяваше и завършваше с остра, издадена напред брадичка. Само една черта не съответстваше на тази геометрична симетрия — сбръчканият белег, който криволичеше по обръснатото му теме. — Нека не обсъждаме този инцидент! — очевидно намекваше, че ако запазят в тайна случилото се, няма да бъдат принудени да извършат самоубийство като наказание, че са извадили меч в рамките на двореца.

Сано успя само да кимне, защото все още бе шокиран от желязното самообладание на Чуго, който със завързани очи бе обезглавил четири чучела за времето, в което всеки обикновен воин би успял само да извади меча си. И макар че капитанът бе нарекъл случилото се просто „инцидент“, в онзи момент Сано бе почувствал с всяка своя фибра, че Чуго е готов да го убие. Дали той бе Убиецът Бундори?

— Упражнението свърши. Отнеси мишените! — нареди Чуго на прислужника. После се обърна към Сано: — Какво искате? — и с жест го покани в кабинета си. — Е?

Сано попита, опипвайки почвата:

— Вероятно знаете, че шогунът ми възложи да заловя Убиеца Бундори?

— И какво от това? — без да проявява какъвто и да било интерес или елементарна вежливост, Чуго напусна командния пост и се обърна към своите лейтенанти: — Охраната на източния периметър е твърде рехава. Незабавно изпратете там още един отряд! — после се върна в кабинета си и се зае да прегледа дежурствата по списъците и картите.

— Върху етикетите, оставени от убиеца на жертвите, бяха изписани имената Араки Йоджиемон и Ендо Мунецуго — каза Сано. — И двамата са били врагове на вашия праотец генерал Фудживара.

Ръката на капитана, който проследяваше с пръст колоните от имена по списъка, изобщо не трепна. Той сви раздражително устни:

— И какво от това?

Сано се опита да разчете мислите зад непроницаемия му поглед. Ако бе Убиецът Бундори, той по никакъв начин не прояви страх, че може да бъде разкрит. Но, от друга страна, бе майстор по бойни изкуства и достатъчно трениран, за да прикрива чувствата си.

— Генерал Фудживара е ненавиждал Араки и Ендо и е рискувал живота си, за да им отмъсти. Който е убил Кайбара, Тозава и свещеника Ендо, изглежда, е възродил тази вражда, нападайки потомците на Араки и Ендо. Затова смятам, че убиецът е роднина на генерал Фудживара и е решил да приключи кървавата сметка...

— Хм! — изсумтя Чуго, изразявайки безкрайното си презрение. После коленичи на рогозката, разгърна кимоното си и нави ръкавите. По тялото и крайниците му нямаше видими белези — или е избягнал копие то на брат Ендо, или е бил защитен от броня, или изобщо не се бе сражавал. — Ако сте тук, за да ме питате дали аз съм убиецът, ще ви кажа, че не съм. И не е ваша работа да се занимавате с моите прадеди. Освен това миналото е мъртво!

Един слуга донесе кутия с обяд за началника си и Чуго я отвори нетърпеливо.

— Сухи кестени, келп и морски охлюви — отбеляза Сано. — Винаги ли избирате храна, каквато воините консумират преди битка?

Чуго сви рамене. Ядеше бавно и механично, като прокарваше всяка хапка с глътка саке от очукана метална манерка.

— Ям каквото си искам.

Сано осъзна, че с дискретни въпроси няма да стигне доникъде, затова се опита да предизвика този непроницаем човек с пряк въпрос:

— Къде бяхте снощи?

— Това също не е ваша работа. Но все пак ще ви кажа. Бях тук. В крепостта. Където съм неизменно през последните петнайсет години. Всеки един от хората ми ще го потвърди.

Сано впери отчаян поглед в тавана. Още едно алиби, не по-малко съмнително от това на Мацуи и даже още по-трудно за опровергаване. Помисли си за двете кимона и за тайнствената непозната, която бе изчезнала след убийството в храма Зоджо. Дано Хирата е имал повече късмет и дано е открил майстора на паланкина с изрисувания дракон!

— Притежавате ли паланкин с изрисуван отстрани дракон? — попита с надежда.

— Не, обикновено използвам тези на крепостта — с герба на Токугава.

— Някога прибягвали ли сте до услугите на наемен убиец?

Чуго изви уста в презрителна усмивка:

— Ако искам да убия някого, ще го направя сам.

— Как ще реагирате, ако ви кажа, че познавам човек, който ви е видял извън крепостта снощи? — блъфира Сано.

Чуго сдъвка хапката си, преглътна и избърса уста в ръкава си:

— Ще кажа, че лъжете — или вие, или вашият „свидетел“ — началникът на охраната приключи с обяда си и каза: — Стига толкова фалшиви обвинения, сосакан сама. Време е да си вървите! — после се отправи към вратата и извика на лейтенантите с глас, който би надвикал грохота на истинска битка. Веднага дотърчаха двама юначаги и поведоха Сано навън от командния пост. Пренесоха го през двора и го метнаха по корем на коня му. Някой плесна животното по хълбока. Сано едва успя да се изправи на седлото, когато конят се понесе напред. Цялата команда го съпроводи с подигравателни възгласи, дюдюкане и смях.

Вбесен, Сано жадуваше за реванш. Представяше си Чуго арестуван, осъден и екзекутиран като Убиеца Бундори. Характерът на капитана, майсторството, с което въртеше меча, и познанията му за воинските ритуали будеха повече подозрения, отколкото алибито му можеше да разсее. Но засега Сано нямаше време за губене с мисли за лично отмъщение. Обърна коня си към административния район — ако не побързаше, щеше да закъснее за уречената мияй.

По пътя спря един вестоносец от крепостта. Извади от пояса си писмото, което бе написал за Хирата. В него обясняваше на младия си помощник какво да прави, в случай че на Сано му се наложи да разследва дворцовия управител Янагисава. Даде писмото на вестоносеца, изсипа в ръката му няколко едри монети и рече:

— Незабавно отнеси това писмо на дошин Хирата!

После побърза да се прибере вкъщи, за да се приготви за предстоящата среща с Уеда Рейко.

ГЛАВА 22

Храмът Каней, разположен в хълмистия селскостопански район Уено северно от крепостта, бе едно от най-популярните места, където хората ходеха да се любуват на пролетта. Обширната му площ предлагаше великолепни пейзажи с цъфнали вишни, които символизираха преходността на живота и мимолетността на красотата. Сано остави коня си пред стената на храма и се завтече по застланите с чакъл пътеки към уреченото място. Беше закъснял и не обръщаше внимание на минаващите покрай него хора, нито на живописните гледки. Накрая забеляза манастира Киумицу — величествена постройка в яркочервено, със син керемиден покрив и балкон с изглед към езерото Шинобацу. Сано пое по широката алея покрай самото езеро. Промъкна се покрай десетина бърбрещи жени с еднакви зелено-бели хартиени чадъри, подмина едно младо семейство, спусна се бързо по алеята и спря в подножието на тревистия хълм, който свършваше пред манастира. Според плана трябваше да пристигне рано, да се присъедини към Ногучи и майка си за една привидно небрежна разходка по алеята, а после уж случайно да се срещне със съдията Уеда и неговата дъщеря. Шарадата щеше да позволи на двете страни да се държат така, все едно че уговорена среща изобщо не е имало, и по този начин да запазят достойнството си, в случай че преговорите за брак се провалят.

Всички вече се бяха събрали на уреченото място — алеята под прочутия Лунен бор, наречен така заради един от клоните му, който бе тъй извит, че описваше пълен кръг. Представяха се за естествени и весели, а всъщност видимо се притесняваха заради отсъствието на Сано. Майка му бе се подпряла на ръката на прислужницата Хана. До нея Ногучи бърбреше припряно със съдията Уеда — едър самурай в черно официално кимоно, украсено със златни фамилни гербове. Зад гърба му надничаше крехка девойка с дълги черни разпуснати коси, облечена в пищно червено кимоно и съпроводжана от двете й

прислужници. Значи това бе Рейко, бъдещата му съпруга! Сано приближи към тях потен и задъхан:

— Моля да извините закъснението ми. Не исках да ви засягам и искрено съжалявам за неудобствата, които сте били принудени да изтърпите заради мен! — той се поклони дълбоко на тези, които познаваше:

— Ногучи сан. Майко, Хана.

Майка му се усмихна с нежен упрек. Тя изглеждаше по-слаба и немоощна, но и по-спокойна в сравнение с последния път, когато я бе видял. Бръчките на смръщения Ногучи се разсеяха и той каза с нарочна веселост:

— Е, вече си тук! — и се обърна към самурая: — Съдия Уеда, позволете да ви представя Сано Ичиро, сосакан на негово превъзходителство.

Съдията Уеда се поклони, като в същото време внимателно измери с поглед Сано. Имаше гъсти сиви коси, едри черти и по младежки румено лице. Тежки клепачи засенчваха блестящи от интелигентност очи.

— Честта е изцяло моя, Сано сан — каза той в отговор на изразените от Сано почитания. Гласът му бе нисък, но уверен като на човек, който няма нужда да парадирва със силата си. — А това е дъщеря ми Рейко...

Сано се поклони галантно, без да задържа погледа си твърде дълго и настойчиво върху момичето. Рейко държеше главата си леко наклонена и скриваше долната част на лицето си зад копринено ветрило.

— Е — каза Ногучи, потърквайки ръце в преувеличен ентусиазъм. — Хайде да се поразходим! Какво ще кажете? Вишневите цветове там са особено красиви... — и за да потръгне разговорът, изрецитира началото на подходящ за случая стих:

*Тъй кратко вишната цъфти,
Красива като младостта...*

Благодарен на своя приятел за намесата, Сано довърши стиха:

*След четири дена — гледай ти! —
Увехнала е във смъртта!*

Сано знаеше, че трябва да впечатли семейство Уеда с интелигентност и красноречие, да изтъкне литературното си образование и да се покаже като забавен и перспективен жених, но думите заседнаха на гърлото му, защото цитираният стих му припомни за определения краен срок. Нима надеждата му за успех бе така ефимерна като умиращите вишневи цветове? Нарушавайки неловкото мълчание, съдията Уеда попита:

— Мога ли да разменя с вас няколко думи насаме, Сано сан?

Сано го изгледа изненадан и притеснен. Условностите изискваха двете семейства да разговарят групово, но Ногучи побърза да отвърна вместо него:

— Да, разбира се, ваша светлост — възкликна той, очевидно загрижен да поправи впечатлението, оставено от Сано. — Говорете си, а аз ще забавлявам дамите...

Сано и съдията Уеда избързаха напред. Сано поднови извиненията си за закъснението, но съдията го прекъсна:

— Няма нужда от извинения, Сано сан. Разбирам, че отговорността, с която ви е удостоил шогунът, заема основната част от времето и вниманието ви. Но аз имам друга грижа, за която искам да говоря с вас... — Сано кимна и Уеда продължи: — До мен достигна слух, че по някакъв начин сте засегнали дворцовия управител Янагисава и той се опитва да настрои шогуна срещу вас... А също и че ако не разкриете убиеца, ще бъдете заточен на остров Садо. Истина ли е?

Съдията явно бе наел хора, които да проучат бъдещия жених, но Сано се изуми колко бързо се бе разнесъл слухът, че е загубил благоволенieto на шогуна. Дължеше честен отговор на този човек и с безкрайна неохота отвърна тихо:

— Да, истина е.

— Аха — кимна съдията Уеда, видимо разочарован.

— Но разследването напредва — побърза да добави Сано — и съм набелязал четирима заподозрени, един от които със сигурност е Убиецът Бундори.

Съдията не отговори веднага. Двамата мълчаливо заобиколиха шумен рояк деца.

— Трябва да отбележа, че чух и много хубави неща я за вас, Сано сан — рече той накрая. — Извоювали сте си репутация на смел и интелигентен човек, отдаден на истината и на справедливостта. Освен това се носят слухове за някаква специална услуга, която сте оказали на шогуната... — Сано съжали, че уговорката с Цунайوشي не му позволяваше да отговори на неизказания въпрос. — Заради тези благоприятни сведения и заради препоръките на уважавания от мен Ногучи се съгласих на тази среща. А също и заради дъщеря ми... — той хвърли поглед през рамо и пълна с любов усмивка докосна устните му. Сано също се обърна и видя, че Рейко бе изоставила благочестивата си сдържаност и се заливаше от смях на нещо, което Ногучи й разказваше. За миг очите им се срещнаха и преди тя да скрие лицето си зад ветрилото, Сано видя, че красотата й е различна от тази на Аой — деликатна, изящна, класическа. Съдията Уеда продължи: — Рейко случайно дочу разговора ми с Ногучи за вас. Никога до този момент не бе проявявала интерес към отправяните предложения за женитба, но сега изведнъж настоя да се срещне с вас въпреки моите резерви... — и смекчи с усмивка критичните си думи. — Аз обичам дъщеря си, Сано сан. Тя ми е единствено дете и е пълно копие на починалата ми съпруга. Щастие то на Рейко е основната ми цел. Съгласих се на мияй и ви дадох възможност да говорите сам за себе си. Но, разберете, не мога да позволя Рейко да сподели вашата несигурна съдба... Съжалявам, Сано сан.

Сано очакваше отказ, но въпреки това пламна от срам. Внезапно красотата на пейзажа му се стори непоносима. Преодоля сковаността си и отвърна:

— Разбирам, съдия Уеда.

При това срамът му се дължеше не само на това, че бе провалил надеждата си за престижен брак с привлекателна жена, а и защото съдията Уеда имаше репутация на честен и почтен човек, с когото всеки би се гордял да бъде в семейни отношения.

Бяха обиколили манастира Киумицу и сега стояха от онази страна, която гледаше към езерото. Освен това бяха изпреварили доста Ногучи и жените, затова спряха да ги изчакат. Съдията Уеда сложи ръка на рамото му:

— Желая ви успех в разследването и всичко най-хубаво занапред...

Думите бяха изречени с неподправена искреност, но Сано почти не ги чу, защото точно в този миг зърна позната фигура на балкона на манастира.

Облечен в ярко кимоно, дворецовият управител Янагисава съзерцаваше цъфналите вишневи дръвчета в падината. После се обърна и каза нещо на група мъже, сред които Сано съзря някои от най-влиятелните служители на бакуфу. Явно това бе съчетание между важно делово заседание и приятен излет. Сано не откъсваше поглед от Янагисава и прехвърляше наум възможностите.

Рано или късно, трябваше да застане лице в лице с дворецовия управител — ако не за да докаже вината или невинността му, то поне за да изгладят различията си. Опитва се да изреди наум причините, поради които Янагисава не би могъл да бъде Убиецът Бундори. Дворцовият управител бе втори по ранг след Цунайоши, негов заместник и уважаван служител на бакуфу — безспорно бе твърде зает с държавни дела, за да се интересува от една отколешна родова вражда. Но името му бе в списъка на заподозрените и докато не се докажеше обратното, Сано трябваше да действа по предварително набелязания план.

— Аз ще изчакам дамите тук — каза съдията Уеда. — Може би вие желаете да повървите?

Съдията любезно му даваше възможност да се съвземе от отказа, преди да се присъедини към останалите и да се държи, все едно че нищо не се бе случило. Но Сано мислеше за друго — може би този момент бе единственият му шанс да говори с Янагисава, защото по всяка вероятност дворецовият управител щеше да му откаже официална частна визита.

— Благодаря ви, съдия Уеда — отвърна Сано и пое надолу по пътеката. Хвърли отново поглед към балкона и видя, че Янагисава го няма. Спря и зачака. Скоро дворецовият управител излезе от манастира и тръгна по алеята край езерото. Сано го последва по тясното мостче към малкия остров с храма на Бентен, богинята на водата. Янагисава стигна до острова и се отправи към портата на храма. Сано се изравни с него и пое дълбоко дъх:

— Ваше сиятелство — рече напрегнато. — Може ли да поговоря с вас?

Янагисава рязко се обърна. Разпозна Сано и довольното му изражение изчезна. Очите му потъмняха и от него на талази заструи враждебност.

— Нямам какво да ви кажа, сосакан — в гласа му звучеше злоба. — Как си позволявате да нарушавате уединението ми тъй нагло? Незабавно ме освободете от присъствието си!

Смелостта на Сано угасна, но той запази самообладание. Коленичи и каза припряно:

— Уважаеми съветнико, моля, кажете ми какво съм сторил, за да ви засегна тъй дълбоко. Каквото и да е и било, станало е неволно. Позволете ми да изкупя грешката си... — Сано се надяваше да омилистави Янагисава и да го склони за разговор. Дворцовият управител злобно замахна с крак и дебелата подметка на дървения му сандал уцели Сано в рамото. Той падна по гръб. От гърдите му се изтръгна вик на болка и изненада. В следващия миг бе обзет от гняв, но Бушидо му забраняваше да се опълчва срещу доверения човек на господаря. Янагисава застана над него със стиснати до тялото юмруци:

— Не можеш да изкупиш грешката си, щом се опитваш да ме набедиш за убиец!

— Не ви набеждавам в нищо — възкликна Сано, слисан от необичайния за дворецовия управител изблик на гняв. Очевидно не смяташе за нужно да поддържа привидната си благост. Сано се изправи залитайки. Да, явно шпионите в крепостта вече бяха докладвали на Янагисава, че Ногучи е издирвал потомците на генерал Фудживара. — Просто разследвах една улика... Откъде да знам, че по потекло сте свързан с убийствата? Повярвайте, по отношение на вас разследванията ми ще бъдат чиста формалност в името на едно щателно разследване... На никого не съм и споменавал, че сте в числото на заподозрените, дори и през ум не ми е минавало да ви обвинявам... Според мен е абсолютно невъзможно вие да сте Убиецът Бундори — Сано нарочно говореше страхливо и раболепно, а в същото време внимателно наблюдаваше реакциите на дворецовия управител.

Но Янагисава сякаш не го чуваше. Очите му святкаха и при всяка дума се самозапалваше:

— Ти гледаш да унищожиш репутацията ми, да настроиш шогуна срещу мен, да ме оклеветиш, да очерниш дедите ми... — слюнки хвърчаха от устата му. — Няма да търпя това. Чуваш ли?

Сано онемя от твърденията на Янагисава. Никога не се бе замислял, че дворецовият управител може да има подобни мотиви за омразата си към него. Нямаше смисъл да го убеждава, че не се е опитвал да го злепоставя, пък и Янагисава едва ли щеше да му повярва. И понеже вече нямаше какво да губи, Сано реши да продължи разследването си:

— Ваше сиятелство, вие можете и сам да докажете невинността си, като съобщите къде сте били по време на убийствата... Ако имате задоволително алиби, въпросът отпада и...

Янагисава го сграбчи за яката и го придърпа толкова близо до себе си, че лицата им почти се докоснаха:

— Слушай, сосакан, и ме чуй добре — изсъска той. Гневът бе изкривил лицето му в грозна гримаса. — Аз съм най-висшият служител на негово превъзходителство, а ти си просто негов лакей за още три дни. Нямаш право да ме разпитваш и аз не съм длъжен да ти отговарям... — резлива слюнка опръска Сано в лицето. — И ако продължаваш да ме тормозиш с непристойни въпроси и фалшиви обвинения, ще те... — внезапно Янагисава спря, пусна Сано и отстъпи назад. Пое си дълбоко въздух и шумно издиша. После приглади дрехите си, а фините му черти застинаха в обичайната вежлива маска. Само очите му бяха тъмни и бездънни от омраза. Когато заговори отново, гласът му прозвуча като от отвъдното: — Знай, че няма да ти позволя да завършиш успешно мисията си. И преди да съм приключил с теб, драги ми сосакан, ти ще цивриш и ще се молиш за привилегията да се озовеш на кораба за остров Садо! — после се обърна и се отдалечи.

Обзет от отчаяние, Сано пое към крайбрежната алея, където го чакаха Ногучи, съдията Уеда и жените. Наложил си ведро изражение, но мислите му продължаваха да кръжат около разговора с Янагисава. Не успя да събере необходимите доказателства за виновността или невинността на дворецовия управител. И какво ще прави сега?

Приближи се до храма и се втрещи. Вдясно людете от свитата на Янагисава се качваха на върволица паланкини, до които стояха носачи, готови да поемат обратно към Едо. Янагисава се поклони на другите

висши сановници и влезе в първия — в паланкина с изрисуван огнен дракон върху лакираните черни врати. После носачите вдигнаха паланкина и минаха с бързи стъпки покрай него. Сано не чуваше повече тропота на нозете им, погледът му се замъгли и в съзнанието му Янагисава стана най-важният заподозрян. Тутакси го обзе ужасен страх — подвигът, чрез който се надяваше да осигури място на своята фамилия в историята, щеше да му коства живота. Янагисава държеше под контрол всички в бакуфу и Сано щеше да бъде заклеен като предател, задето си е позволил да го хули и обвинява. За да остане верен на справедливостта и да изпълни задълженията си, той трябваше просто да посече дворцовия управител и после да извърши самоубийство, за да се отърве от опозоряване, залавяне и екзекуция. Защото според суровите канони на Бушидо „най-възхитителният подвиг за един самурай е да се пожертва за своя господар, а когато трябва да освободи управлението на своя господар от нечие покварено въздействие, самураят трябва да убие недобросъвестния васал на господаря си и после да извърши ритуално самоубийство, за да избегне опозоряване и да осигури вовеки веков почести за своя клан!“.

ГЛАВА 23

И въпреки че мисълта за ритуалното самоубийство сепуку пронизваше душата му като северен вятър, Сано продължи да води разследването си. Още щом се върна в крепостта, се зае да следи Чуго Гичин, макар да вярваше, че ще оползотвори по-пълноценно времето си, ако следи Янагисава. Скоро постоянството му се увенча с успех — началникът на дворцовата охрана напусна крепостта и се отправи към района, където бяха разположени именията на даймио. Пое на юг, свел глава, сякаш се страхуваше да не бъде разпознат. Сано го следваше на безопасно разстояние, но щом навлязоха в Нихонбаши, капитанът стана по-бдителен — започна да криволичи из улиците, внезапно сменяше посоката, често хвърляше поглед през рамо. Вниманието на Сано бе съсредоточено изцяло в усилия да не издаде присъствието си. Нарочно изостана, но замалко да го изгуби и затова препусна в галоп из околните улички. При портите на една съседна махала го забеляза отново и успя да чуе как Чуго отговоря на въпросите на стражите:

— Тереу Отани, васал на владетеля Маеда — отвърна капитанът, когато го попитаха за името му.

Стражите, очевидно стреснати от строгия му вид, го пуснаха, без да го претърсват и да му задават повече въпроси. При следващата порта Чуго се представи като Сабуро Ишино, васал на владетеля Кий. Сано настръхна от неясно предчувствие. Нима капитанът минаваше под прикритието на псевдоними, за да не може никой да съобщи, че го няма на поста му? Или защото възнамеряваше да извърши убийство и не искаше свидетели, които да съобщят, че са го видели близо до местопрестъплението?

Следващият ход на капитана напълно го слиса. Чуго сви в една пуста улица със затворени магазини. Скрит зад голяма фирмена табела, Сано видя как той слезе от коня си и го върза пред единствената осветена постройка, хвърли по един поглед в двете посоки на улицата и се изкачи до вратата на магазина. Почука, някой му отвори и той изчезна вътре.

Сано се огледа, но не видя жива душа наоколо. Слезе от коня си и върза животното за един стълб. После крадешком се запромъква към магазина и през прозрачните хартиени прозорци видя вътре четири неясни фигури, които се движеха из осветената стая. Единият бе Чуго, но кои ли бяха другите трима? Толкова му се искаше да види! Но прозорците бяха обезопасени със здрави решетки, а дървената врата, измазаните с хоросан стени и сламеният покрив изглеждаха солидни.

Върна се предпазливо при коня си, отвърза го и сви заедно с него в една улица, която минаваше точно зад магазина. По нея се въргаляха вонящи дървени сандъци за боклук, кофи с отходни отпадъци и всякакви нечистотии. Тъмнина обгръщаше всичко и Сано пипнешком пристъпи напред, за да достигне постройката, в която бе изчезнал Чуго. Забеляза пълзящата към него фигура чак когато ги делеше само една ръка разстояние. Тревога избухна в гърдите му като безгласен вик. За миг той регистрира зловещия вид на мъжа — ниската, прихлупена над лицето шапка, ръката под широкото наметало, която несъмнено стискаше оръжие. И внезапното спиране, което означаваше, че той също го бе видял. Сано не изчака да го нападнат, а пръв се хвърли срещу убиеца. Ударът при силния сблъсък разтърси костите му и изтръгна приглушен вик. Двамата се строполиха на земята, Сано започна да се бори, за да притисне противника си, но явно той бе опитен боец и бързо стовари тежък юмрук върху челюстта му. После заби коляно в корема му. Претърколиха се и Сано блъсна главата си в голата земя. Все пак успя да се съвземе и да сграбчи с две ръце врата на нападателя. Мъжът захърка и се задави. Тялото му се загърчи в отчаяни усилия да се освободи от хватката на Сано.

— Кой те нае? — попита Сано с пронизителен шепот, задъхан от усилията да удържи мятаното се тяло. Притискаше го, но не достатъчно, за да го умъртви. Искеше противника си жив, за да отговори на въпросите му: — Кой те изпрати? Говори!

Този път нападателят се отпусна и разпери ръце, показвайки, че се признава за победен.

— Добре — изхриптя непознатият. — Само пощадете живота ми, моля!

Сано предпазливо свали ръцете си от гърлото му и се отпусна на колене. Така и не видя юмука, който се стовари върху брадичката му, метна го назад и го запрати в стената. Ушите му забучаха. Заслепиха го

яркочервени фойерверки. Докато с мъка се изправяше на крака, видя как противникът му се хвърля срещу него с вдигнат меч. Сано измъкна собствения си меч, но преди да нанесе първия си удар, изведнъж разпозна нападателя си и изумление скова ръката му.

— Хирата?

Младият дошин замръзна. Очите му се ококориха от стъписване и ужас. В следващия миг отпусна меча си.

— Сосакан сама!

— Шшшт! — Сано сложи пръст върху устните си. — Хирата, съжалявам, че те нападнах — прошепна той. — Но какво правиш тук?

Хирата се свлече на колене и се поклони.

— Сосакан сама, гомен насай, съжалявам и хиляди извинения, че ви ударих! Просто изпълнявах заповедите ви... — и той поясни със съскащ, възбуден шепот: — Мацуй Минору е вътре!

Слисан, Сано се втренчи първо в Хирата и после в магазина, където бе влязъл Чуго. Какво правеха вътре двамата заподозрени?

ГЛАВА 24

Чуго коленичи на пода в лихварския магазин, наблюдавайки как братовчед му Мацуй сипва саке. Осветеното главно помещение на магазина бе празно, служителите на търговеца отдавна си бяха отишли. Везните, с които теглеха златото, стояха неподвижни до сметалата за пресмятане на стойността му. Двамата нощни пазачи се бяха оттеглили в помещението в дъното, където охраняваха парите и документите. От многобройните клиенти на Мацуй бе останал само натрапчивият мирис на тютюн, който за Чуго бе символ на покварата на парите. Почувства се омърсен, сякаш самото му присъствие тук петнеше духа му на воин. Стомахът му се сви от дълбока ненавист към Мацуй — търговеца, бившия самурай, живо въплъщение на алчността и безчестието. За нещастие му бе роднина.

— Не е ли странно как съдбата преди време ни раздели, а сега ни събира отново, родственико мой? — със сърдечна усмивка Мацуй поднесе на Чуго чашка саке.

Чуго се раздразни от свойския тон на търговеца.

— Не сме родственици, откакто изостави Пътя на воина — отвърна рязко. Не желаше да афишира връзката си с Мацуй и затова се бе постарал никой да не види, че влиза тук. Сега прие чашата, но само се престори, че отпива. — Не уважавам семейството ти, макар и да сме братовчеди по кръв!

Във веселия смях на Мацуй прозвуча заплашителна нотка:

— Е, това беше доста грубичко, братовчеде — и търговецът обърна на един дъх собственото си питие. После се втренчи в Чуго със светнал предизвикателен поглед. — Вероятно много скоро ще стане ясно кой от нас носи повече чест на семейството. Или повече безчестие...

— Значи си ме повикал тук да ме обиждаш? — попита Чуго. — Ако знаех, нямаше да дойда... — разяждащата отрова на гнева обхвана гърдите му. Но враждата между него и Мацуй не започваше с тях двамата. Тя имаше своите дълбоки корени в миналото.

След убийството на Нобунага Ода повечето от васалите му бяха преразпределени между водещите му генерали — Тойотоми Хидейоши и Токугава Йеясу. Но генерал Фудживара бе прекарал краткия остатък от живота си, нападайки клановете Араки и Ендо, вместо да служи на съюзниците на своя господар. След неговата смърт трима от синовете му, в това число дядото на Чуго, се бяха заклели във вярност към Токугава. Само дядото на Мацуи бе станал командващ при генерал Тойотоми — пряк наследник на Ода, и с това бе причинил сериозен разрыв между братята. Разрывът се бе задълбочил със смъртта на Тойотоми и с издигането на Токугава. Дядото на Чуго се бе сражавал геройски под командването на победителя Йеясу в битката при Секигахара и след това бе получил висок пост в крепостта Едо. А дядото на Мацуи и двамата му братя бяха назначени на по-ниски постове в богатите селскостопански провинции извън Едо. Сега мисълта за тази някогашна вражда възпламени гнева на Чуго. Той остави пълната чаша и понечи да стане.

— Извини ме, но трябва да се връщам на поста си.

Мацуи само се засмя отново.

— Знаеш защо те повиках, и затова дойде. Пренебрегна дълга си, а уж го смяташ за по-благороден от трупането на пари...

Гневът на Чуго се разрази в ярост. Стиснал зъби и юмруци, изгаряше от желание да изтегли меча си и да посече търговеца. Дядо му вероятно бе изпитвал същата враждебност към дядото на Мацуи. Но с усилие си наложи да седне и отново да вземе чашата си.

— Искаш да говорим за заема ми ли? — попита.

Мацуи вдигна вежди в престорена изненада:

— Заема ти ли? О, да, сега си спомних. Да, наистина ти бях дал на заем голяма сума пари... Миналата година, доколкото си спомням, нали?

Без съмнение, стига да иска, той е в състояние да назове точната дата и сума, помисли си Чуго и съзнанието, че Мацуи си играе с него, засили гнева му. Търговецът сипа още масло в огъня на омразата му със следващата си реплика:

— Дори ти, братовчеде, трябва да признаеш, че и от търговците има някаква полза, нали?

Мацуи явно му напомняше срамния факт, че докато самураите управляват земята, търговците контролират богатството ѝ. Колко

наивно семейството на Чуго бе оценило последиците от решението на Мацуи да напусне самурайското съсловие! По онова време Чуго бе четиринайсетгодишен — една година го делеше от посвещаването му в мъжественост и началото на кариерата му като стражник в крепостта Едо. В онази лятна утрин той се упражняваше в бой с меч, когато в дома им пристигна вестonosец от крепостта. Баща му излезе да получи свитъка, прочете го и отправи към сина си пълен с тревога поглед:

— Братовчед ти Минору е напуснал поста си на страж в имението на негово превъзходителство в Северно Канто и е отворил пивоварна за саке в Исе — в гласа му прозвучаха резки нотки на презрение, но особената му усмивка издаваше задоволство и очите му искряха в справедливо удовлетворение. — С някакви остатъци от достойнство Минору се е отказал от името Фудживара и сега се нарича Мацуи... — бащата бе разказал на сина си историята на клана Фудживара още в най-ранна детска възраст и сега Чуго веднага осъзна, че срамното деяние на братовчед му, макар и позорно за рода, издига в йерархията собственото му семейство. После баща му рече бавно: — Сега на нас остава да крепим семейната чест. Ти трябва да бъдеш достоен потомък на генерал Фудживара.

Чуго чуваше подобни съвети все по-често през ранния етап на своето възмъжаване, защото радостта на семейството му заради позора на Мацуи бързо гаснеше, като гледаха как той става все по-богат и повлиятелен. Докато те се свиваха да посрещнат нарастващите разходи с постоянно намаляващите им доходи, Мацуи живееше в охолство. Като началник на охраната Чуго виждаше шогуната само по време на пищни церемонии и делови срещи, а Мацуи се радваше на частни аудиенции. Като финансов съветник на Токугава Мацуи стоеше по-близо до трона, отколкото Чуго би достигнал някога. В крайна сметка неговият своенравен братовчед го бе надминал.

Сега Чуго се разгневи при мисълта за дълговете, които той и неговият господар имаха към Мацуи. Нима точно сега братовчед му намери удобен момент да си иска заема? Чуго не бе в състояние да се разплати. Имаше сериозни разходи и не разполагаше със заделени пари в брой.

— О, ти си точен платец, Чуго сан. Няма какво да обсъждаме... поне по този въпрос... — усмихна се търговецът.

— Тогава какво искаш? — попита Чуго с привидно безразличие.

Усмивката на Мацуй изчезна като смъкната завеса:

— Трябва да поговорим за убийствата бундори и как да се защитим...

— Не разбирам — взе да го усуква Чуто.

— Сосакан на шогуна е научил тайната за генерал Фудживара и за враждата, която свързва него... и нас... с убийствата. Разговарял е и с теб, нали?

— Откъде знаеш? — попита Чуго, разтревожен както от информацията, с която разполагаше Мацуй, така и от факта, че Сано е разпитвал търговеца. — Кой ти каза?

Мацуй сви раздражено рамене:

— Имам достатъчно клиенти в крепостта, чийто дългове опрощавам срещу различни услуги. Не е важно кой ми е казал. Важното е ти ли издаде на сосакан Сано семейната тайна?

Тази тайна, предавана от поколение на поколение — след смъртта на генерал Фудживара, бе единствената връзка между иначе разединените клонове на рода.

Чуго си спомняше деня, в който баща му го посвети в нея.

Бе първият ден от седмия месец преди десет години. Чуго тъкмо бе назначен за началник на стражата и оглеждаше района около крепостта, когато внезапно чу името си и се обърна. Видя баща си, който куцукаше към него надолу по оградената с високи зидове пътека.

— Какво има, ото сан? — разтревожен, Чуго избърза да посрещне стареца, който никога до този момент не бе прекъсвал работата му.

Баща му отказа с жест ръката, която Чуго бе протегнал към него, за да го подкрепи.

— Сине, ти следваш Пътя на воина по начин, който представлява гордост за рода ни. Сега трябва да ти кажа нещо много важно. Ела.

Двамата тръгнаха бавно по пътеката нагоре по хълма. Ръмеше и дъждовните капки се стичаха по бронята на Чуго и наметалото на стареца. От земята се издигаше пара. Над крепостта се носеха ниски облаци, натежали като неизречената тайна на баща му. Двамата спряха отвън пред северозападната кула и старецът заговори приглушено с мрачна тържественост. След като му разказа всичко, Чуго онемя от изненада и гняв пред ужасната несправедливост, която генерал

Фудживара така храбро се бе опитвал да поправи. Грандиозността на тайната го остави без дъх и стовари върху плещите му огромна отговорност.

— Като глава на семейството след моята смърт ти трябва да предадеш тайната на най-големия си син, преди да си отидеш от този свят. Иначе не бива да говориш за нея пред никого, дори и пред своите братовчеди, които също ще научат за нея от своите бащи. Трябва да пазиш тайната жива, за да може един ден, когато му дойде времето, някой от потомците на генерал Фудживара да завърши започнатата от него благородна мисия.

— Да, ото сан.

През изминалите десет години Чуго бе пазил тайната ревностно в очакване на някакъв знак за действие. Как смееше Мацуй да предполага, че ще издаде тайната на сосакан Сано?

— Разбира се, че не съм аз! — отсече Чуго.

— Добре! — Мацуй отново си наля саке. — Сосакан Сано се е досетил, че причината за убийствата се крие някъде в миналото на нашия род, но без да знае мотива, не може да ни предяви никакво обвинение. Ако запазим тайната, няма да успее да ни навреди... — замълча за миг и после добави: — И ако възнамеряваш да я използваш, за да отклониш подозренията му към други, не забравяй, че тя те прави съучастник...

— Нямам от какво да се страхувам — заяви Чуго в знак на протест. — Имам желязно алиби... Може би ти имаш опасения, защото не можеш да се похвалиш със същото?

Мацуй се разсмя звънко.

— Не ставай смешен. Телохранителите ми ще гарантират за мен. Но аз разполагам и с друго алиби, което е даже по-добро — моята невинност. Защото аз не съм убиец...

Чуго се втрени в Мацуй, удивен, че може да лъже с такава съвършена искреност. Той знаеше със сигурност, че търговецът бе убивал. Преди няколко години целият град бе потресен от новината, че един млад търговец е бил посечен в дома на Мацуй, защото домакинът го взел за крадец. Нещата бързо се потулиха, но Чуго успя да разбере, че младият търговец бил главен съперник и конкурент на братовчед му. Фактът, че негов кръвен родственик бе извършил убийство заради чисто финансова изгода, дълбоко го бе огорчил.

Сега Чуго насила върна мислите си към настоящето. В този момент Мацуй вдигна чаша и каза:

— Хайде, братовчеде, нека дадем обет за мълчание, за доброто и на двамата ни. В края на краищата кръвните връзки са вечни. Родството свързва дори врагове... особено когато почитат един и същ герой! Нали?

Мацуй загатваше, че в името на общата кръв и на верността към генерал Фудживара всеки от тях трябва да крепи другия и да не поставя под съмнение невинността му.

— Да — съгласи се Чуго мрачно. Той също се нуждаеше от дискретността на Мацуй. — Но не забравяш ли нещо? Има още двама души, които знаят тайната. Ами ако те я издадат?

Мацуй се намръщи:

— Отама може да ни създаде неприятности. Но за другия не се съмнявам... Няма защо да се тревожим, тайната е по-опасна за него, отколкото за нас. Но стига вече с това безсмислено увъртане, Чуго сан. Даваш ли дума да пазиш тайната? — Мацуй поднесе чаша към разтегнатите си в усмивка устни. — Ако не, ще бъда принуден да поискам заема ти...

Чуго впери поглед в презряното същество, с което съдбата и кръвта така позорно го бяха обвързали. После въздъхна. Вдигна чашата и отпи, преглъщайки гнева, омразата и страха си с великолепно саке на Мацуй.

ГЛАВА 25

От широката улица за разходка покрай замъка Едо, Сано бе проследил с поглед как Чуго бе влязъл през главната порта в крепостта. Гнетеше го тягостно чувство за поражение. Изчака достатъчно дълго, за да не се излага на риск, и го последва.

Двамата с Хирата не можаха да открият начин да видят или да чуят какво става в магазина, тъй че останаха отвън и когато Чуго и Мацуи се появиха отново, възобновиха следенето. Чуго пое незабавно обратно към крепостта. Вероятно и Мацуи си бе отишъл у дома. Сега Сано трябваше да се заеме с втората си мисия за нощта. Чувстваше се безкрайно уморен, не беше спал от два дни, главата го болеше, а празният му стомах изгаряше. Брадичката му пулсираше болезнено там, където го бе ударил Хирата. Целият му ден бе съпроводен от провали — сринаха надеждите му за престижен брак, не успя да се добере до никакви улики срещу Мацуи или Чуго, разгневи до смърт Янагисава, а тазвечерното дирене отново наклони везните към вината на дворцовия управител.

По пътя към гробницата на клана Токугава гневът и разочарованията му се концентрираха към Аой. Тази вечер ще разбере дали подозренията му към нея са основателни, и ще я накара да си плати за това, че го бе подвела. С неохота си спомни последната им среща — красотата ѝ, копнежът, който бе изпитал и за който знаеше, че е взаимен.

Потънал в мисли, Сано със закъснение регистрира стъпките, които го следваха и се сливаха с неговите почти съвършено. Когато спираше, те също стихваха и се долавяха отново, щом продължеше напред. Заля го тревога — по презумпция се смяташе, че вътре в крепостта всеки е в безопасност. Но ето че някой го следеше. Сано ускори крачка и хвърли поглед през рамо. Нямаше никой. Поддаде се на инстинкта за самосъхранение и се втурна напред. Вече долавяше тежкото дишане на преследвача си. Дали това не бе просто безобидна

игра на бездействащ самурай от крепостта, или пък бе свързано с разследването и с предишното покушение?

Пред него изникна пропускателен пост. Всяка надежда за помощ угасна, когато видя изоставената зейнала порта. Къде бяха стражите? Наблюдателните кули над зидовете също бяха тъмни и празни. Никой не охраняваше алеята. Сано бе съвсем сам със своите преследвачи. Продължи напред и се стрелна покрай още изоставени пропускателни постове и зейнали порти, още празни стражници и безлюдни наблюдателни кули. Започна да се изморява. Сърцето му щеше да се пръсне от биене. Дробовете му свиреха болезнено. Целият плувна в пот, краката му натежаха като олово. А стъпките продължаваха да го следват все по-нагоре във високите северозападни части на крепостта, все по-далеч от дома, от двореца и от населените части в подножието на хълма.

Мускулите му започнаха да се схващат, докато минаваше през портата към тренировъчния терен за бойни изкуства. Чуваше преследвачите си все по-близо, дори успя да ги зърне, когато заобикаляше езерото и криволичеше между мишените за стрелба с лък. Подмина навеси и конюшни, после прекоси някакъв път и навлезе във Фукиаге, горския резерват на двореца.

Високите борове го поеха в своята тъмна, изпълнена с шепот тишина. Избягвайки застланата с чакъл пътека, която водеше към поляните за излет, Сано криволичеше между дърветата и се мъчеше да тича безшумно по застланата с борови иглички земя. Бе изчерпал силите си докрай. Облегна се върху ствола на едно дърво да си почине за миг. Кръвта забуча в ушите му. Погледна назад към началото на гората. Сърцето му отново заблъска в гърдите. Паниката го сграбчи за пореден път. Към него през дърветата се приближаваха две трепкащи светли петна. Докато ги наблюдаваше, към тях се присъединиха още три, а после се разгърнаха вляво и вдясно от него. Мъжете бяха донесли факли, за да го преследват. Бе загубил защитата на тъмнината.

Сано изстена и се оттласна от ствола. Потребността да бърза надделя над нуждата му да отпочине. Втурна се напред. Ниските клони шибаха гърдите му и ситните камъчета хрущяха оглушително под стъпките му. От дясната му страна изникна пламък на факла и той бързо сви в противоположната посока само за да зърне друг точно срещу себе си. Скоро загуби напълно чувство за ориентация. Можеше

само да се надява, че се движи към портите в отсрещния край на горичката, през които можеше да избяга.

Тогава съвсем неочаквано отпред изникна малко сечище с две каменни пейки. Знаеше, че трябва да остане под закрилата на гората, далеч от открити пространства, но дробовете му се гърчеха за глътка въздух. Мускулите му се бяха схванали и болката го пронизваше като острие на копие. Хукна към сечището, но се спъна и се строполи на земята.

Долови шумолене на листа, пукот на клони. Факлите все повече приближаваха, стеснявайки кръга около него. Трепкащата им светлина и острият им дим изпълниха полянката. От гората изникнаха мержелеещи се човешки фигури. Сано осъзна, че съвсем преднамерено го бяха тласнали към Фукиаге, за да го притиснат тук. С последни сили успя да се изправи, но вече бе твърде късно. Преследвачите му излязоха на поляната. Бяха петима високи снажни мъже в брони и тъмни кимона — униформата на низшите стражници от крепостта. Отляво на кръста им висеше меч, а отдясно — масивна дървена бухалка. Вместо шлемове имаха черни качулки.

— Какво искате от мен? — Сано ги изгледа един по един и сърцето му се сви при вида на хищния блясък в очите им. — Защо ме преследвате?

Мълчание, което се нарушаваше единствено от пукота на факлите, от неспирния вятър и от тежкото дишане на противниците му. После водачът им заговори:

— Престани да дириш Убиеца Бундори — прозвуча гласът му, приглушен от качулката.

Сано се озадачи. Нима бяха тичали след него само за да му отправят това предупреждение?

После водачът им захвърли факлата и пристъпи към Сано. Другите го последваха. Откачиха палките от поясите си. Намерението им бе повече от очевидно — да го смажат от бой, да го осакатят или даже да го убият, за да осуетят разследването. Сано усети в тялото му да нахлуват свежи сили, които го подготвиха за битка, ръката му посегна към меча, но си спомни закона, забраняващ да се вади меч на територията на крепостта. Поколеба си за миг, преди да се подчини на инстинкта си за самосъхранение. Моментната нерешителност предреши съдбата му. Преди да достигне оръжието си, палката на

мъжа отдясно се стовари върху предната част на ръката му. Сано изохка от болката, която прониза костта и се устреми нагоре към рамото. Направи повторен опит да изтегли меча си, но върху рамото му се стовари палката на следващия нападател и той политна назад. Третото посягане към меча му спечели нов удар по бедрото. Сега нападателите го обградиха и го засипаха с удари. Една палка се стовари върху брадичката, отметна главата му назад и той си прехапа езика. Земята се залюля. Усети кръв в устата си. Следващ удар зад коленете подкоси краката му и той политна назад, а луната и дърветата се свлякоха в долния край на полезрението му. Нов разтърсващ удар го прати напред и Сано се възползва от положението си, като сведе глава и я заби в защитения с броня корем на един от нападателите си. Противникът му изпъшка и падна. Сано се хвърли отгоре му. Отчаянието го изпълни със сили, но нечии силни ръце го сграбчиха за яката и го дръпнаха нагоре. Все пак успя да изтръгне палката от противника си и да грабне една от захвърлените на земята факли. Дръпна се бясно и успя да се отскубне. Обърна се към враговете си и със замах стовари палката върху най-близката качулка. Чу хрущане на кост и после рев от болка. Мъжът пусна оръжието си и се хвана с ръце за главата. Сано замахна с факлата към останалите. Трима успяха да се отдръпнат, но ръкавът на четвъртия пламна.

— Дръжте го! Хванете го! — извика водачът и всички отново се втурнаха напред. Някой стовари палката си върху факлата, строши я на две и остави къс ненужен колец в ръката на Сано.

С ясното съзнание, че никога не е бил кой знае какъв майстор в боя без меч, Сано можеше да разчита единствено на скоростни и непредсказуеми удари. Затова се завъртя устремно, размаха палката, засегна нечие рамо, после одра нечия буза. Целеше се в незащитени части от телата на противниците си. Силата му набъбваше във вихъра на битката.

Но бандата бързо се окопоти и го засипа с още повече удари. Болката избухна в рамото, в гърба и в лицето му.

— Кой ви нареди да вършите това? — попита той, като се мъчеше да не гълта бликащата в устата му кръв. — Капитан Чуго ли? — началникът на охраната командваше всички воини в крепостта, включително и тези. Единственият отговор от мъчителите бе жесток ритник в слабините. Въпреки неистовата болка той продължи да

разпитва: — Кой? Янагисава ли? — дворецовият управител контролираше цялата крепост и всички в нея. За да защити лицето си, Сано пое последвалия удар с лакът и изкрещя от болка. Решен да научи истината, продължи да пита въпреки болката и ужаса: — Кой? Мацуи ли? — търговецът вероятно държеше в ръцете си повечето васали на шогунa заради дългове и можеше да заплати за всякаква услуга, която му бе необходима. В следващия миг китката му изхрущя болезнено и остатъкът от палката отхвъркна от ръката му. Друг удар се стовари върху слепоочието и в главата му отекна оглушителен гръм. Сано изстена и се строполи на една страна. В ушите му отекна дрезгавият смях на мъчителите му.

— Вижте славния сосакан! Проснат на земята, където му е мястото!

Сано не можеше да помръдне. Дрехите му бяха подгизнали от пот и кръв. Притъмня му пред очите, звуците заглъхнаха и той започна да потъва в черните вълни на небитието, когато нечий писък възпря устрема му към бездната. До него се тръшна едно тяло. Ругатните преминаха във викове на изненада. Сано премигна озадачен, когато още един негов мъчител отхвъркна назад. После незнайно откъде на поляната изникна тайнствена слаба фигура в черно и започна да сипе удари с поразителна лекота и бързина. Сано затвори очи, за да прогони видението, но постепенно осъзна, че не са халюцинации. С мъка отвори натежалите си клепачи. Нападателите му лежаха натръшкани около него като поразени от гръм. Отнякъде се чуха почти безшумни стъпки, които се приближаваха. Тъмната фигура се мярна над него, вирна глава и се ослуша в пълна неподвижност. После се наведе към Сано и го подхвана през кръста. Метна го на гръб и всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 26

Топлина, нежна и ласкава. Тих плисък на вода. Болка, първоначално приглушена и далечна, после все по-осезаема и натрапчива. Сано изплува от безсъзнанието като гмурец, който изскача на повърхността на лепкав океан. Повдигна тежки клепащи и изстена. Не можеше да си спомни какво се бе случило. Не знаеше къде се намира, единственото, което чувстваше, бе, че лежи по гръб и че го грози опасност. Опита се да помръдне, но усилието му причини неопишуема болка, която окончателно го разбуди, и той усети нечие присъствие до себе си. Рязко си пое въздух.

На златистата светлина на фенера изплува спокойният лик на Аой, която нежно допираше до лицето му влажна бяла кърпа. Ръкавите на кимоното ѝ бяха навити над лактите. Щом срещна погледа му, тя се усмихна едва доловимо.

— Събудихте се. Добре.

Сано седна, преодолявайки болката, която го пронизваше. Зави му се свят. Когато пристъпът на замаяност отмина, разпозна собствената си спалня с декоративния таван и изрисуваните паравани. Сведе очи към тялото си и изтръпна от ужас. Беше съвсем гол, само с препаска около слабините. Тялото му бе почистено от мръсотията, потта и кръвта, но ръцете, краката и гърдите му бяха осеяни с тъмночервени и морави петна. Дланите и коленете му бяха жестоко ожулени. Изведнъж си спомни — преследването, гората, побоя.

Аой положи ръка на гърдите му и нежно, но настоятелно го бутна обратно на футона:

— Лежете неподвижно, докато почистя раните ви.

Дрезгавият ѝ глас му подежда успокоително. Красотата ѝ възбуди желанието му въпреки болката. Но в следващия миг си спомни защо бе искал да я види.

— Как се озовах вкъщи? — попита рязко, отново сядайки на футона. — И какво правиш тук?

— Патрулът ви намери в несвяст във Фукиаге и ви пренесе тук...
— очите й срещнаха неговите, а погледът ѝ бе открит и невъзмутим. — Слугите ви ме повикаха заради лечителските ми умения — тя посочи с жест към пода, където Сано видя три подноса с различни с пособия: каменен хапан и чукало; керамични чаши и лъжици; димящ чайник; лакирани купички, пълни с лют лук за налагане върху рани против болка; шафранови влакна, които се напояваха с чай и се използваха против шок; жълт прах от куркума срещу възпаление. От чайника дъхаше на женшен. Всички тях Сано ги разпозна, тъй като бяха известни и употребявани билки. Другите обаче му бяха непознати. Подозрението му към Аой се засили.

— Какво е това? — попита той и посочи към една купичка със слугести кафяви ленти, от които лъхаше на развалена риба.

Аой сбърчи чело в израз на искрено недоумение заради враждебността му:

— Кожа от дънна риба — отвърна тя. — Предпазва от загнояване. Моля, отпуснете се.

Тя отново протегна кърпата към лицето му, но той отмести ръката ѝ.

— А това какво е? — и посочи една чаша с намачкани на каша листа.

— Листа от хелодендрон в оцет. За лекуване на натъртвания — Аой скръсти ръце и добави: — Не мога да ви помогна, ако не ми съдействате! — тя се обърна да изплакне кърпата в дървеното ведро до леглото и очертанията на извърнатото ѝ лице провокираха все още замъглените спомени на Сано. Тъмна фигура. Огрян от лунна светлина профил. Той я сграбчи за китката.

— Не стражниците са ме пренесли вкъщи. Те ме пребиха. И не слугите ми са те извикали, нали? Какво стана всъщност? Как се озова тук?

С нотка на примирение Аой отвърна:

— Е, добре. Минавах през Фукиаге. Намерих ви на сечището. Извиках слугите да ви пренесат и останах да промия раните ви. Страхувах се да ви кажа, за да не помислите, че съм твърде самонадеяна. А сега, моля, оставете ме да ви лекувам.

Гневът прониза гърдите му. Той отблъсна ръката ѝ и с един замах разпръсна всички лекарства.

— Стига лъжи! — кресна той. — Спомням си всичко. Ти, сама жена, пребори петима мъже. После ме пренесе у дома без ничия помощ. За да ме отровиш с твоите вълшебни илачи, сякаш малко си ми навредила досега! Излъга ме с твоите сеанси и видения... — „и ме накара да те пожелая“, прищя му се да добави, но нямаше сили да го признае. — Прати ме за зелен хайвер да преследвам несъществуващ човек... Само и само да се проваля! — със сетни сили Сано се изправи на крака. Залитна, зави му се свят. Пот бликна от порите му. И все пак разбра, че раните му щяха да са далеч по-сериозни, ако не се бе намесила. Но разумът не намали гнева му. Чак сега свърза фактите — бойните й умения, медицинските й познания, родната й провинция Ига и свръхестествените й способности сочеха само едно: — Нинджа! — изкрещя той. — Ти си нинджа! За кого работиш, слугиньо на злото и мрака?

Аой се изправи с искрящи от гняв очи:

— Кой сте вие, та си позволявате да ме ругаете? Аз служа на същите господари, на клана Токугава. Те определят моя дълг. Да, опитах се да ви попреча. Ако на вас ви бяха наредили да извършите онова, което направих аз, и вие бихте го сторили. Но тогава щяхте да го наричате достойно следване на вашето мръсно Бушидо! — тя хвърли парцала в кофата и разплиска вода по пода. — Невеж високомерен самурай!

Фактът, че една селянка си позволяваше да се обръща към него по този начин, още повече го вбеси:

— Как смееш да ме обиждаш! — Сано никога не би вдигнал ръка на жена, но сега посегна да я сграбчи за раменете с намерението да я разтърси, за да й внуши страх и респект. Само че изобщо не успя да я стигне. Ръцете й светкавично отблъснаха неговите. Така й не видя как кракът й се заби в корема му. Въздухът изхвъркна от дробовете му и той политна назад. — Хайде, нападни ме! — изхриптя той. Знаеше, че стига да решише, Аой можеше да го убие. Тя го превъзхождаше по умения за ръкопашен бой. А и кой знае какви други смъртоносни оръжия криеше: невидими остриета, ослепяващи прахове, тайни примки? И въпреки опасността той се хвърли върху Аой през футона и през разпилените лекарства. Сграбчи я и изкрещя: — Измет! — притисна я до стената и дочу отвън притеснените гласове на

прислугата си, но знаеше, че няма да влязат без позволение. — Лъжкиня! Защо ме излъга?

Аой се загърчи и се заизвива в хватката му.

— Е, добре, излъгах! — извика тя. — Упражнявах се на тренировъчната площадка както всяка вечер. Видях стражниците, които те преследваха. Тръгнах след тях и те спасих. Защото те харесвах и ми стана жал за теб. А ти ме хулиш и обиждаш. Трябваше да те оставя да умреш! — тя сведе глава, заби зъби в рамото му и изплю собствената му кръв право в лицето му.

Разгневен до крайна степен, Сано вдигна ръка да я удари, но в същия миг усети гърдите ѝ притиснати в неговите, бедрата ѝ допрени до слабините му. Внезапно избликналото желание заглуши гнева и мъжествеността му се втвърди до смайващ лост на удоволствието. За първи път разбра как страхът и яростта можеха да възбуждат сласт.

Отпусна хватката си, без да го интересува, че ръцете на Аой могат да сеят смърт. Пресегна се и развърза колана ѝ. Притисна се в нея и рязко разгърна кимоното. Дрехата се свлече и разголи крехкото ѝ тяло. При вида на гърдите ѝ — тъй заоблени, сочни и с едри зърна, както си ги бе представял, възбудата му стана още по-трескава. Устреми се към нея с мощни груби тласъци, като по този начин не само си отмъщаваше на жената, която го бе измамила, но и изразяваше вродената си ненавист към нейния род. После диво вплете пръсти в косите ѝ и те се разпуснаха, разпилявайки фиби и гребенчета. Дръпна ръка и продължи да тегли главата ѝ назад, докато устата му достигна гърдите ѝ. Свирепо впи устни в тях, захапа зърната и ги засмука с непознато до този момент удоволствие.

Тя изпищя. Лактите и коленете ѝ се забиха в тялото му, като безпогрешно целеха синините и раните. Сано извика, но не от болка, а по-скоро стъписан от съзнанието, че Аой приема с наслада насилието му. Усещаше, че ѝ е приятно да му се съпротивлява. Зърното в устата му се изостри и втвърди. Тя продължаваше да го удря с едната ръка, а с другата трескаво започна да развързва препаската му. Сано знаеше, че и за двамата в този момент омразата и болката са не по-малко възбуждащи от страха и гнева.

Сега Аой склучи нозе около кръста му в смазваща прегръдка. Сано освободи косите и гърдта ѝ. Отнесе я на футона, пусна я там и се хвърли върху ѝ с такава сила, че подът се разтресе. Аой сграбчи члена

му и го устреми в голите си слабини. Сано изстена, потъвайки във влажна копринена пещ. Неописуемото чувство почти го накара да достигне върха, но той му устоя. Продължи да я обладава с мощни тласъци, изгарящ от желание да я притежава, да я наранява. Аой само извиваше гръб, за да ги посреща. Издавайки дрезгави, задъхани стенания, тя склочи ръце около задните му части и го притисна още по-дълбоко в себе си. Сано отказа да се владее. Движенията му станаха още помощни и резки. Усети как вътрешните ѝ мускули се стегнаха като пръстен около него, видя как тя притвори очи. Собственият му вик се сля с нейния писък, когато насладата достигна своя връх. Времето спря, тялото му се разтrese в див екстаз. Светът изчезна. После, задоволен и изнемощял, се отпусна на лакти и отвори очи. Под него Аой лежеше неподвижна. Цялото напрежение бе изчезнало от тялото ѝ, всичкият гняв и омраза от очите ѝ бяха отстъпили място единствено на изпълнена с копнеж нега. Сано разбра, че не бе постигнал отмъщение, обладавайки Аой, а, напротив — подпомогната от изменчивото му сърце, тя го бе победила. Той вече не можеше да отрича, че е влюбен в нея.

Въздъхна, претърколи се встрани и се отпусна по гръб. Врълхлетя го неистово психическо и физическо изтощение. Болката от раните пулсираше. До този момент не бе осъзнал каква топлина и надежда внася в самотната му душа присъствието на Аой. Сега тази надежда бе рухнала, унищожена от предателството ѝ. Сано закри очи и се отдаде на отчаянието.

Долови шумолене. Представи си как Аой става и вдига падналото си кимоно. Подът изскърца, тя коленичи на няколко крачки непреодолимо далеч! — от него.

— Когато се видяхме последния път, ти ме желаеше толкова силно, колкото и аз — Сано никога не бе изразявал чувствата си тъй открито. — И не само с тялото си, а и... — фразата „с душата си“ изглеждаше смущаващо сантиментална и отказа да излезе от устата му. — Нали? — никакъв отговор. Сано се обърна към нея и видя, че бе коленичила с гръб към него, свела глава в безмълвно, покорно съгласие. — Как ти даде тогава сърце да ме измамиш? — той долови рязка нотка в собствения си глас.

Аой остана все така безмълвна, но сега раменете ѝ потръпваха. Сано седна и облече кимоното си. После се примъкна по пода и седна

пред нея. Безизразните ѝ черти притежаваха скованост, която издаваше неистово усилие да се овладее. Сухожилията по врата ѝ бяха изпъкнали; клепачите ѝ потрепваха. Сано осъзна, че плаче — беззвучно, без сълзи. Дори и след горчивото разочарование от предателството ѝ не можеше да остане безразличен към това дръзко отрицание на мъката, което би било гордост за всеки самурай. Докосна я по бузата непохватно и попита:

— Какво има?

Треперенето на Аой секна с бурен спазъм. След това тя застина, вперила поглед в празното пространство.

— Понякога, когато спя в моята колиба вън от Момиджияма, сънувам как бягам — каза тя с тих, неуверен глас. — Обръсвам си главата и се обличам в одежди на монахиня. Напускам крепостта посред бял ден и тръгвам. През деня по пътищата прося милостиня, а нощем спя в пещери и гори. Храня се с растения, ядки и дребен дивеч. Докато стигна до родния дом и семейството си. Но после се събуждам и сънят свършва — добави Аой глухо. — Зная, че никога няма да мога да си тръгна. Токугава ще изпрати войници, които да избият целия ми род и да опожарят селото. Както винаги са постъпвали самураите, за да получат съдействие от нинджа... — очите ѝ се спряха на Сано и в тях отново се мярна сянка на гняв. — Ние винаги сме водили вашите войни. Убивали сме враговете ви, прониквали сме в лагерите им, рискували сме живота си, за да ви донесем победа. И сега, макар че вече няма война, пак не ни оставяте на мира. Принудихте баща ми да ме изпрати едва четиринайсетгодишна да шпионирам и да унищожавам противниците ви. Насилвате ме да прекарам живота си в робство. А заради усилията ми да изпълнявам съвестно заповедите на господаря си и да закрилям семейството си, ти ме нарече измет. И ме заклеми в безчестие!

Сано сведе глава. Никога досега не бе разсъждавал върху това, какво е общото между нейната и неговата класа. Кланът Токугава бе подчинил и двете. Нинджите му служеха по-неохотно, тъй като плащаха по-голяма цена срещу по-малко възнаграждение и не жънеха слава с делата си. Но смелостта на Аой, привързаността ѝ към семейството и стоицизмът, с който приемаше страданието си, разкриваха достойнството ѝ.

— Съжалявам — каза Сано и хвана ръката ѝ. Пръстите ѝ се сплетоха около неговите за миг, след което се отдръпнаха. Тя сведе очи, но това, че прие неговия жест, потвърди бликналата ѝ любов.

Горчива ирония обagri дрезгавия смях на Аой:

— Какво ли би казал дворцовият управител Янагисава, ако можеше да ни види сега — неговия агент заедно с врага, когото държи да унищожи на всяка цена?

Сано усети оловна тежест в стомаха си.

— Значи Янагисава ти е наредил да провалиш разследването ми? Какво по-красноречиво доказателство за неговата вина!

— Янагисава е сред заподозрените в убийство? — резкият въпрос на Аой изтръгна Сано от мрачната му замисленост.

— Да — призна той и ѝ обясни как е стигнал до това заключение. Все още не ѝ се доверяваше, но едва ли щеше да си навреди, ако ѝ кажеше онова, което Янагисава вече знаеше.

Когато той свърши, Аой остана напълно неподвижна:

— Тогава... ако е виновен... Янагисава ще бъде екзекутиран? — в гласа ѝ прозвуча надежда.

Сано разбираше мисълта ѝ: ако Янагисава умре, тя ще бъде свободна да се върне у дома без заплахата от наказание, защото бакуфу ще е твърде ангажирано със собственото си преустройство, за да се занимава с шпионите на мъртвия си висш сановник. Сърцето му се сви — за нея вината на Янагисава би означавала нов живот, а за него — смърт.

— Да — отвърна Сано накрая. — Ако е виновен, Янагисава ще бъде осъден на смърт.

Блестящите очи на Аой заискриха, тя се приведе към него и сграбчи ръцете му.

— Аз мога да ти помогна да докажеш вината му!

Сано потръпна вътрешно от нетърпението ѝ да уличи Янагисава. Тлеещите въглени на гнева му се разпалиха отново, когато си спомни за доскорошната ѝ „помощ“.

— Какво можеш да направиш? — изпълнен с подозрение, той отдръпна ръце от нейните. Тя се намръщи, бе засегната, но остана гордо изправена.

— Да, измамих те, така както моите хора винаги са мамили твоите — рече тя, сякаш прочела мислите му. — Не мога да

предсказвам бъдещето или да общувам пряко с мъртвите. Но понякога чувам мислите на живите, както сега долових твоите. А също и думите на мъртвите, чрез вещите, които са оставили. Предметите говорят за хората, които са ги притежавали, и аз мога да разбирам техния език... — тя се примъкна по-близо до него и го погали по гърдите. Усмихна се изкусително, включвайки цялата убедителност на красотата и женствеността си. — Ако дворецовият управител Янагисава е Убиецът Бундори, аз мога да използвам уменията си, за да ти помогна да го пратим на съд. Да направя добро вместо зло, поне веднъж в живота си. Моля те, нека работим заедно, за да унищожим нашия общ враг!

Сано впи очи в нея. До крайния срок, определен от шогуна, оставаха само три дни. Дългът към баща му и към господаря изискваха всички възможни усилия за залавянето на Убиеца Бундори, независимо от цената, която трябваше да плати. Освен това знаеше точно какво ще поиска от Аой. С въздишка я пое в обятията си и зарови лице в косите ѝ, тъй че да не види мъката му.

— Добре, Аой. Благодаря ти. Ще работим заедно.

„И ще бъдем заедно, колкото време ни остава!“, прибави мислено.

ГЛАВА 27

Отама — единствената жена потомка на генерал Фудживара и последната заподозряна в списъка на Сано, живееше в район Хибия южно от крепостта. Сано го знаеше още от времето, когато работеше като полицейски началник, но сега, в утрото след нощта, прекарана с Аой, той яздеше през познатите улици с усещането, че се е озовал в някакъв нов свят.

След бурните страсти двамата до сутринта си говориха за семействата, за детството и училищните години, за любимите си храни, предпочитани забавления, хора и места — неща, които влюбените, току-що открили се един за друг, толкова обичат да споделят.

Едва когато се разделиха пред входната врата на къщата му, той осъзна какво му бе дала Аой — сила и увереност и не на последно място — напълно възстановено от раните тяло. Тази сутрин бе закусил с апетит и сега можеше да язди без особена мъка.

За първи път Сано изживяваше въодушевяващото чувство на любовта и сега съзерцаваше града с други очи. Гъмжащите улици му принадлежаха, а също и къщите, магазините, крепостта, зелените хълмове в далечината, пълноводната кафява Сумида и безкрайният небосвод. Топлото слънце, леките подвижни облаци, свежият буен вятър, цъфтящите вишневи дръвчета — всичко съответстваше на новия пролетен сезон на душата му. Вярваше, че може да подчини света на волята си, да предопредели изхода от разследването и да освободи Едо от хватката на ужаса. Щеше да открие убиеца и да изпълни обещанието към баща си. И да намери начин двамата с Аой да останат заедно завинаги. Късметът му вече бе проработил. Полученото от Хирата съобщение тази сутрин гласеше: „Снощи Мацуи си отиде право у дома, но имам нова следа. Нека се срещнем в полицейското управление по пладне.“

Сано наближи дома на Отама и изостави мислите за Аой, за да си припомни какво знае за последния заподозрян Отама. Някога тя бе

най-известната юна, куртизанка в обществените бани в Едо, където проституцията процъфтяваше, независимо че законът официално я ограничаваше само в квартала на удоволствията, Йошивара. Несравнима красавица, Отама привличаше във „Водна лилия“ многобройна първокласна клиентела. А преди десетина години стана причина за грандиозен скандал, разтърсил цяло Едо.

Сано бе чувал да разправят, че по онова време осемнайсетгодишната Отама обсебвала съзнанието на десетки изтъкнати мъже — богати търговци, видни самураи и даже закleti свещеници. Любовните ѝ истории се възпяваха в популярни песни. Крехкото момиче с весела усмивка стигнало върха на славата си, когато спечелило покровителството на богатия инспектор по пътищата Мимаки Тейносуке, трийсет и две години по-възрастен от нея. Обществото следяло развитието на любовната история с жадно любопитство. Всички обсъждали подаръците, с които Мимаки я засипвал, поетичните му любовни писма; как пренебрегвал съпругата си, семейството и работата, докато прекарвал часове наред с Отама в частните стаи на „Водна лилия“; големите суми, които плащал за тази привилегия. Било сигурно, че огромната им любов ще завърши с трагедия, задължителна за незаконните връзки.

Сано спря пред голямата представителна къща на пенсионирания вече инспектор по пътищата, заобиколена с необичайно висок зид. Съобщи името и титлата си на охраната при портата и добави:

— Бих искал да направя официално посещение при господарката Отама.

Стражът отвори портата, размени две-три думи с някого отвътре и я затвори отново.

— Моля, изчакайте, докато молбата ви бъде предадена на господаря Мимаки.

Сано слезе от коня и зачака, като в същото време си спомняше как бе завършила историята между Мимаки и Отама. „Водна лилия“ бе унищожена от пожар. Мимаки изпратил семейството си да живее в провинцията и взел Отама в дома си за държанка. Според слуховете се отнасял към нея като към императрица — предоставял ѝ всичко, което пожелала. Отама не работела; слуги чакали в готовност да изпълнят всяка нейна заповед. Ревнив заради красотата ѝ, която държал да запази единствено за себе си, Мимаки избягвал обществото. Ако

пристигнал някой неизбежен посетител, той поставял параван пред нея, за да я скрие от чужди погледи. Великата любовна история с щастлив край престанала да привлича хорското любопитство и никой не бе чувал нищо за Отама от много години насам. Сано се запита как ли изглежда сега несравнимата красавица. А и кой би предположил, че във вените ѝ тече кръвта на такъв велик воин, като генерал Фудживара?

Портата се отвори. Слугиня на средна на възраст, вероятно икономката, се поклони на Сано:

— Моля, заповядайте след мен.

Сано я последва в преддверието, където остави мечовете. Но вместо към помещенията за гости слугинята го поведе към двора на къщата — най-необикновената градина, която Сано бе виждал в живота си.

Застлани с чакъл пътеки се виеха около обичайните декоративни обли камъни, борове и потънали в цвят вишневи дръвчета, но имаше и нещо странно — от уханните цветове на люляковите храсти и от грациозните клони на един червен клен припяваха безброй звънчета, полюшвани при всеки повей на вятъра. Птички чуруликаха в специално изработени дървени къщички в сливовите дръвчета, а червени шарани пляскаха в малко изкуствено езеро, близо до което бе разположен някакъв странен стол с дървени колелета, прикрепени на краката му. Сано се сети, че бе виждал рисунки на такива столове при холандските търговци в Дешима. Икономката отведе Сано до една леа с ароматен джоджен, край която бе коленичил сивокос самурай в черно кимоно.

— Господарю Мимаки, дошъл е сосакан Сано.

Мимаки стана. Двамата си размениха поклони и Сано отбеляза с удивление, че на шейсет години Мимаки изобщо не изглежда като разюздания любовник на куртизанка, достатъчно млада да му бъде дъщеря. Той бе набит и съвсем обикновен на вид, с разположени косо очи и малки устни. Приличаше повече на селянин въпреки обръснатото си теме и високия си самурайски ранг.

— Разбрах, че искате да се видите с Отама по делови въпрос — каза Мимаки. Сериозният му тон не издаваше ни най-малка ревност.

— Точно така.

— Насае?

Сано кимна:

— Да, бих предпочел.

Мимаки го изгледа от глава до пети, после кимна, вероятно решил, че Сано не може да му бъде съперник.

— Добре! — и се обърна към икономката. — Пригответи господарката Отама за посетител.

Жената избърза към къщата. Мимаки и Сано я последваха побавно.

— Можете да се видите с Отама при следните условия — каза Мимаки, докато вървяха по коридора. — Ще стоите на не по-малко от десет крачки от паравана. Ако се опитате да го преместите или да пристъпите зад него, ще ви убия. Ясно ли е?

Слисан от тази заплаха, поднесена без никаква промяна в изражението, Сано успя само да кимне.

Стигнаха до една врата. Икономката се показва и с поклон ги въведе в съвсем празна стая, ако не се смяташе голямата дървена преграда от ромбоидни хартиени панели. Светлината от прозореца очертаваше някакъв неясен силует зад преградата. Сано коленичи на посоченото място. Мимаки пристъпи зад преградата и Сано долови приглушен разговор. После инспекторът по пътищата се показва отново, този път с променено до неузнаваемост лице: очите му блестяха, а устните му се бяха отпуснали в чувствено тайнствена усмивка. Обърна се към Сано и отново стана сериозен:

— Не забравяйте какво ви казах! — и излезе от стаята.

Сано се притесняваше, че трябва да разпитва заподозрян, когото не може да вижда. Поколеба се, преди да заговори. Как щеше да разбере дали Отама казва истината?

Тя наруши мълчанието иззад преградата с думите:

— За мен е чест и удоволствие да се запозная с вас, сосакан сама — гласът ѝ бе един от най-прекрасните, които бе чувал някога. Висок и нежен, напевен и мелодичен, той гъделичкаше и сгриваше гърдите му. Сано се усмихна въпреки сериозността на разговора, който му предстоеше. Макар и толкова сигурен в чувствата си към Аой, не можеше да остане безразличен към чара на Отама. Вероятно много мъже са се влюбвали в нея дори само заради гласа ѝ.

— Удоволствието е мое — отвърна Сано напълно искрено.

Появи се една слугиня и остави пред него чай и сладки.

— Моля, вземете си — каза Отама. — И не допускайте правилата на Мимаки сан да ви смущават. Той не иска да ви засегне, просто е много покровителствен по отношение на мен. Освен това чувствам по гласа ви, че сте почтен и достоен човек... — думите ѝ, макар и с нюанс на флирт, показваха искрена привързаност към инспектора по пътищата. Мимаки нямаше защо да се страхува, че ще я загуби, и вероятно по тази причина бе позволил разговора. Тогава защо беше нужна тази преграда? Отама продължи и гласът ѝ отново погали слуха му: — Ако не бяхте дошли днес, сама щях да ви поканя, защото имам за вас важна информация...

— Така ли? — възкликна Сано, слисан от посрещането ѝ, толкова различно в сравнение с другите заподозрени.

— Обичам уединението и обикновено се изолирам от света — прозвънтя отново приказният глас на Отама. — Моят скъп Мимаки е целият ми живот. Но не можех да подмина новините за тези ужасни убийства. Следях ги с голяма загриженост. След първото и второто се досетих какво става, а с убийството на свещеника моделът ми се изясни напълно. И все пак, макар че съм слушала истории за невероятната ви смелост и способности, не успяхте да хванете убиеца досега. Затова реших, че трябва да изляза от уединението си и да ви разкажа какво знам. Простете дързостта ми, сосакан сама, вярно е, че не мога да ви назова кой е Убиецът Бундори, но мога да ви кажа защо убива. Смятам, че е един от тримата мъже, които...

— Кой са те? — прекъсна я Сано, потискайки нетърпението си. За заподозряна в убийство тя изглеждаше твърде пряма. Блъф ли бе това? Само ако можеше да я види!

— Тези мъже са обвързани с мен чрез общата ни история — поясни Отама. — Зная мотивите им по-добре от всеки друг. И тримата са ми братовчеди: Чуго Гичин, Мацуй Минору и Янагисава Йошияцу. Предполагам, вече сте се срещнали с тях?

— Да — отвърна Сано предпазливо.

— Бях сигурна, че подозирате братовчедите ми, щом дойдохте и тук. Но доколкото знам, все още не сте арестували никого, което означава, че не разполагате с доказателства срещу тях. И с мотив. Нали?

Някогашната юна бе не само очарователна, но и интелигентна. Сано не виждаше смисъл да отрича очевидното.

— Да — призна той. Реши да остави разговора да върви в избраната от нея посока и да се надява, че сама ще му даде някакви признаци за вина или невинност.

Бълбукащият й смях извика в представите му картина на буен поток:

— Тогава аз с искрено удоволствие ще ви предоставя поне част от онова, което ви е нужно, за да пратите Убиеца Бундори на смърт! — тя замълча за миг, после продължи с леко помрачен глас: — И така... Корените на убийствата се крият в събития от преди повече от сто години...

Най-после потвърждение на неговата теория, макар и от противоречив източник — бивша проститутка, потомка на Фудживара и пряко заподозряна в убийство.

— Имате предвид набезите на генерал Фудживара срещу клановите Араки и Ендо — подсказа той.

Но сянката на Отама зад паравана поклати глава:

— Не, сосакан сама. Говоря за убийството на Ода Нобунага.

Смутен, Сано каза:

— Но нали враждата е възникнала след смъртта на Ода... В архивите нищо не подсказва, че става въпрос за нещо повече от съвпадение...

Отама се засмя отново:

— Сосакан сама, човек с вашата интелигентност би трябвало да знае каква огромна част от историята изобщо не се описва. Онова, което ви разказвам, не идва от плесенясалите стари ръкописи, а от тайна легенда, която се предава от баща на син в семейството ни още от времето на генерал Фудживара, та чак до наши дни. Нашият праотец е атакувал Араки и Ендо като отмъщение заради участието им в убийството на Ода Нобунага.

Сано реагира незабавно:

— Само че не Араки и Ендо са убили Ода, а Акечи Мицухиде. Той е виновникът за смъртта на Ода. Фактите са документирани и категорични...

Отама го прекъсна строго:

— Според легендата на рода Акечи не е действал сам. Араки и Ендо са заговорничили с него да убият Ода, тъй че техните господари Токугава и Тойотоми да заграбят властта. А, вече чувствам

колебанията ви, сосакан сама. Но дори и в архивите има факти, които потвърждават легендата. Като този например, защо Ода е бил сам в онзи храм в нощта на смъртта си, придружаван едва от шепа хора?

— Защото съюзниците му Хидейоши и Йеясу по това време са били далеч — отвърна Сано. — Йеясу е бил на почивка в Сакай, а Хидейоши се е сражавал с клана Мори в крепостта Такамацу и е помолил Ода за подкрепление, което му е било изпратено незабавно... — гласът му изведнъж секна, когато прозря връзката, пропусната или подмината от историците.

— Да! И по този начин генерал Тойотоми е лишил Ода от охраната му — довърши Отама вместо него.

— Но дали в действителност Хидейоши се е нуждаел от подкрепление? И защо Йеясу е отишъл на почивка точно в онзи момент? Съвпадение ли е било, че и двамата съюзници на Ода са отсъствали, когато той е имал най-голяма нужда от тях? Пък и защо му е било на Акечи да убива най-могъщия владетел в страната, който е имал такива силни съюзници? Какво би могъл да спечели?

Слисан от тази нова версия на историческите събития, Сано повтори обичайния отговор, но и сам се убеди колко абсурдно звучеше сега:

— Отмъщение. Защото Ода бил взел тъщата на Акечи като заложенница за неговото добро поведение. Освен това Ода осмьл Акечи пред другарите му, подиграл се с него и го ударил с бойното си ветрило по главата...

— О, сосакан сама. Такива глупави причини! — разсмя се весело Отама. Сано си я представи как се задява гола във вана с някой клиент сред облаци пара. — А защо Акечи е останал в Киото след убийството, вместо да побегне, за да спаси живота си?

— Искал е да спечели подкрепата на съюзниците на Ода... — отвърна Сано с по-голяма увереност.

Отама му възрази:

— О, не, сосакан сама. Той е чакал генералите Араки и Ендо, които са уредили отсъствието на своите господари, за да може той да убие Ода. Двамата са му обещали пари и по-висок ранг. Само че изобщо не са се появили в Киото. А Хидейоши отмъстил за смъртта на Ода, убивайки Акечи.

— Ако тази история е истина, тогава защо Араки и Ендо не са удържали обещанието си? — попита Сано в усилие да удържи позициите на официалната история.

— Защото са действали без съгласието на своите господари. Иначе васалите на Ода биха въстанали срещу Хидейоши и Йеясу. Хитро са го измислили! Акечи е трябвало да поеме вината, единствен. И той действително е бил наказан, за разлика от Араки и Ендо. Генерал Фудживара е научил за заговора и се е заклел да отмъсти, но не смъртта му е попречила да изпълни клетвата си. Неговият дълг се е прехвърлил върху синовете му и върху техните синове. Сега някой от наследниците се е нагърбил с това задължение. Чуго? Мацуей? Може би. Но само Янагисава е пряк потомък на първородния син на Фудживара и нему се пада главната отговорност да изпълни завета на праотеца ни...

Доскорошният оптимизъм на Сано изчезна, за да отстъпи място на вледеняващ ужас. Историята на Отама стройно и логично обясняваше странното поведение на генерал Фудживара след смъртта на Ода.

— Не може да е истина! Това е само легенда! — избухна Сано.

— Няма значение, дали е истина, сосакан сама. Важното е, че някой... че убиецът вярва в тази легенда...

Сано не можеше да възрази, затова реши да оспори истинността на думите й.

— А защо вие нарушихте мълчанието и издадохте тайната, пазена в продължение на толкова години? Защо ми предоставяте доказателства, уличаващи вашите братовчеди?

Неясната фигура зад преградата се размърда и оттам се разнесе шумолене на атлазени одежди.

— Може да ви се стори невероятно и противно, сосакан сама, но аз не съм привързана към семейството си... — в мелодичния глас на Отама прозвуча горчивина. — Техните несгоди не са и мои. Изобщо не ме е грижа за самурайското наследство, което ни свързва. И ще ви обясня защо... — тя подхвана историята на клана Фудживара и Сано научи за съперничеството между генералските синове, за разрива между тях след неговата смърт, за възхода и упадъка в съдбата на различните клонове на рода. Семейството на Отама бе живяло най-зле от всички роднини. — Моят дядо не стопанисвал добре имота, поверен

му от Токугава — продължи Отама. — И го понижиха в секретар. А баща ми бе пияница и стана скитащ ронин. Ние с мама ядяхме просо и живеехме в колиба. Парите никога не стигаха. Баща ми не можеше да ми осигури зестра и ме прокуди още преди да навърша осемнайсет... — Отама се наклони напред и през млечната прозрачност на хартията Сано успя да различи овала на лицето й. — И тъй, аз пристигнах в Едо да си търся работа като прислужница. Но нито една господарка не склони да наеме тъй красиво момиче като мен от страх, че ще изкушавам мъжете вкъщи... — тя преглътна и продължи: — Дойде зимата. Аз просех и живеех на улицата, гладувах, мръзних и страдах. Сетих се, че баща ми бе говорил какви велики братовчеди имам. И отидох да ги помоля за помощ. Първо се срещнах с Мацуй, в лихварския магазин. Той ми даде пари за един обяд и ме изпрати по живо, по здраво с изричното предупреждение повече да не му се мяркам пред очите. Чуго дори не пожела да ме види. А Янагисава... — въздишката й бе трепетлива като ветрец сред изсъхнали листа — ... ме отведе в личните си покои в двореца и ме насили — прошепна тя. — Отзад. И ме изхвърли без пукнат грош. Същия ден собственикът на „Водна лилия“ ме видя да бродя из улиците и ми предложи работа като юна. Нямах друг избор, освен да приема, нито ми бе останала гордост, която да ме възпре. Затова не се чувствам обвързана с хора, които отказват милостиня на безпомощно роднинско момиче. Историята на живота ми има щастлив край, разбира се. Но винаги съм мечтала да си отмъстя на Мацуй, на Чуго и особено на Янагисава. Сега дойде моят час. Един от тях е Убиецът Бундори. Ето, издадох родовата тайна и, надявам се, помагам на правосъдието...

— Но семейната тайна включва сред заподозрените и вас — припомни й тихо Сано.

Отама се засмя отново, но този път тъжно и с нотка на горест.

— Сосакан сама, аз нямам от какво да се страхувам...

— Тогава ми кажете къде бяхте в нощите, когато са станали убийствата?

— Тук, у дома, където съм винаги... — пауза. Сянката й наклони замислено глава. — Искате ли доказателства?

— Настоявам — отвърна Сано. Очакваше тя да извика Мимаки, който да потвърди алибито й, но Отама повика прислужницата си и й нареди: — Премести преградата...

— Но, господарке... — възкликна жената разтревожена. — Господарят Мимаки...

Силуетът на Отама вдигна ръка, за да възпре протестите ѝ:

— Направи, каквото ти казвам!

Прислужницата хвърли напрегнат поглед към вратата и дръпна преградата встрани. Сано зяпна. Първо се стъписа, а после го обзе отвращение.

Дребното и крехко тяло на Отама бе изкорубено като проядено дърво. Дясната ѝ ръка, извита и прибрана до тялото, завършваше с грозно чуканче. Изпод пищното ѝ кимоно от червен сатен се подаваше само един крак във фин чорап. Най-ужасно бе лицето ѝ: от дясната страна прекрасните ѝ в миналото черти бяха заличени от сбръчкана морава кожа, а на запазената лява част полуотвореният клепах разкриваше замъглено незрящо око.

Сано сведе глава в израз на жалост и страхопочитание. Слава Богу, че тя не можеше да види реакцията му. Пожарът във „Водна лилия“ бе отървал Отама от унизителните ѝ задължения на юна, но бе обезобразил тялото ѝ. Хората нямаха представа, колко велика бе любовта на Мимаки към нея. Той бе прибрал сляпата и осакатена проститутка в дома си, за да я закриля с грижи и любов; да живее с нея в уединение не от ревност, а за да скрие страшната ѝ тайна и да я предпази от хорската мъква. Бе засадил градината с ароматни цветя, бе поставил къщички за птици и бе окачил звънчета по дърветата, за да може тя да се наслаждава на звуците и уханията им. Буташе я със странния стол по пътеките, по които тя не можеше да върви. А изразът на лицето му, след като бе разговарял с нея, недвусмислено показваше, че все още я обича. Никой не би могъл да си представи по-мъчителен край на този скандален роман.

Или по-добро алиби за убийствата.

— Сам виждате, сосакан сама — единствено очарователният ѝ глас все още възраждаше изгубената красота на Отама, — че едва ли бих могла да бъда убиецът, когото търсите.

ГЛАВА 28

— Моят информатор твърди, че знае кой е убиецът, сосакан сама — заяви Хирата. — Гомен насай — съжалявам, че ви накарах да вървите толкова дълго, но той нямаше да дойде в полицията. Не иска никой да знае, че работи за мен.

— Няма нищо, Хирата, ти се справи добре — успокои го Сано. След разговора с Отама отчаяно се нуждаеше от сигурни улики, които да разкрият самоличността на Убиеца Бундори.

Вървяха през Нихонбаши към уречената среща с предпазливия информатор на Хирата. Бяха предрешени с широкополи сламени шапки и прокъсани наметала. Сано бе скрил гербовете на Токугава по дрехите си, а Хирата, в дрипаво кимоно и без джите, изглеждаше съвсем като ронин. Прекосиха района на дърводелците и свиха в странно тиха уличка, която Сано не помнеше да бе виждал по-рано. Дюкяните предлагаха само евтини порцеланови съдове и подноси с баяти сладки. Оскъдните минувачи — до един неугледни, изпаднали самураи и мъже от простолудието — ги оглеждаха предпазливо. Пред празните чайни собствениците стояха, пушеха лули и лениво се наслаждаваха на слънчевите лъчи.

— Тук е — каза Хирата и спря пред една чайна. А на собственика рече: — Глигана ни очаква.

Собственикът ги изгледа изпитателно, после им махна да влязат. Сано и Хирата се мушнаха под избелялата синя завеса и се озоваха в празно помещение. Хирата избърза напред към вратата в дъното, зад която долитаха приглушени гласове и смях. Тогава Сано проумя истинската цел на опустелите магазини и чайни. В тях процъфтяваха комарджийството и незаконните залагания. Тук се събираха само крадци, мошеници, гангстери и други преследвани от закона, а „собствениците“ отвън бяха наблюдателни постове, които следяха за полиция или конкуренция.

Отдадени изцяло на играта си, мъжете не обърнаха внимание на Сано и Хирата. Дошинът се промъкна покрай комарджиите и направи

знак на Сано да го последва през друга, закрыта със завеса врата. Тя водеше към влажен, вмирисан на урина коридор. От срещния край долитаха викове, смях и дрънчене.

— Сосакан сама, искам да знаете, че това не е моят район — прошепна Хирата, очевидно засрамен от липсата на какъвто и да било контрол от страна на полицията.

Влязоха в задушно помещение със закрыти прозорци и мъждукащи газени лампи. Врълхлетя ги воня на повръщано, пушек, пот и алкохол. Груб дървен парапет в средата на стаята очертаваше боксов ринг, където двама млади мъже подскачаха един срещу друг, вплели диви, дебнещи погледи. И двамата държаха кусари гама — къси остри коси с тежки синджири, прикачени в краищата на дървените дръжки. Това бе оръжие, обикновено използвано от селяни, за обезоръжаване на мародерстващи самураи, но тук се прилагаше в някаква извратена и опасна разновидност на боен стил. Всеки боец бе стиснал дръжката на своето оръжие в лявата ръка, а с дясната въртеше смъртоносната верига във все по-устремни кръгове. Напрегнатите мускули на борците лътяха от пот. Дивашките им гримаси оголваха счупени зъби. Кожата им бе нашарена от стари белези и пресни рани. Самураи и селяни с викове и свиркане се тълпяха около ринга. Много от мъжете имаха сложни плетеници от татуировки — белег за организирани гангстерски кланове.

Сано бе виждал такива мъже и преди, но никога толкова много накуп.

Хирата отведе Сано в най-отдалечения край на ринга, където нисък плешив здравеняк приемаше залагания за битката.

— Десет медни монети за Йоши!

— Двайсет за Горо!

Като го огледа по-отблизо, Сано видя, че „банката“ не е много по-възрастен от него и в действителност не е плешив. Косата му бе така ниско остригана, че на сумрачната светлина главата му изглеждаше гола. Имаше гърбав сплескан нос и подпухнали очи. Кимоното му бе разгърдено и разкриваше живописна татуировка — красива гола жена и два крилати дракона, които бозаеха от гърдите ѝ. Хирата приближи към „банката“ — очевидно това бе информаторът.

— Дойдох за стоката, която поръчах — изкрещя той на Глигана, опитвайки се да надвика публиката. Всички следи от обичайната му

почтителност бяха изчезнали. Звучеше груб и недодялан, съответстващ на облеклото си, и напорист като човек, който очаква желанието му да бъде изпълнено. Сано изпита искрено възхищение от помощника си.

Глигана посочи с глава Сано.

— Кой е приятелят ти? — говореше само с ъгълчето на устата си, а тъмните му ириси следяха неотклонно биещите се.

— Стоката е за него — каза Хирата. — Преди да получиш другата половина от парите, трябва да заслужиш одобрението му.

На ринга високият боец стовари тежък удар върху противника си. Другият не успя да го парира навреме и веригата го удари през гърдите. Публиката избухна в крясъци. Без да откъсва поглед от биещите се, Глигана отвърна:

— Ти не каза нищо за това, когато се договаряхме. Кой е той? Защо трябва да му имам доверие?

Хирата сви рамене и тръгна да си върви. Сано го последва.

— Чакай! — ръката на информатора се стрелна напред и сграбчи Хирата за ръкава. — Печелиш! — застана между Сано и Хирата и очите му съвсем се присвиха от неприязън. Без да откъсва поглед от ринга, рече: — Мъжът със семената от пъпеш е ронин — името му е Нанго Джуносукэ. Тъй непознат за Едо, както снегът за лятото... — поетичното сравнение в езика на Глигана рязко контрастираше с грубия му глас. — Дойде тук преди четири вечери. Каза, че току-що пристига от Канто. Опита се да залага на карти и на схватки, но явно Дайкоку, великият бог на богатството, не му бе дал благословията си. Загуби много пари, помоли за кредит и се кълнеше, че скоро щял да има голямо богатство и да покрие дълговете си...

— Колко пари и колко скоро? — прекъсна го Сано.

— Десет кобан, на другата вечер.

Точната сума, намерена у трупа, в уреченото време. Пък и името Джуносукэ бе изписано върху късчето хартия в кесията на нападателя. Въодушевлението на Сано нарастваше заедно с убедеността, че Нанго е неговият човек.

— Той каза ли как възнамерява да се сдобие с толкова пари?

— Спомена, че бил нает от високопоставена личност да убие изтъкнат гражданин. Но от бандата не му повярваха. Имаше такива очи, дето се стрелкаха като дребна риба в поток. Изгонихме го, но аз се усъмних, че може би казва истината, защото бе доста добър с меч —

петимата от хората ми отидоха да го изхвърлят, но той ги посече до един.

Описанието, което Глигана даде на Нанго, напълно отговаряше на убиеца.

— Той каза ли кой го е наел или кого трябва да убие? — попита Сано.

Информаторът се изсмя подигравателно:

— Ако е било истина, той си имаше достатъчно ум в главата да си държи устата затворена. Но ето какво ще ти кажа. Тоя сорт ги знам — нахлуват в града като тайфун, нанасят само поражения и се връщат при морето. А техният господар е човекът там горе на хълма...

Сано го погледна с недоумение:

— Кой човек?

— Хората идват при мен за факти, не за мнение. Но щом толкова искаш, ще ти кажа направо — Глигана се приведе към Сано: — Второто куче.

Шогунът, дворецовият управител Янагисава и главният старейшина Макино имаха прякора „трите кучета“, защото всички те бяха родени в годината на Кучето и бяха основните архитекти на декрета за защита на кучетата. А според ранга си шогунът бе Първото куче, Янагисава — Второто куче, а Макино — Третото.

— Второто куче е наело Нанго? — попита Сано с привидно недоверие.

— Готов съм да се обзаложим, приятел.

— Откъде си толкова сигурен? — настоя Сано.

Тежкия дъх на информатора издуха отговора в лицето му:

— Мияги Коджиро. Преди три години бил нападен и посечен с меч от непознат, докато пътувал по Токайдо. Убиецът така и не беше разкрит, но от приятелите си по пропускателните постове знам, че някакъв сипаничав тип, който постоянно ядял пъпешови семки, следял Мияги. И много приличал на този, за когото говорим...

Сано си спомни какво му бе казал Ногучи: „Мияги почина от треска, но разправят, че Янагисава лично поръчал убийството му...“

— А не може ли някой друг да е наел Нанго? — продължи да настоява Сано. — Чуго Гичин например. Или Мацуи Минору... Хора с пари и влияние...

Глигана изгрухтя отново:

— Чуго не си отлепя задника от крепостта. Не идва из нашите среди и няма връзки с хора като Нанго... Пък и за него казват, че ако иска смъртта на някого, ще го убие със собствените си ръце. А Мацуй има други начини да постигне своето...

Сано нямаше как да възрази. Внезапно всичко в помещението му се стори гадно и непоносимо. Видя как високият боец замахва със закривеното острие на сърпа си и посича рамото на противника. От раната рукна кръв. Със стенание другият се свлече върху парапета. Четириима от публиката го извлякоха навън. Битката приключи.

— Мерси, Глиган — рече Сано рязко. — Хирата, да вървим!

Глигана подмина благодарностите му, обърна се към Хирата и каза:

— Доставих стоката. Сега плащай.

Хирата измъкна кесията си. Сано не би допуснал помощникът му да плати за сведенията със собствени средства, затова се пресегна през Глигана и докосна Хирата по ръката.

— Остави на мен. Колко?

— Не — възрази Хирата. — Сделката е моя, аз плащам.

Сано му хвърли строг поглед. Дошинът с неохота назова доста тлъста сума. Сано отброи от кесията си посочения брой жълтици със съзнанието, че информацията, за която плащаше сега, щеше да му струва много повече — собствения му живот.

ГЛАВА 29

Малката колиба със сламен покрив, в която живееше Аой, се гушеше в гората край Момиджияма. Тясна пътека се виеше между дърветата до входа, който от своя страна отвеждаше до тясно преддверие, пълно с метли, кофи, парцали за почистване, сапун, свещи, лампи и тамян — всички вещи, необходими за поддържането на фамилната гробница на шогуна. Зад антрето се помещаваше една-единствена стая с чист, застлан с татами под, с огнище за готвене, корито за къпане, груб дървен шкаф за лични вещи и малък прозорец с изглед към гората.

Аой бе коленичила в средата на стаята и внимателно разгъваше двете кимона, които Сано ѝ бе дал предишната вечер със задачата да открие коя е тайнствената непозната, изчезнала от храма Зоджо след убийството на свещеника. Пръстите ѝ трепереха от нетърпение и тревога. Трябваше на всяка цена да помогне на Сано да открие доказателства, уличаващи Янагисава. Ако се провали, ще пропилее шанса си за свобода и щастие.

Тя разпъна двете кимона пред себе си и за един безкрайно дълъг миг остана неподвижна, за да достигне пълна концентрация. Постепенно зрението ѝ се замъгли и тя започна да диша бавно и дълбоко. Дробовете ѝ се изпълваха до краен предел, след което се свиваха, докато изтласкат и последната глътка въздух. За повече вдъхновение призова паметта на баща си, представи си строгото му лице и долови благия му глас: *„Специалното упражнение за дишане пречиства тялото и кръвта, дъще — казваше той. — Успокоява съзнанието и увеличава концентрацията.“* Скоро Аой почувства силата, която се излъчваше от духовния ѝ център, разположен в средата на корема. *„Страхливците и неудачниците наричат силата на нинджа «черна магия». Но това не е магия, а мощ, която всяко човешко същество притежава, но само ние знаем как да я използваме.“* Тази бурна, вихрена енергия не беше черна — напротив, тя рухна сред искри от светлина, които изригнаха иззад очите ѝ.

Представяше си я като дълбоко бурно море, изпълнено със светещи живи организми. Чувахе ревящия прибой на вълните, които се разбиваха в бреговете на собственото ѝ съзнание. Съпротивявайки се на отлива, който заплашваше да я повлече в хаоса и безумието, тя склучи ръце. Умелите ѝ пръсти автоматично се подредиха и се разместиха в сложна последователност от различни положения, при които ту се преплитаха, ту се изпъваха. „Много самураи, виждайки своя противник нинджа да прави това упражнение, са рухвали мъртви от страх — обучаваше я навремето баща ѝ. — Използвай този техен страх като свое оръжие. Но помни, че положението на ръцете не е зла прокоба, а безмълвна мантра, предназначена да обуздава и да насочва собствената ти енергия.“ Докато пръстите на Аой се свиваха и сплитаха, тя усети как бурното море утихва, а пулсът ѝ става бавен и ритмичен. Сега тя се носеше в хладната ободряваща атмосфера на засилено сетивно възприемане. Усети мириса на далечен пожар, долови шепота на топящия се по Фуджи сняг. И все пак всички тези усещания бяха външни. Последното положение на ръцете ѝ ги отправи в периферията на съзнанието и гласът на баща ѝ отново прозвуча: „Сега вече си готова, Аой.“

Тя взе първото кимоно. Неговите бели жерави, снежинки и зелени клонки от бор отпечатаха пламтящите си образи в мозъка ѝ; искрящият тъмночервен фон насълзи свръхчувствителните ѝ очи. Когато прокара ръце по тъканта, почти изпадна в несвяст от удоволствието да докосва пищната коприна с нейните безбройни шевове и бродерии. Връхчетата на пръстите ѝ се плъзнаха до всяка точка на дрехата, търсейки почти невидимото изтъняване, където тялото на притежателката е протривало тъканта. Със свръхестествена яснота тя видя дребни частици, полепнали по деколтето, по маншетите и по подгъва. Намери един черен косъм — поглади го, помириша го и после го прокара по езика си. Накрая поднесе кимоното към лицето си и затвори очи, за да изолира всякакви зрителни дразнители. Съсредоточи се върху секторите, където се падаха подмишниците, гърдите и слабините. Вдъхна телесната миризма, оставена от притежателката — парфюм, пот, интимни секреции. С език вкуси онази информация, която не ѝ бяха дали зрението, обонянието и съприкосновението с материята. Когато накрая остави кимоното, сърцето ѝ блъскаше в гърдите, тялото ѝ трепереше от разтърсващото

сетивно изживяване. Отдъхна си за момент, после повтори същите действия с второто кимоно. То потвърди сведенията, събрани от първото, и добави я още някои факти. След като свърши, Аой се отпусна по гръб, изтощена и останала без дъх. Морето от енергия се оттегли; пулсиращият прилив се отдръпна. Постепенно сърцето ѝ забави бесния си ритъм, дишането ѝ стана равномерно, а тялото ѝ престана да трепери. Светът се върна към нормалното си състояние — приглушен и безцветен в сравнение с току-що изживяното.

Пред вратата се чуха стъпки.

— Влез — извика Аой, изпреварвайки почукването. Беше една от прислужниците, чиито услуги ползваше и Аой. Макар и млада, тя бе сред най-добрите агенти в крепостта.

— На вашите заповеди, господарке.

— Искам да знам чии са — Аой ѝ посочи двете кимона. — Покажи ги на всички жени в двореца! — кого би могла да попита за тайнствената непозната, ако не дамите в крепостта, която бе развъдник на всички градски клюки? — Жената, която търся, е отишла в храма Зоджо да става монахиня, но може би се е върнала обратно — Аой запозна агентката с голите факти, които ѝ бе съобщил Сано, и ги допълни със собствените си открития: — Няма благородническа титла, но е богата. Съпругът ѝ вероятно е прекупвач на ориз. Нещастна е, защото той ходи при други жени... — без съмнение кимоната бяха скъпи и подходящи за жена на средна възраст, а финият пращец от стрити оризови люспици по подгъвите бе твърде много за богата дама, която няма защо да влиза в кухнята, но типичен за всеки, който живее в съседство с оризов склад или заедно с някого, който често ходи там. Освен това Аой бе разпознала отличителната аура на разбито сърце, на отритната съпруга. — Освен това дамата е възпълна, прехвърлила четирийсет и петте и страда от задух... — бе разбрала това от разпънатите шевове и от следите от износване в областта на ханша и гърдите. Възкиселият мирис на потта пък сочеше, че жената е преминала детеродна възраст. — Полага много грижи да изглежда млада и красива, носи твърде много грим... — Аой бе открила многобройни малки частици от белило за лице и петънца от руж по деколтетата на кимоната и бе усетила вкуса на горчива боя по дългия черен косъм. — Питай всички дали знаят името на тази жена и къде живее — каза накрая Аой. — И ми докладвай до залез-слънце.

— Да, господарке! — слугинята взе кимоната, поклони се и напусна колибата.

Аой се изправи рязко и излезе с метла и лопата в ръка. Побърза през гората към гробницата, за да изтрие с ежедневните си задължения всяка мисъл за любовта си към Сано. Защото се бе заклела никога повече да не се обвързва с мъж. Мъчителният спомен за погубения от собствената ѝ ръка любовник Фусей Мацугае все още тлееше в душата ѝ. Не искаше отново да изпитва болка, отново да страда, разкъсвана между дълг и чувства. А ето че се случи. Не, връзката ѝ със Сано не бе моментно поддаване на сладта, нито сътрудничество, основано единствено на взаимни интереси. Тази връзка смъкна защитната ѝ броня и тя пак се оказа беззащитна и уязвима. Аой мина по пътеките около храма, търсейки някаква работа, която да ангажира мисълта ѝ и да ѝ помогне да отрече истината. Сви по една пътека между двора и гората. Коленичи на плочите, с които бе застлана, и вдигна лице към слънчевите лъчи. Мирисът на влажна пръст и тръпчив бор изпълни дробовете ѝ. Въпреки усилията си да прочисти съзнанието си от всички мисли и чувства се поддаде на магията на топлия пролетен ден и на копнежа на изтерзаното си сърце. Макар и с отворени очи, Аой потъна в сън, който смеси настояще и минало.

Озова се отново в своето родно село, на любимото си място досами върха на планинския склон, с вятър в косите и покой в душата. Колко добра и чиста се чувстваше, след като бе използвала тайнствените си умения за добро, а не за зло! Видя Сано, застанал на планината до нея, и всичките му отличителни знаци за класа и ранг бяха изчезнали като по чудо. Косата му бе пораснала, закривайки обръснатото му теме на самурай. Не носеше никакви мечове, никакви гербове на Токугава. Аой ахна. Досега не бе забелязвала приликата му с баща ѝ! После двамата се заизкачваха заедно нагоре по планината към своето обещаващо бъдеще. Сърцето на Аой преливаше от щастие. Но в този миг тренираните ѝ сетива внезапно регистрираха приближаваща опасност. Кожата ѝ се сви, ноздрите ѝ потръпнаха. Тялото ѝ се стегна като на нападнат хищник. Нозете ѝ инстинктивно напрегнаха мускули, готови да се втурнат към някое убежище. После, без да отваря очи, тя разпозна човека, чиято аура бе усетила да приближава. Страхът отстъпи място на ужаса. Хваната в капан, сведе

глава и остана неподвижна, докато мисълта ѝ трескаво търсеше възможност за бягство.

Сега мъжът влезе в обсега на обикновените ѝ сетива. Тя чу предпазливите му стъпки и шумоленето на атлазената му дреха по пътеката. Долови аромата на маслото му за коса и на скъпия му парфюм. Той спря досами нея и внесе към мразовита нощ в ясната утрин.

— Не ставай! — заповяда ѝ Янагисава.

Аой остана на колене, но не толкова като израз на покорство, колкото от страх да срещне погледа му. Защо бе дошъл при нея тук, на открито, където всеки можеше да ги види? Нима бе разбрал за предателството ѝ? Мислите ѝ отлетяха към семейството ѝ. Трябваше да ги предупреди за опасността, да ги спаси...

— Какво имаш да докладваш за разследването на сосакан Сано? — попита той.

Аой се поуспокои. Може пък просто да е намерил свободен миг в натоварената си програма и да му е хрумнало да я види. Бързо сложи в ред мислите си и отвърна:

— Вчера Сано е разговарял с Чуто Гичин, началника на охраната, и с Мацуи Минору, търговеца на платове... — тя знаеше, че Янагисава има и други шпиони, които щяха да му го кажат, дори и тя да го премълчи, а точно сега дворцовият управител не биваше да се съмнява в усърдието ѝ.

— Открил ли е улики срещу някого от заподозрените?

Тя долови тревожен трепет в иначе овладения му глас.

— Не, ваша светлост.

Миг мълчание и после:

— Видя ли Сано снощи?

Какво да отговори? Слугите на Сано видяха, че го отнесе в дома му и че остана до зазоряване. Освен това не беше изключено нападателите на Сано да са я разпознали. Трябваше да се придържа възможно най-близо до истината.

— Да, ваша светлост.

— Как изглеждаше?

Значи Янагисава знаеше за нападението. Аой го долови и по ускорения му пулс, който направо закъртя в ушите ѝ.

— Беше пребит жестоко — отвърна предпазливо. — Промих му раните. Изслушах разказа му за бедите, които го бяха сполетели, и го оставих да спи.

— Добре. Така ще ти има по-голямо доверие... — задоволството в гласа на Янагисава я смрази. Той бе заподозрян и желаше разследването да бъде прекратено. Той ли бе поръчал побоя? Доказваше ли това вината му? Дворцовият управител видимо се успокои и попита: — И как е нашият инвалид тази сутрин? Още ли е в постелята си, където ще пропилее остатъка от жалкия си живот?

— Не, ваша светлост — отвърна тя. — Сано е силен мъж. Пък и нападателят му не е бил достатъчно силен противник... Тази сутрин Сано беше достатъчно добре, за да излезе от крепостта с намерението да посети друг заподозрян — някаква жена на име Отама...

Янагисава закри нервно. Полите на кимоното му прошумоляха.

— Точно както се опасявах. Проклетият сосакан е достатъчно глупав, за да не разбира от дума... Подвеждаш го, дискредитираш го, осмиваш го пред шогуна, заплашваш го с унищожение и се надяваш, че след всичко това ще се провали, но не! Той е упорит и неразумен, твърде всеотдаен в изпълнението на дълга си, неуязвим за болката и лишен от всякакъв инстинкт за самосъхранение! Щом е стигнал до Отама, значи скоро ще открие истината! Трябва да бъде спрял, преди да е стигнал твърде далеч... — Янагисава престана да крачи, но гневът му се сгъсти като надвисваща буря. — При първия удобен случай трябва да убиеш Сано! — заповяда той и прибави: — И се погрижи да изглежда като естествена смърт. После си тръгна.

ГЛАВА 30

Когато се прибра същата вечер, Сано бе толкова разбит, че едва се движеше. Болката го бе сковала като стегната броня и при портата едва не падна от коня. Със сетни сили прекоси двора и влезе вкъщи. Рухна по очи в коридора, благодарен, че никой не го вижда. После чу тихи стъпки, които се приближаваха по коридора. Вдигна поглед и съзря до себе си Аой. Прекрасното ѝ лице бе помрачено от тревога.

— Приготвила съм ти лековита вана — каза тя. — Ела!

Силните ѝ ръце му помогнаха да се изправи на крака и го подкрепиха нататък по коридора. Сано бе изнемощял от напразните усилия да установи дали някой от заподозрените е бил забелязан в аптекарския район, около жилището на ета, в Йошивара и в храма Зоджо около времето на убийствата. Сега трябваше да разбере дали Аой бе открила тайнствената непозната. Но болката го надви и той се остави Аой да го отведе до спалнята му, където под голямата кръгла вана гореше стъкнат с въглища огън. От сгорещената вода се издигаше пара, наситена със сладникаво тръпчивия аромат на непозната за Сано билка. Той се съблече и видя, че синините по тялото му са потъмнели. Постепенно радостта му, че е с Аой, премина в недоумение, защото, докато му помагаше да се изкъпе, докосванията ѝ бяха нежни, но безлични. Тя не говореше и избягваше да среща погледа му. От интимността им предишната вечер нямаше и следа.

— Какво се е случило? — попита.

Тя само сви рамене. Той впери поглед в лицето ѝ с нарастваща тревога. Шестото му чувство долавяше някаква излъчваща се от нея опасност и вроденото му недоверие към нинджа отново надделя: — Нещо се е случило, Аой. Кажи ми какво има?

— Нищо — отвърна тя припряно.

Сано реши да налучка:

— Не си могла да разбереш коя е непознатата от храма?

— Напротив — гласът ѝ бе рязък и дрезгав. — Мадам Шимизу, омъжена за търговец на ориз от Едо. Сега живее в лятната вила на

съпруга си — Аой описа на Сано как изглежда жената, и му обясни как може да се стигне до вилата.

— Благодаря ти, Аой — отвърна Сано. — Утре сутринта ще разговарям с мадам Шимизу.

— Какво научи днес? — неуверено попита Аой.

Сано ѝ разказа, като през цялото време се чудеше защо се бе променила.

— Историята на Отама засилва мотива на Янагисава — приключи той. — Глигана също свърза убиеца с него. В същото време не открих никакви улики срещу Чуго или Мацуй...

— Значи скоро ще арестуваш дворцовия управител?

Сано не одобряваше наивната ѝ припряност.

— Не и преди да разполагам с твърди доказателства за вината му.

Макар че тя не помръдна, той усети как тялото ѝ се отдръпна от него. Очите ѝ потъмняха от разочарование. Можеше да ѝ прости, че желае падението на Янагисава и собственото си освобождение, но не можеше да отрече болката от мисълта, че ѝ двете са постижими единствено с цената на собствения му живот. В неловкото мълчание Сано изведнъж проумя причината за поведението ѝ. Тя бе размислила. Осъзнала бе колко неразумно е да му помага, и бе съжалила. Ужасена за семейство си, искаше да прекрати връзката им, но се страхуваше да не го нарани. Обзе го безкрайна тъга. Знаеше какво трябва да направи, но мисълта да я отпрати бе непоносима. Изненадващо и за самия себе си каза:

— Баща ми уважаваше древната самурайска практика, според която родителят трябва да запознае синовете си с явлението смърт, за да ги подготви така, че като пораснат, да не се страхуват от нея и да желаят да умрат в битка за своя господар. Когато станах на пет години, татко започна да ме води по погребения и кремации. Щом навърших шест, помоли свещениците в храма Зоджо да ме оставят по цели нощи сам на гробището. На седем ме заведе на мястото за екзекуции да гледам разлагащи се трупове и отсечени глави. И така, докато станах на петнайсет, възрастта за възмъжаване. Често ми казваше: „*Самураят трябва да помни, че негов дълг е да умре за своя господар. Не бива да изпитваш или да показваш страх от смъртта.*“ — Сано се засмя мрачно. — Част от урока разбрах и усвоих. Никога не съм показвал, че се страхувам. Така и не признах, че след погребенията потъвах в

кошмари, а нощите на гробищата бяха най-дългите в живота ми. С никого не съм споделял, че след всяко отиване до мястото за екзекуции, се къпех дълго, за да отмия духовното оскверняване, което смятах, че ще ме убие. Никога досега не съм издавал колко много се страхувам от смъртта... — Сано си наложи да спре. Ето че отново Аой бе провокирала у него потребността да разкрие мислите си! Но не това искаше да ѝ каже! Въздъхна и продължи: — Аой, дълг на самурая е да отрича страха и да приема смъртта. Но ти не си длъжна да рискуваш своята безопасност и безопасността на семейството си. Не искам от теб да правиш жертви, за които никога няма да мога да ти се отплатя... — със следващите си думи Сано сякаш изтръгна част от душата си: — Ти си свободна да си вървиш. Кажи на Янагисава, че съм отказал да те видя. Никога няма да разкрия онова, което си направила за мен. Обещавам!

Защото те обичам, искаше да изкрещи, но само извърна поглед. И за двамата дългът трябваше да бъде по-силен от любовта. Собственият му кодекс на честта нямаше да му позволи да я излага на повече опасности. Единственото му успокоение идваше от съзнанието, че може би няма да е жив още дълго, за да страда по нея.

После чу шумолене. Ваната изскърца и водата се покачи до брадичката му. Изненадано вдигна поглед и видя, че Аой се е съблякла и е влязла във ваната до него.

— Прегърни ме — прошепна тя.

Значи няма да го изостави! Мъката му тутакси се преобрази в неземна радост, но не смееше да ѝ се отдаде:

— Аой, не!

— Шшшт! — тя сложи пръст върху устните му.

Очите ѝ плуваха в сълзи.

— Ще ми кажеш ли какво е станало? — попита умоляващо.

Единственият ѝ отговор бе енергично поклащане на глава. Тя го обкрачи и покорявайки се на собственото си желание, той не ѝ попречи. Носена от водата, тя изглеждаше почти безтегловна. Той не устоя на порива си и прокара ръце по раменете, гърдите и бедрата ѝ, придърпа я по-близо до себе си, почувства стегнатия пръстен на нозете ѝ около кръста си. Топлата вода с лековитите масла правеше кожата ѝ изкусително гладка и хлъзгава. Щом телата им се докоснаха, близостта между тях се възвърна. Аой прокара пръсти по лицето му с нежност,

която никога не бе изразявала с думи, и прие ласките му със страст, която му подсказа, че му се отдава като за последен път. Със стенание я притегли към себе си и опиянен от наслада, се плъзна в нея. Наситената с аромати вода го замайваше; лицето ѝ с притворени клепки бе толкова красиво, че дъхът му секна. Нарочно потисна нетърпението си и наложи убийствено бавен ритъм. Тя застана. Това нежно, чувствено сливане едва ли бе много по-различно от снощното взаимно насилие. Сано осъзна, че сексът с нея бе в състояние да обхване крайните степени на емоцията — възторг и скръб, болка и наслада, любов и омраза, нежност и насилие. Сърцето му се сгърчи от мъка при мисълта, че всичко това трябваше да свърши. Аой, изглежда, също изживяваше горчивото съзнание за края. Бе дала воля на сълзите си дори когато вече и двамата се движеха в трескав ритъм. Последният ѝ вик бе смесица от скръб и върховна наслада. Сано изстена в унеса на собствената си кулминация. Вкопчиха се един в друг и когато тя притисна бузата си до неговата, той не можеше да различи собствените си сълзи от нейните. Опита се да вярва, че докато са заедно, мигът ще бъде безкраен. Твърде скоро водата изстина и ги принуди да се наметнат с топли кърпи. И изведнъж Сано отново почувства у Аой предишната напрегнатост и отчужденост. Недоверието се върна, този път по-силно.

— Ще ти сгрея стаята и ще приготвя билки за раните ти — тихо прозвуча гласът ѝ. После тя се обърна с гръб към него и се приведе над мангала. Миг по-късно се изправи и забърза към вратата.

— Аой, почакай! Не си отивай! — Сано искаше да разбере какво я терзае, да възстанови близостта между тях, но тя само изрече през рамо:

— Пъхай се в леглото, връщам се веднага... — и затвори вратата след себе си, оставяйки го сам с тревогите му.

Ще успее ли да изпълни дълга и обещанията си?

Ще се справи ли със задачата да уличи Янагисава на местопрестъплението? Трябва ли наистина да екзекутира дворцовия управител? А самоубийството — веднага ли трябва да го извърши? Или да чака да изтекат последните му два дни? Колко нощи му оставаха да бъде заедно с Аой? Сано впери поглед в тавана, но скоро клепачите му натежаха. Направи усилие да остане буден, но бе залят от

непреодолимо желание да се унесе. И потъна в милостивите дълбини на съня.

Вън пред вратата на Сано Аой стоеше скована от мъка. В съзнанието ѝ отекваше онзи безмълвен вопъл, който се изтръгна от душата ѝ, когато Янагисава ѝ нареди да убие Сано. После, докато го любеше, отричайки, че нещо се е случило, вопълът отново, прокълтя в съзнанието ѝ. Сега притвори очи и стисна юмруци срещу самотата и отчаянието. Наложил си да се съсредоточи върху звуците, долитащи от стаята на Сано. Неспойното мърдане утихна и тя зачака да чуе промяна в дишането, което щеше да означава, че е потънал в дълбок сън. Преди да излезе от стаята, бе пуснала в мангала специален прах, използван от нинджа за неусетно приспиване на противника. А сега го бе използвала, за да приспи любимия!

През целия ден мислите ѝ кръжаха в тясното пространство на безизходицата — нямаше начин да заобиколи заповедта на Янагисава, без да изложи на опасност семейството си! Ако забави убийството, Янагисава ще намери някой друг да свърши поръчението, а роднините ѝ ще бъдат наказани заради провала ѝ. Ако каже на Сано за тайния замисъл срещу него и двамата заедно разиграят мнимата му смърт... Не, познаваше Сано достатъчно добре, за да е наясно, че той никога не би се съгласил. Ако погуби Янагисава, никога няма да успее да избяга. Дори и ако се самоубие, пак няма да обезпечи сигурността на Сано и на семейството си. Оставаше само една възможност — най-гибелната! Сано трябваше да умре, от собствената ѝ ръка, незабавно!

Опита се да сдържи сълзите си. Опря ухо до хартиената врата и се заслуша. Дълбокото дишане на Сано потвърди онова, което ѝ бе подсказала интуицията. Той спеше дълбоко. Тя изчака още малко, за да е сигурна в действието на упойващия прах. После събра целия си кураж и отвори вратата.

Той лежеше по корем, подложил ръце под главата си, с лице към нея. Сънят бе отмил тревогата и той и изглеждаше някак по-млад, по-невинен и по-спокоен. Тя преглътна надигналата се жалост, прекоси стаята и коленичи до него. С несигурни ръце свали от косите си дълга дървена фиба с черна лакирана главичка, оформена като дамско ветрило. Дръпна фибата откъм тъпия край, кухата дървена обвивка се отвори и разкри стоманено острие — тънко като игла.

Сълзите ѝ руконаха, но тя ги изтри с пръсти. Стиснала фибата в треперещата си дясна ръка, тя положи лявата в основата на Сановия врат. Усети равномерно пулсиращата му кръв и в тялото ѝ се надигна пак онази сладостна тръпка. Бавно и нежно прокара ръка надолу към кръста. Пръстите ѝ, мокри от сълзите, оставиха влажна диря по кожата му. Внимателно опипа прешлените по гръбначния му стълб. Ръката със смъртоносната игла престана да трепери. Изведнъж се видя пак там, в класната стая на училището за нинджа. На масата пред нея лежеше гол мъж, проснат по очи, а около него се бяха струпали ученички. Бяха в час по анатомия и баща ѝ обучаваше осемгодишните деца:

— Ето тук, между прешлените — и докосна определено място върху гръбначния стълб на младежа, — тук забивате иглата. Смъртта е мигновена, а иглата не оставя следи...

Аой намери заученото място върху гръбнака на Сано. Опря острието в кожата и отново чу гласа на баща си:

— Убийството е последната и най-малко приемлива възможност. Но когато дойде време, трябва да действаш без колебание. Защото безопасността на всички ни зависи от теб...

Аой отмести пръст, освобождавайки мястото между двата прешлена. Вдигна фибата, за да замахне с нея в решителен удар, но в този миг някакъв последен остатък от собственото ѝ аз въстана срещу силите, които я бяха обсебили. Тя застина вцепенена цял един безкраен миг. После пусна фибата и се свлече на футона до Сано. Притисна се в него и зариде.

Упоен от отровата, Сано спеше дълбоко, без да усеща мъката ѝ. Аой го бе пожала... засега. Но утре на всяка цена трябваше да събере сили и смелост и да извърши онова, което не бе успяла тази нощ.

ГЛАВА 31

Сано насочи коня си по един път, криволичещ нагоре по западните хълмове на Едо. Дива азалия с алени цветове опасваше каменната дига, а цъфнали вишневи дръвчета красяха тревистите склонове, които се спускаха към долината. Но Сано оставаше безчувствен към красотата на това място, защото мислеше с тревога за предстоящата среща.

Дали наистина мадам Шимизу е тайнственият очевидец от храма Зоджо? Дали ще успее да получи от нея онези показания, които са му необходими, за да уличи Убиеца Бундори! Дали и нейните сведения ще компрометират Янагисава, или ще посочат друг извършител?

Сано се събуди призори с усещането, че е прекарал тежка нощ. А и Аой си бе отишла. Дали все пак бе решила да го напусне?

Навлече във вилната зона и скоро откри отбивката при двата високи кипариса, описани от Аой. Насочи коня по тясната пътека към вилата на Шимизу. Скоро пред погледа му се мярна оградата на търсеното имение и той спря под сянката на дървената му порта. В този момент вратата се отвори рязко и една начумерена селянка пристъпи заканително навън:

— Забранено е за посетители! — извика тя. — Напуснете, ако обичате!

Тя не показва и сянка от обичайната за ранга му почит, а двамата мъже, които я следваха, придадоха тежест на думите ѝ. Бяха млади самураи, очевидно братя, с еднакви широки уста и щръкнали уши. Бяха облечени в окъсани дрехи и изглеждаха гневни и отчаяни. Сано разбра, че са ронин и работят като телохранители на богаташкия дом. Братята спряха на няколко крачки от него, разкрачили крака, скръстиха ръце на гърдите си и го загледаха враждебно. Сано се представи:

— Тук съм по делова работа на шогуна. Веднага ме отведете при мадам Шимизу.

Прислужницата хвърли бърз поглед назад, което подсказа на Сано, че господарката е тук, но се крие.

— Забранено за посетители! — повтори жената. Решимостта ѝ да пренебрегне заповед на شوгунов пратеник показваше отчаяна вярност към мадам Шимизу. Двамата ронин сграбчиха дръжките на мечовете си. Сано прочете недвусмисленото послание в очите им и отстъпи:

— Приятен ден! — после се обърна и се спусна надолу по пътеката. Даде си вид, че си тръгва, но щом сви зад завоя, където вече не го виждаха, отново завърза коня си и приведен се втурна обратно през гората към задната част на вилата. Изкачи се по стръмния хълм под прикритието на дърветата и стигна до най-отдалечената постройка. Всички прозорци бяха закрити с капаци. Високи зидове ограждаха градината. Не се виждаха никакви врати, през които би могъл да се опита да проникне. Озърна се, но не видя нито прислужницата, нито охраната. Само чу отвътре висок треперлив женски глас, който пееше протяжна песен:

*Зелената си пелена лесът, уви,
тъй бързо сменя със кафява.
Слана попарва розата и в съд
Не можеш съхрани...*

Сано се усмихна. Певицата вероятно бе мадам Шимизу. Той подскочи и се улови за горния ръб на зида, покатери се предпазливо и легна по корем върху оградата. Видя пищна градина, заобиколена от двете страни с верандите на вилата. В средата се кипреше малка беседка, в която бе коленичила жена. Сано можа да различи единствено сведената ѝ глава и синьото кимоно. Бързешком се огледа през рамо и после се прехвърли през зида. Скочи долу и се приземи в една цветна леха, оплетена в бръшлян. Нетърпеливо се отправи към беседката, но мигом застина на място, защото в отсрещния край на градината се появиха стражите:

— Ей, какво си мислиш, че правиш!

Втурнаха се към него с извадени мечове. Сано вече стискаше своя. Смяташе, че с лекота ще надвие тези ронин, но не искаше повече кръвопролития. Пък и ако мадам Шимизу бе ужасеният свидетел на убийството в храма Зоджо, тя едва ли щеше да отговори на въпросите

му, ако в дома ѝ се проведе бой с мечове. Като не изпускаше от очи братята, Сано извика към жената в беседката:

— Мадам Шимизу, аз съм Сано Ичиро, сосакан на шогунa. Няма да ви причиня зло. Искam само да разговарям с вас... — никакъв отговор откъм беседката. Стражите обградиха Сано. По-възрастният гледаше свирепо, а по-младият бе видимо напрегнат. — Вие сте в беда, нали, мадам Шимизу? — извика отново Сано. — Страхувате се, криете се от някого. Аз мога да ви помогна, но само ако отпратите охраната си... — пак никакъв отговор. После по-младият ронин отстъпи една крачка.

— Той е служител на шогунa, не можем да го убием! Колкото и да ни плаща Шимизу, не искам да ида в затвора или да се простя с главата си!

— Млъкни! — извика брат му. — Искаш ли отново да станеш просяк на улицата?

В този миг прозвуча гласът на мадам Шимизу:

— Спрете... Всичко е наред!

Стражите свиха рамене и се оттеглиха. Успокоен, Сано прибра мечa в ножницата и отправи поглед към беседката. Мадам Шимизу стоеше при сводестия вход — ниска пълна жена, облечена в живописно синьо-зелено кимоно, изпъстрено с пеперуди. Косата ѝ бе неестествено черна за жена на нейната възраст, а яркият руж не скриваше торбичките под очите ѝ и увисналите ѝ бузи. Ярките дрехи само подчертаваха възпълната ѝ талия. За пореден път Сано се удиви от свръхестествените дарби на Аой.

— Сосакан сама — мадам Шимизу се поклони и го стрелна със свенлив поглед. — Очаквах ви... Радвам се, че най-накрая дойдохте.

— Отидох в храма Зоджо, защото съпругът ми вече не ме обича — каза мадам Шимизу и закрачи безцелно из градината. — През последните десет години нито веднъж не ме е погледнал, нито ми е говорил с любов... — говореше с характерно провлачване в края, а речта ѝ бе накъсана от дълги паузи. Сега гласът ѝ се сниши до шепот: — И колкото ѝ да му се моля, не желае да споделя с мен брачното ложе...

Сано се притесни от това интимно признание, но реши да не я прекъсва. Ако само слушаше, щеше да научи повече, отколкото при един официален разпит. Той деликатно отмести поглед от тъжното ѝ

изтерзано лице към градината. Голямо вишнево дърво цъфтеше до изкуствено езеро. Изискани каменни фенери и пейки красяха кътче с пищна растителност. Но този рай бе занемарен и завехнал. Храстите не бяха подрязани, фенерите и пейките тънеха в мъх и лишеи, цветните лехи и моравата се губеха под избуялите плевели. Ако градината на Мимаки и Отама бе символ на любовта, то тази тук бе безмълвно доказателство за нейната преходност.

Мислите на мадам Шимизу, изглежда, следваха неговите.

— Виждате ли тази градина? — тихият ѝ глас потрепери от стаена болка. — Съпругът ми някога наемаше градинари да поддържат красотата ѝ. Когато бяхме млади, преди да родя седемте ни деца, прекарвахме много щастливи часове тук. „Не мога да понасям да бъда далеч от теб!“, казваше ми той. Превъзнасяше красотата ми и ме любеше... там! — мадам Шимизу посочи едно място под вишневото дърво. — Но сега съм стара и грозна... Здравето ми е разклатено. Страдам от задух. Съпругът ми вече не стъпва тук... — Сано видя сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Доведе си две млади държанки, а мен изгони от къщата ни в Едо... Взехме се по любов... което се случва много рядко при тези уредени бракове, знаете... Човек не очаква да намери любов и затова му става още по-болно, когато я загуби...

— Да, зная — отвърна Сано троснато. Не искаше да слуша за погубена любов. Но заради разследването си остави мадам Шимизу да говори.

— През лятото излизахме с лодката на излети по реката да гледаме фойерверките. Лодката ни е голяма, с удобна кабина... Но това вече не се случва. От десет лета лодката не е плавала. Реших да стана монахиня, защото повече не мога да живея без любовта на моя съпруг...

Сано съзря удобен момент да насочи разговора към нощта на убийството.

— Значи отидохте в храма Зоджо. И какво се случи там?

— Взех си най-хубавите дрехи, наех паланкин и стигнах там при залез-слънце... — мадам Шимизу прекъсна разказа си и впи умолителен поглед в Сано: — Сосакан сама... ако ви кажа какво видях, ще ми обещаете ли да не казвате никому? Моля ви! Позволете да ви обясня защо се крия, защо отбягвам посетители и защо съм наела

ронин да ме пазят... — тя огледа напрегнатото градината, сякаш всеки момент очакваше някой да я нападне. — След като побягнах от храма, се прибрах у дома в Нихонбаши, но още на следната утрин пристигнаха трима непознати самураи и поискаха да ме видят. Не пожелаха да се представят, нито да кажат защо ме търсят, тъй че слугите им казаха, че не съм вкъщи. Тръгнах си, но няколко часа покъсно дойдоха отново... Не знаей кои са били, но знам със сигурност защо ме търсеха. Бяха изпратени от Убиеца Бундори. Той вероятно ме е познал в храма или по някакъв начин е разбрал коя съм. Сосакан сама, той ме издирва, иска да ме убие, защото смята, че мога да разкрия самоличността му. Сега разбирате ли защо не бива да казвате на никого?

Сано седеше до нея и се питаше дали непознатите посетители наистина са били приближени на убиеца. Кой от заподозрените би могъл да ги изпрати? Мацуй, който се движеше в същото общество като Шимизу, и вероятно я е разпознал? Чуто или Янагисава, всеки от които имаше достъп до разузнавателната мрежа на бакуфу, включваща шпиони и в самия храм Зоджо? Или това бе несъществуваща заплаха, плод на затормозеното съзнание на мадам Шимизу? Така или иначе, за да залови и да осъди Убиеца Бундори, трябваше да разгласи показанията на мадам Шимизу. Затова каза:

— Ако ми дадете лично подписани показания, които да покажат на съдията, няма да ви се наложи да се явявате като свидетел. А щом заловим убиеца, няма от какво да се страхувате!

След дълъг размисъл мадам Шимизу отвърна:

— Добре! — и с въздишка продължи своя разказ: — Игуменът на храма ме прие и ми даде стая в крилото за гости. Но не можех да заспя. Тъгувах за съпруга си и се питах как ли ще реагира, когато разбере, че съм си отишла. Щеше ли да се зарадва или да се натъжи? Дали не правя грешка? Накрая мисълта, че няма да го видя повече, ми се стори непоносима и около полунощ се измъкнах скришом от крилото за гости. Не ме беше грижа, че ще ми се наложи да извървя пеша обратния път до Нихонбаши, желаех само отново да съм до съпруга си... дори и да го откриех заспал в обятията на държанките си... — нови сълзи бликнаха от очите ѝ. — Бях твърде горда, за да го уведомя, че смятам да го напусна... — прошепна тя.

Мъжът ѝ не знаеше! Ето коя беше истинската причина да иска поверителност за показанията си! Сано усети, че го обзема гняв към неверния съпруг и жалост към жената, която продължаваше да копнее за уважението и любовта му.

— Разбирам — каза той внимателно. Изчака я да се успокои и после я подкани да продължи: — Какво стана после?

— Озовах се в големия двор, луната бе изгряла, но все пак беше много тъмно и се страхувах... И затова... — мадам Шимизу закърши ръце в скута си — ... хукнах покрай главната постройка, но се спънах в нещо... Беше труп на свещеник! — от гърдите ѝ се изтръгна приглушено ридание, а пълното ѝ тяло потръпна. — Изпицях и отскочих встрани. Главата му я нямаше... расото му бе цялото в кръв... а от гърдите му стърчеше меч...

Сано я погледна изненадан — в трупа на свещеника нямаше забит меч, а и никой в храма не бе споменал, че е намерил. Ако мадам Шимизу казваше истината, тогава какво бе станало с него?

— Знаех, че свещеникът е жертва на Убиеца Бундори — продължи тя, бършейки неспирните сълзи, които се стичаха по лицето ѝ. Страхувах се, че е някъде около храма и че ще убие и мен. Трябваше да повикам за помощ или да се втурна обратно в стаята си, но... съзнанието ми бе заето с единствената мисъл да се прибера у дома... Имах нужда от оръжие, с което да се браня, тъй че... изтеглих меч от тялото на свещеника — тя сграбчи с две ръце дръжката на въображаемия меч и задърпа, извърнала изкривено от погнуса лице, — после го тикнах в пояса си и отидох при камбаната. Хванах дървения чук и ударих с все сила. След това се втурнах към портата... И тогава видях убиеца — завърши тя с отпаднал глас.

— Видели сте Убиеца Бундори! — Сано толкова се развълнува, че почти забрави да попита къде е мечът. Ето го най-сетне неговия свидетел!

Мадам Шимизу кимна утвърдително.

— Когато стигнах при портата, той беше отвън... и развиваше някакъв вързоп. Човешка глава... Бях на не повече от десетина крачки от него. Камбаната все още ехтеше и виждах, че бърза да се махне. После се озърна и тогава ме видя...

— Мадам Шимизу — тихо каза Сано, — това е много важно. Как изглеждаше убиецът? Опишете ми го колкото можете по-точно. Не

бързайте.

— Не успях да го видя добре. Беше висок самурай с наметало и качулка, лицето му беше в сянка... А когато ме погледна, се обърнах и побягнах... — тя сграбчи Сано за ръката и ноктите ѝ се впиха в плътта му. — Но той сигурно е видял лицето ми, сосакан сама. Вероятно смята, че мога да го разпозная, и ме търси. Трябва да ме закриляте!

Смазан от разочарование, Сано попита:

— И какво направихте после?

— Побягнах в гората... Убиецът се втурна да ме преследва. И почти ме догони... но се спъна в един камък и аз успях да избягам. Скрих се в хралупата на някакво дърво. После видях светлини и чух виковете.

Убиецът избяга, а аз останах скрита там до зори. После тичах през целия път до Нихонбаши...

— А какво направихте с меча?

Мадам Шимизу вдигна безпомощно ръце и после ги отпусна в скута си.

— Носих го през целия път до къщи, в случай че срещна убиеца. След това вече не знаех какво да правя с него. Първо исках да го хвърля, но после си помислих, че трябва да го скрия от съпруга си, за да не разбере какво беше станало. Затова го донесох тук.

— И сега е тук, при вас? Може ли да го видя?

— Да, ще ви го донеса — мадам Шимизу стана, но вместо да влезе в къщата, отиде до голямото вишнево дърво и мушна ръка в проядения му ствол. — Някога това бе нашето специално скривалище — каза тя тъжно. — Мъжът ми оставяше тук подаръци и стихове за мен... — тя извади нещо дълго и тънко, увито в намаслена коприна, и го поднесе на Сано. — Не исках да го държа в къщата... това е скверна вещ. Затова го сложих тук, където никой няма да погледне.

Сано въздъхна с облекчение. Най-накрая се бе сдобил с вещественото доказателство, което търсеше толкова отдавна. Разгърна парчето коприна и отвътре се показа тънкото извито острие на къс меч със засъхнала по него кръв. Мадам Шимизу не си бе направила труда да го почисти. При първоначалния оглед Сано изпита остро разочарование — дръжката бе съвременна и съвсем обикновена, украсена със златни инкрустации в ромбоидните празнини. Нямаше

никакви гербове или други отличителни знаци. После изведнъж забеляза напречния ефес за китката и ахна. Беше изработен от черно ковано желязо във формата на човешки череп. Острието минаваше през отвесния отвор за носа, а две по-малки дупки от всяка страна представляваха очните кухини. Линията на челюстта разкриваше пет златни зъба. Изкусният символ на смъртта бе гротескно красив и познат. Сърцето на Сано подскочи, когато си спомни избледнелите йероглифи върху ронещия се свитък в архива на Ногучи:

„Генерал Фудживара се хвърли в бой с двата си меча, чиито ефеси бяха направени с формата на човешки черепи, и подложи на сеч войските на Ендо, осейвайки с трупове пътя си.“

В основата на острието Сано видя гравирани малките инициали, които потвърждаваха, че мечът е принадлежал на генерал Фудживара. Единият от двойката мечове, които бе използвал срещу клановете Араки и Ендо, предаван от поколение на поколение до най-достойния му потомък — Убиеца Бундори.

В съзнанието му проблеснаха няколко възможности. Първо се сети, че може да намери свидетели, които да установят собствеността на почетното оръжие. Подобно дирене обаче щеше да отнеме повече от два дни, а той не разполагаше с толкова време. После му хрумна една интересна възможност. Убиецът, който и да бе, щеше да държи да си върне скъпоценното и уличаващо оръжие. При това нападателят знаеше, че жената, която го е видяла, е взела меча му. Сано съзря как да използва оскъдните доказателства, с които разполагаше, за да устрои капан на убиеца.

— Трябва да ми направите една услуга — каза той на мадам Шимизу, докато увиваше отново меча. Пълната ѝ брадичка затрепери и тя го погледна уплашено. — Съжалявам, госпожо, но наистина имам нужда от помощта ви — и той ѝ разказа как заедно ще успеят да изправят Убиеца Бундори пред съда.

ГЛАВА 32

Когато се върна в града, Сано завари Хирата да язди напред-назад пред портите на крепостта.

— Сумимасен, съжалявам, но трябва да докладвам, че не успях да проследя Янагисава, защото той все още не е излязъл — заяви Хирата мрачно.

— Няма значение. Да тръгваме — отвърна Сано и пришпори коня си.

Хирата ускори ход, за да го настигне.

— Къде? Защо?

— Отиваме да поставим капан за Убиеца Бундори.

Прекошиха жилищния район на даймио и влязоха в Нихонбаши. Сано разказа на Хирата за срещата си с мадам Шимизу и за меча, скрит сега в дисагите му. Но не можеше да му разясни с подробности плана, преди да проучат околността. Щом прехвърлиха моста Нихонбаши, Сано пое първо на изток, после на север от изораната срещу пожари ивица покрай река Сумида, оттам мина покрай складовете и множеството чайни, бакалии и увеселителни заведения в подножието на моста Рьогоку към река Канда — приток на Сумида.

— Тук — каза Сано, завивайки наляво по една пътека покрай Канда. Озадачен, Хирата го последва. Пътеката вървеше нагоре по склона, стигаше до върха на отвесния каменен бряг и тръгваше по него. Вляво се издигаха богатски къщи, собственост на търговци и лихвари. Вдясно дървен парапет предпазваше от падане във водата. От самата пътека тръгваха владени в реката пристани, в края на които се поклащаха лодки за излет със спуснати от палубите трапове. Дървен мост отвеждаше до отсрещния бряг на Канда.

— Не разбирам — каза Хирата.

При четвъртия пристан Сано слезе от коня си и го завърза за парапета.

— Това е лодката на мадам Шимизу — обясни той. — Тук ще поставим капана.

Във вилата си свидетелката бе споменала за романтични излети с лодка и това бе вдъхновило Сано. След известни увещания Сано получи позволението на мадам Шимизу да заложи за убиеца капан, като за целта използва лодката. Защото, ако Убиецът Бундори наистина издирваше свидетелката, той с охота би дошъл тук да се срещне с нея. Лодката се намираше недалеч от центъра на града и в същото време на уединено място, което изключваше намесата от страна на случайни минувачи. Имаше закрыта кабина и ограничени възможности за достъп или бягство. Бе изработена от кедрово дърво, дълга към петдесетина стъпки. На носа бе прикрепена красива женска глава с дълги вълнисти коси. На предната палуба се извисяваше само едно платно, омотано около висока мачта. Със своето плитко корито, единствен чифт гребла и открит рул лодката не бе пригодена за плаване в открито море, а само за кратки речни разходки.

Сано обходи с поглед околността. Останалите лодки по кея също изглеждаха неизползвани — сезонът на излетите по реката нямаше да започне по-рано от месец.

— Едва ли някой ще тръгне да плава утре, ако времето се задържи така облачно — отбеляза Сано със задоволство. — Ще дойдем тук рано сутринта и ще и опразним района — каза Сано на Хирата. — Твоите 35 помощници няма да пускат никого, докато двамата с теб чакаме убиеца...

Хирата засия:

— ... на борда на лодката!

— Точно така — Сано мина по пристана, изкачи се по скърцащия трап, озова се на борда и обиколи палубата. Не притежаваше опита на моряк, но се постара да направи щателен оглед на лодката. Видя изтеглената котва, откри купчина въжета близо до платното, под отвора на задната палуба намери сгънати платна, сандъче с инструменти, фенер, свещи, херметическа кутия, керамични съдове за вода, масло и саке. Отвори вратата на кабината и се озова в просторно отделение с нисък таван, покрай стените, на което бяха сложени пейки, тапицирани с копринени възглавнички. Претърси шкафовете и откри в тях сгънато спално бельо и дрехи. В чекмеджета под пейките се съхраняваха съдове, салфетки, пръчици за хранене, нощни гърнета, сапун, тоалетни принадлежности, пакети със сушена риба, водорасли и плодове. Мадам Шимизу, в напразно очакване

любовта на съпруга ѝ към нея да се възроди, поддържаше лодката с достатъчно провизии за пътуване.

— Какво ще правим, когато убиецът се появи? — обади се Хирата откъм гърба му.

Сано умишлено забави отговора си. Неприятно му бе да замесва Хирата в своето опасно дирене, но се нуждаеше от помощ.

— Ако убиецът е Мацуи или Чуго, ти и твоите помощници ще ми съдействате да го заловим жив, за да може да бъде съден и наказан за престъпленията му. Ако е Янагисава — Сано се загледа през прозорците на кабината, — тогава ти и твоите хора няма да правите нищо. Аз ще го убия и после ще извърша сепуку.

С ококорени от ужас очи младият дошин понечи да възрази, но заповедта си беше заповед. Накрая мрачно кимна, изпъна рамене и каза с изтънял, но смел глас:

— Позволете ми да действам като ваш кайшаку.

— Не, Хирата. Не мога да ти позволя да бъдеш мой секундант. Ще мине доста време преди шогунът да си даде сметка, че му е по-добре без Янагисава. А междувременно ще трябва да понесеш сурово наказание за участието си в убийството на неговия съратник. Ако Янагисава дойде тук утре, ти и хората ти трябва незабавно да напуснете мястото и да докладвате за действията ми на властите. Ще ти дам допълнителни наставления...

Хирата поклати глава:

— Мой дълг е да ви помогна. Не ме е грижа дали ще бъда наказан. Вие ще имате своя шанс да докажете верността си пред вашия господар. Не ми отнемайте моя. Приемете ме като ваш васал.

Сано бе приклещен в капан. Не можеше да откаже на друг самурай правото да изпълни дълга си, нито да отрече, че се нуждае от помощта на Хирата. Пък и след първия удар в корема при ритуалното сепуку трябваше някой да отсече главата му, за да сложи край на агонията му.

— Добре, Хирата сан — отстъпи Сано и отбеляза с поклон своята признателност. — Благодаря ти.

Гордата пламенност в очите на Хирата прониза сърцето на Сано. Дошинът бе твърде млад, пълен с ентузиазъм и не разбираше значимостта на онова, което може би щеше да му се наложи да извърши. Но все пак искрено се гордееше със своя нов васал.

— А сега — на работа! Трябва да примамим убиеца в капана — рече Хирата.

Сано кимна тъжно:

— На работа.

Като пристигнаха в Нихонбаши, влязоха в първия магазин за хартия и мастила. Сано избра четири листа — три обикновени и един луксозен, четири калъфа за писма — три от бамбук и един от полирано дърво, и подходящи копринени шнулове.

— Жена ви може ли да пише? — обърна се Сано към собственика. Нуждаеше се от женски почерк, за да не се усъмни убиецът. Мъжът кимна утвърдително и Сано издиктува следното послание от името на мадам Шимизу до тримата заподозрени:

Ако желаете да си получите обратно меча, донесете петстотин кобан при южния кей на река Канда. Елате утре по обед без придружители. Качете и се на четвъртата лодка откъм устието на реката. Ще ви очаквам.

Дамата от храма

Сано взе четка и туш и прибави в края на всяко писмо рисунка на ефеса на меча с формата на череп. Попи излишното мастило, нави и завърза свитъците и ги запечата в бамбуковите кутии. Адресира ги до Мацуей, Чуго и Янагисава. После сам седна зад писалището и застана с четка в ръка пред луксозния лист хартия, за да съчини може би последното си послание в живота.

Генроку, Година II, Месец III, Ден XXV

До Негово превъзходителство

шогуна Токугава Цунайоши:

За мое най-голямо съжаление трябва да Ви уведомя, че според моето разследване Убиецът Бундори е не някой друг, а Вашият личен дворецов управител Янагисава.

Почитаеми господарю, бил съм свидетел как Янагисава манипулира и вас, и вашето управление за лична

изгода. Сега той разкри истинската си зла същност, като се отзова на изнудваческо писмо, за да получи своя меч, оставен в храма Зоджо при убийството на свещеника брат Ендо — неговата най-скорошна жертва. Движен не от вярност към Ваше превъзходителство, а от собствената си потребност да удовлетвори стара кръвна мъст, обявена от неговия праотец генерал Фудживара срещу клановете Араки и Ендо преди повече от сто години, той е обезглавил трима техни потомци и по всяка вероятност ще продължи да убива, ако не бъде спрян.

Вместо да позволя на Янагисава да избегне наказанието, като се възползва от правната система, която самият той контролира, аз се самоназначих за воин на справедливостта. Екзекутирах дворцовия управител и извърших сепуку не само за да избегна залавяне и опозоряване, а и като клетва за вечна вярност към Вас, а също така и за да изпълня обещанието, което дадох на баща ми на смъртния му одър, че ще се превърна в живо въплъщение на Бушидо.

Надявам се, че ще остана в историята като достоен член на моя клан, освободил режима на Токугава от гибелното влияние на Янагисава и възстановил Ваше превъзходителство като законен владетел на тази земя.

Ваш смирен слуга
сосакан Сано Ичиро

Сано запечата писмото с личния си печат, после прибра изписания лист в изисканата кутия от полирано дърво и плати за покупките. На улицата даде на Хирата бамбуковата кутия за Мацуй.

— Плати на куриер да я достави незабавно — нареди му той и му подаде нужните монети. — Аз ще се погрижа Чуго и Янагисава да получат своите — после с натежало сърце връчи на Хирата полираната кутия: — Ако утре всичко мине... според очакванията, дай това на властите! — после се метна на коня си. — Ще се видим на лодката призори!

— Да, сосакан сама — Хирата се изкашля неловко: — Сумимасен, след като посланията бъдат връчени, бихте ли ми оказали тази чест да бъдете мой гост на вечеря?

Сано бе трогнат от предложението. Като верен васал Хирата не желаше да остави господаря си сам и да допусне евентуалната последна нощ от живота му да мине без ритуал.

— Благодаря, Хирата сан — отвърна той с искрено съжаление, — но трябва да уредя неотложен въпрос от личен характер.

ГЛАВА 33

Когато самурай планира да извърши ритуално самоубийство, обичаят изисква той да се сбогува с важните хора в своя живот, да изрази благодарността си за услугите, които са му правили, за любезността, която са проявявали към си него. Сано намери Д-р Ито при стражите на затвора Едо, където един от пазачите страдаше от огромна гноясала фистула на долната устна. Лекарят тъкмо поставяше отгоре ѝ лъскава кафява пиявица. Пациентът трепна и затвори очи, когато пиявицата засмука отровената кръв.

— Сано сан, каква приятна изненада! — Д-р Ито вдигна поглед и суровите му черти се отпуснаха в усмивка. — Не се надявах на скорошно посещение! — но в този миг видя тържественото изражение на Сано и на лицето му се изписа загриженост: — Случило ли се е нещо?

За първи път Сано се почувства неловко пред своя довереник и наставник.

— Трябва да разговарям с вас — изрече той напрегнато.

— Разбира се. Един момент... — Ито се обърна към пациента си. Изчака, докато пиявицата увеличи двойно размера си, а фистулата се сви. После я дръпна от устната на мъжа и я затвори в малък керамичен съд, и прикрепен към пояса му. — Изплаквай устата си със солена вода през час, за да не забере — каза той на пазача. И му подаде един хартиен пакет. — Изпий тази куркума довечера. Утре вече ще си много по-добре.

— Благодаря, Ито сан — изломоти пациентът.

После, очевидно отчитайки потребността на Сано от уединение, докторът каза:

— Хайде, нека отидем в моето жилище.

Те напуснаха двора и се озоваха в един закрит пасаж, където Сано спря. Не искаше да съкращава може би последната им среща, но трябваше да приключи с това изпитание, преди да бе загубил решимостта си.

— Не мога да остана — заяви той рязко. — Аз... просто исках да ви благодаря, Ито сан. За всичко, което сторихте за мен... Вашата мъдрост и подкрепа ме направляваха в беди. Вашата смелост, самоотверженост и почтеност за мен бяха източник на вдъхновение. За мен бе чест да се ползвам с привилегията да бъда ваш приятел! — и се поклони дълбоко, като на по-вишестоящ. — А сега... трябва да се сбогувам с вас — завърши той в бездиханен трепет на свенливост, неудобство и тъга.

— Да се сбогуваш? — Д-р Ито усети, че не става въпрос за обикновена раздяла. — Сано сан, какво означава това?

Сано стисна устни, за да не изкрещи: *не искам да умирам, моля ви, спасете ме!* Ако сега Ито му предложеше някакво съчувствие, той бе загубен. Но все пак дължеше обяснение на своя приятел. С чести паузи, за да контролира чувствата си, го посвети в плана си.

— Може би утре ще умра, Ито сан. Затова дойдох да се сбогувам...

Бръчките по лицето на Д-р Ито станаха още по-дълбоки. Проницателният му поглед загуби своята острота. Очите му потъмняха от шока.

— Но защо изобщо възнамеряваш да го сториш? — попита той настоятелно.

— Обещах на баща си, че ще бъда живо въплъщение на Бушидо и ще извърша геройство, което да осигури на семейството ни достойно място в историята — изрецитира Сано сковано. — Когато започнах това разследване, си обещах, че ще пратя убиеца на съд. Дворцовият управител Янагисава е покварен и зъл. Ако той е Убиецът Бундори, неговото унищожаване ще наложи отнемането на собствения ми живот...

Д-р Ито отвори уста и я затвори отново. Вдигна ръце и ги отпусна безпомощно. За първи път сякаш не му достигаше мъдрост. После пое дълбоко въздух:

— Прости ми, Сано, при други обстоятелства не бих се осмелил да те засегна така, но твоето Бушидо е жесток, разрушителен кодекс. Нима не виждаш, че извежда честта, дълга, верността и синовното преклонение до някакви крайни, извратени форми? Защо върховното му изражение е унищожението на собственото аз и на жизнена сила, която подхранва тези добродетели? — той се приведе по-близо до

Сано: — Чуй ме. Когато станах доктор, аз се посветих на лекуването, на съхраняването на живота. Защото животът е скъпоценен. Той прави всички неща възможни. Докато си жив, имаш скритата сила да вършиш чудеса, но ако сложиш край на живота си, тогава какво? Какво, като името ти е в историческите хроники? Човешката памет е къса. Вчерашните герои бързо потъват в забвение. Тленните ти останки ще се превърнат в пепел, разпиляна от вятъра. Душата ти никога повече няма да оживее, освен чрез прераждане, за съществуването на което досега няма научни доказателства. Моля те, Сано, размисли!

— Бушидо е безусловно — отвърна Сано. — Не мога да го отрека и да продължа да се наричам самурай. Обещанието си е обещание, дългът — дълг!

Д-р Ито бързо го заобиколи и застана с лице към него:

— Баща ти не е трябвало да изисква от теб подобна жертва! Това, което е сторил, е пример за себичността на един умиращ старец... — гласът на Ито бе рязък, очите му искряха от гняв. — А и този пълен глупак Токугава Цунайюши, дето ме хвърли в затвора, а остави подлеца Янагисава да управлява вместо него... Той не заслужава твоята саможертва!

Сано избухна от ярост:

— Как смееете да упреквате моя баща и моя господар!

Ито въздъхна:

— Е, виждам, че не мога да те спася от самия теб. Приеми моите най-искрени извинения. Просто взех присърце твоето благополучие, нищо повече... Но както изглежда, съм единствен. Ти не желаеш да слушаш критика към Бушидо или към онези, които командват верността ти. Затова няма да споря с теб, а ще те помоля като приятел: потърси друг начин! Не постъпвай така!

— Вече съм взел своето решение — рече унило Сано. — Нямам избор...

Д-р Ито кимна и по лицето му се изписа безкрайна скръб.

— Аз не съм самурай и не мога да разбера силите, които те ръководят. Но знаей, че човек трябва да прави само онова, което според него е правилно. Аз изживях живота си според този принцип и не съжалявам за нищо! — след дълга пауза добави: — Ще ми липсваш, Сано сан.

— И вие на мен, Д-р Ито! — Сано се поклони. Не желаше да се разделя с приятеля си, не искаше да умре и да се отрече от всички прекрасни възможности на живота, но Д-р Ито не можеше да го спаси. Всичко зависеше единствено от съдбата, която, изглежда, поощряваше смъртта му.

Запалени фенери подмятаха сянката му по пътеката пред него, докато тичаше бясно през Момиджияма.

— Аой! — викаше той. — Къде си? — гласът му отекваше във великолепните постройки на храма. Вече не го беше грижа, че подобно грубо поведение показва липса на уважение към предците на неговия господар. Нито пък се страхуваше от ново нападение. Единственото, което го вълнуваше, бе да намери Аой. Изтича нагоре по каменните стълби и заблъска по вратите. — Аой, обади се!

Беше си представял, че когато се върне в крепостта, тя ще го чака. Но се прибра вкъщи и завари само слугите си, които му казаха, че нито са я виждали, нито са приемали някакво съобщение от нея. Разочарованието взе връх над самообладанието, което Сано бе поддържал пред Хирата и Д-р Ито. Стоицизмът отстъпи пред отчаянието.

Може би това бе последната нощ в живота му и той трябваше да я прекара с Аой, да вмести в нея всички онези години, които двамата нямаше да изживеят заедно. Искаше да ѝ каже толкова много неща, да отнесе спомена за радостта ѝ, че отново ще бъде свободна след утрешния ден...

Но храмът бе пуст. Сано се гмурна в боровата гора. Камъни го препъваха. Клони шибаха ръцете и краката му. Хукна към колибата, в която живееше Аой, но прозорецът бе тъмен. Никой не отговори на почукването му. Влезе в единствената стая и установи, че е празна. После чу шумолене отвън. Настръхна от тревога. Усети приближаваща опасност, но пренебрегна инстинктите си и се втурна навън с преливащо от радост сърце. Не чу и не видя никого.

— Аой — прошепна той отчаяно. — Любов моя!

После пое тежко към дома си. Там коленичи пред възпоменателния олтар на баща си, запали свещите и тамяна, поклони се пред портрета му и прошепна:

— Татко, моля те, вдъхни ми смелост да изпълня дълга си. Помогни ми да предам Убиеца Бундори в ръцете на правосъдието, дори това да означава собствената ми смърт!

Изтерзаният му глас отекна самотно в празната стая. Портретът го гледаше с немиждащи очи. В часа на най-въпиеща нужда духът на баща му оставаше ням и недостижим.

Самотен до дъното на душата си, Сано избухна в ридания.

ГЛАВА 34

Съдбовният ден настъпи. Само броени минути оставаха до уреченото време, което щеше да донесе на Сано живот и слава приживе или смърт и вечни почести.

Вече на борда на лодката на мадам Шимизу, двамата с Хирата се бяха скрили в кабината. Всички приготовления бяха приключили. Сега единственото, което можеха да правят, бе да чакат убиецът да се появи. Небето бе затулено от сиво-зелени дъждовни облаци, силен северозападен вятър откъм морето люлееше лодката, клатеше мачтата и тя скърцаше. Въздухът бе топъл и пропит с мирис на риба и солена вода.

От своето място на пейката към дясната палуба Сано надничаше ту през капачите на прозорците, ту през отворената врата. Съзря как двама от помощниците на Хирата заеха определените им места. Единият се правеше на боклукчия и ходеше напред-назад с пръчка за отпадъци, в която бе скрил меч а си, а другият имаше прът и кофа и ловеше риба на моста. Кутията с такъмите му скриваше палка и кинжал. Зад пристана се криеше и трети помощник.

Без да откъсва поглед от пътеката, Сано се размърда неспокойно. Бе прекарал безсънна нощ в очакване на Аой и сега очите му пареха от умора. Въздухът в кабината ставаше все по-задушен, натежал от напрежение и пропит с мириса на реката. Разнесе се неясен тътен на далечна гръмотевица. Докато вятърът въздишаше и стенеше около лодката, първите капки дъжд затрополиха по покрива на кабината и осеяха с точки водната повърхност. Сано започна да се пита дали убиецът изобщо ще се появи. В този миг до тях долетя звън на храмови камбани, които обявяваха, че вече е пладне. Внезапно постът на пътеката застина на място и се взря надолу по склона към ивицата гола земя. „Рибарят“ също остави настрана въдицата. Сано усети как тялото му изстива и се вцепенява. Хирата също изглеждаше скован. С пресилена небрежност „боклукчията“ вдигна ръка и се почеса по главата. Сигналът за Чуго.

Хирата изстена тихо. Сърцето на Сано заби попе леко. Прииска му се да крещи, да танцува и да се смее, но вместо това зае позиция с изваден меч отляво на вратата. Отдясно Хирата бе замръзнал в очакване, стиснал джите в едната си ръка и навито въже в другата.

Мина цяла вечност. После мрачната фигура на Чуго се появи на пътеката устремена към лодката със сурова решителност. Стигна до пристана и преди да стъпи върху него, се обърна да се огледа на всички страни. За момент изчезна, после трапът заскърца под стъпките му. Лодката леко потъна под тежестта му. Главата му се мярна над парапета. Сърцето на Сано трепна, когато видя лицето му — каменно и безмилостно. Той стисна още по-здраво меча си. В следващия миг някакво движение зад Чуго отвлече вниманието му.

Вместо да се придвижи към пристана, както бе по план, „боклукчията“ остана на пътеката с поглед, отправен към града. „Рибарят“ изведнъж спря и се ококори, видимо слисан. Третият помощник зад пристана показва глава навън и също застина. Сано и Хирата размениха тревожни погледи. По пътеката към кея се приближаваше познато трио: Мацуи Минору и двамата му телохранители.

Хирата извърна невярващ поглед към Сано.

— Чуго и Мацуи? — прошепна той. — Какво става? Сега какво ще правим?

— Не знам. Чакай да помисля!

Един поглед към Чуго бе убедил Сано, че капитанът на охраната е Убиецът Бундори. Но защо бе дошъл и Мацуи? Каквато и да бе причината, положението се бе променило драстично. Трябваше ли сега да заловят и двамата? Налагаше се да действат, и то бързо. Чуто бе досами вратата на кабината, а Мацуи вече бе спрял на пристана.

Началникът на охраната се извърна рязко.

— Чуго сан! Братовчеде! — разнесе се над водата гласът на Мацуи. — Чакай!

Сано и Хирата долепиха лице до прозорците. Мацуи с пухтене се закатери по трапа, следван от своите телохранители.

— Какво правиш тук? — излая Чуго.

Едрата фигура на Мацуи цъфна до Чуто.

— Получих писмо от някаква жена, която била в храма Зоджо по времето на третото убийство бундори — рече тежко той. — Каза ми да

дойда тук, ако искам да получа прочутия меч на генерал Фудживара с главата на смъртта... — и той извади изпод наметалото си свитъка от Сано. Вятърът го разгъна. — Виждаш ли?

Чуго грабна листа.

— Значи и ти си получил същото писмо? — Чуго явно започна да разбира загатката.

— Братовчеде Чуго, през цялото време подозирах, че си убиецът — каза Мацуй. — Зная колко тачиш нашите предци. Освен това знаех, че ти притежаваш мечовете... Но спазих уговорката! Досега не съм те издал, няма да го сторя и занапред. Само искам меча. Искam го за колекцията ми. За мемориала на генерал Фудживара. Обещавам никога да не кажа как съм се сдобил с него. Моля те, братовчеде, дай ми го!

Ядно отстъпвайки настрани, Чуго разклати лодката.

— Глупак такъв! Това е капан! — очевидно бе осъзнал онова, което Мацуй, заслепен от желанието си да притежава меча, бе пропуснал да види. — Личният следовател на шогунa ни е подвел!

Той се втурна надолу по трапа, но телохранителите на Мацуй му препречиха пътя.

— Моля те! — настоя Мацуй, все едно не го бе чул. Измъкна издута кожена кесия и я размаха към лодката. — Мадам! Тук имам петстотин кобан. Ваши са, ако ми дадете меча! Мадам!

— Махнете се от пътя им! — заповяда Чуго на телохранителите. Извърна се и блъсна Мацуй встрани. Търговецът политна към водата и миг по-късно се разнесе силен плясък.

— Помощ! — разкреця се той. — Не мога да плувам!

Сано взе решение.

— Сега пипваме Чуго!

— Но... — Хирата се опита да обясни, че помощниците му са объркани и не знаят как да постъпят, но Сано вече бе навън. Дъждът блисна отгоре му като водна завеса и го измокри до кости. През вятъра, който виеше в ушите му, долови писъците на Мацуй и виковете на телохранителите.

Стиснал меча си, той мина зад ъгъла точно когато единият телохранител се гмурна от трапа да спаси Мацуй, а другият се изпречи пред Чуго. Капитанът на охраната мълниеносно изтегли меча си и го посече, преди телохранителят да бе успял да мигне. Чуго скрита трупа в реката и се втурна надолу по трапа.

— Чуго! — извика Сано. — Спри! — и се спусна след него, но се подхлъзна на мокрите дъски.

Хирата го следваше по петите.

— Хванете началника на охраната! — изкрещя той към своите помощници.

Тримата мъже се втурнаха към пристана, размахвайки копия, палки и кинжали, но Чуго се вряза в тях с окървавен меч и те побягнаха в паника. Сано скочи от трапа на пристана и хукна след убиеца. Ужасяваше го мисълта, че Чуго може да се изплъзне из тесните улички на Нихонбаши или да посече невинни и да изчезне в тълпата. Напреди сили и почти го настигна при насипа. Чувахе Хирата да пръхти зад него. Капитанът на стражата превали склона и започна да се спуска от другата му страна. Сано съкрати разстоянието между тях до двайсетина крачки, но в този миг Чуго спря тъй внезапно, че Сано и Хирата едва не се блъснаха в него. И тримата се втренчиха напред, без да могат да повярват на очите си.

Изад ъгъла откъм защитната ивица се показва шествие от петдесетина души — воители пешаци, самураи на коне, слуги с вдигнати чадъри и издокарани в коприна служители. Начело вървяха шестима носачи, понесли украсен с огнен дракон паланкин.

— Янагисава! — Сано едва си пое дъх и избухна в недоверчив смях. Бе зложил капан на убиеца... а в него бяха паднали и тримата заподозрени. Какво ли мотивираше дворцовия управител, та да дойде тук? Приведе се с готов меч, тъй като Чуго отстъпваше назад от шествието, очевидно решавайки, че двамата му преследвачи представляват по-малко препятствие.

— Сано Ичиро! — Янагисава подаде глава от паланкина и отклони вниманието му от Чуго. — Чуй ме, окаяни глупако! — като ругаеше слугите, той скочи от паланкина и се втурна нагоре по склона, затывайки в калта. — Мислиш се за много умен, така ли? — крещеше той към Сано. — Смяташ, че понеже някакъв си свидетел е видял моя паланкин близо до храма Зоджо, можеш да ме обвиниш в убийство? Как смееш да ми подмяташ фалшиво писмо и несъществуващ меч? — лицето му се изкриви от гняв и омраза. — Аз управлявам тази страна. Властта ми е безгранична. А ти смееш да ме подозираш в убийство? Дръзваш да се мериш по ум с мен? — Янагисава се подхлъзна и падна на едно коляно. Изправи се отново и продължи: — Е, ето ме! Дойдох

да проваля жалкия ти замисъл. И да те унищожа веднъж завинаги! — той подмина Чуго и се изправи снажен и царствен на пътеката пред Сано. — Ти няма да заловиш Убиеца Бундори. И никога няма да заемеш мястото ми на любимец на шогун! Ще те видя мъртъв, преди да съм ти позволил да заграбиш богатството, властта или положението ми! — вилнееше Янагисава.

Едва сега Сано проумя, че не вина, а ревност бе подтикнала Янагисава да възпрепятства разследването. С внезапна прозорливост, която го изпълни с ужас, осъзна какво ще се случи след миг, и извика:

— Янагисава, внимавайте!

Но предупреждението му дойде твърде късно. Чуго вече стоеше зад Янагисава и го прехвана с едната ръка през гърдите, а с другата вдигна острието на меча си пред изуменото му лице.

— Никой да не мърда! — заповяда той. — Приближете ли, ще го убия!

Сано замръзна наред крачка, вцепенявайки се от ужас. Надолу по склона воините пешаци и ездачите, скочили от конете, застинаха, без да знаят как да спасят своя господар. Светкавици озаряваха сащисаните им лица.

— Чуго! Какво правиш? — изуми се Янагисава. — Пусни ме незабавно! Как смееш! — изви се, за да го погледне, и изведнъж проумя: — Значи ти си Убиецът Бундори! Сано те е хванал в капана? Пусни ме веднага! Аз съм твоят командир, Чуго, чуваш ли? Пусни ме! — но поради паниката в заповедта му липсваше характерната за гласа му властност. — Охрана! Помощ!

Сано се огледа диво, търсейки някакъв начин да обезвреди Чуго, без да нарани Янагисава. Съзря безразсъдната решимост в очите на Чуго и сигурната му ръка, която натискаше меча все по-близо до лицето на Янагисава. Придавайки на гласа си спокойствие и авторитет, Сано каза:

— Чуго сан, Янагисава е ваш роднина и пряк потомък на генерал Фудживара, той не ви е враг! Не е виновен за убийството на Ода Нобунага... — Чуто не отвърна, но Сано почувства, че нещо в него трепна при споменаването на генерал Фудживара и Ода Нобунага. — Аз се опитах да ви попреча при изпълнението на синовния дълг. Вие искате мен, Чуго сан — Сано се удари в гърдите. — Двамата трябва да

уредим това помежду си, вие и аз, един срещу друг. Убийте ме и ще бъдете свободен човек. Делото срещу вас умира с мен!

Всички наоколо стояха безмълвни. Дъждът се изливаше неспирно, речният бряг се разпени и въжетата на лодките се изопнаха под внезапния напор на вятъра. Чуго отпусна меча си едва забележимо. Окуражен, Сано зае отбранителна поза, приготвяйки се за атаката му. Но в този миг Янагисава се разкрещя:

— Ти си виновен, Сано Ичиро! Стражи! Хванете го!

Това осуети опита на Сано да прехвърли злата сила на капитана върху себе си и Чуго отново опря меча о лицето на своя пленник. Янагисава се задърпа бясно. Стражите му настъпиха заплашително към Сано.

— Внимавайте, сосакан сама — Хирата застана, между тях и господаря си, който не изпускаше Чуго от очи.

Капитанът на охраната повлече разбеснелия се и ругаещ Янагисава надолу по пътеката към лодката и Сано ги последва.

— Опитай се да ме спреш и ще го убия! — изсъска с Чуго.

— Не можеш да избягаш! — отвърна Сано. — Скоро всички ще знаят, че ти си Убиецът Бундори. Никъде няма да си в безопасност. Но ако пуснеш Янагисава, ще ти бъде позволено да извършиш сепуку или дори да живееш под домашен арест. Застрашиш ли живота му, ще бъдеш измъчван и екзекутиран като най-обикновен престъпник. Предай се, Чуго! Всичко свърши. Чуваш ли ме? Край!

Стигнаха пристана на мадам Шимизу, където Мацуй лежеше проснат върху дъските, а оцелелият телохранител изпомпваше водата от дробовете му. Чуто се отправи към трапа. Сано препречи пътя му, но Янагисава изхриптя под острието на капитана и той отстъпи.

— Прибери оръжието си! — нареди Чуго. — И се махни от пътя ми или ще го порежа отново.

— Прави, каквото ти казва! — простена Янагисава.

Сано прибра меча си в ножницата.

Хората на дворцовия управител се втурнаха покрай Хирата и се устремиха към пристана. Виковете им се извисиха над гръмотевиците, вятъра и дъжда. Чуто се извърна и застана с лице към тях, без да изпуска своя пленник.

— Нито крачка или е мъртъв!

Сано се хвърли напред с намерение да сграбчи Чуто, да му изтръгне оръжието и да освободи Янагисава, но дворецовият управител изпищя нечовешки и Сано ахна. Острието бе срязало левия клепач на пленника и алена кръв се стичаше по пребледнялото му лице. Янагисава отвори уста, но не издаде никакъв звук, а после очите му се обърнаха и краката му омекнаха.

— Не можеш да го нараниш, Чуго сан. Той е представител на твоя господар! — в растящото си отчаяние Сано потърси упование в самурайските ценности. — Длъжен си да го защитаваш в името на честта. Пусни го. Ако искаш заложник, вземи мен!

— Дръпни се! Веднага! — изсъска в отговор капитанът на охраната.

— Чуго, лодката е паянтова! Ако я изкараш в тази буря, и двамата ще загинете. Моля те...

Но Чуго вече влачеше Янагисава по трапа. Просна го върху палубата като потрошена кукла, отсече въжетата, придържащи лодката към кея, и издърпа трапа на борда. После разгъна платното и насочи лодката по течението на реката.

Сано изстена и хукна по кея. Когато се изравни с лодката, пое дълбоко въздух и скочи в реката.

ГЛАВА 35

Ледената вода го пресрещна със смразяващ плясък. Задъхан, Сано заплува след лодката, борейки се с вълните. Дрехите спъваха движенията му, а мечът го теглеше към дъното. Мускулите му се свиваха болезнено, а студът го пронизваше до кости. И въпреки това всеки път, когато успяваше да погледне над вълните, лодката се оказваше все по-близо. Накрая ръцете му се удариха в корпуса, но гладкото дърво му пречеше да се изкатери на борда. Сано изстена. Лодката отново започна да се отдалечава. Вече нямаше сили да плува. Убиецът Бундори щеше да избяга, а Янагисава да умре. И Сано, не изпълнил дълга си, трябваше да умре, за да изкупи позора си.

В този миг нещо грапаво го удари по бузата — едно от въжетата, с които лодката бе завързана за пристана. Сано го сграбчи и се отпусна по вълните.

На борда на люлеещата се лодка Чуго се мъчеше да удържи платното, чиито въжета вятърът неистово опъваше. Дъждът плющеше по палубата и шибаше лицето му. Лодката се килна застрашително. Чуго задърпа с всички сили. Платното се обърна, лодката зави надясно, напусна Канда и навлезе в река Сумида, където течението я понесе на югозапад, към морето.

Заля го мощен триумф — беше избягал от гневната тълпа и от глупавия сосакан. Хвърли поглед през десния борт и видя само премрежените от дъжда складове и пустите кейове по западния бряг на Сумида. Скоро щеше да бъде свободен! Напълни дробовете си с въздух и изкрещя в бурята:

— Почитаеми генерал Фудживара! Ще изтребя до крак клановите Ендо и Араки!

Защото по една щастлива случайност вече разполагаше с гаранция за своето оцеляване.

Отпусна въжетата, които стискаше в разранените си кървящи ръце, и остави лодката да се носи по течението. Влезе в кабината. Дъждът удряше по покрива в несекваща канонада. Навън

гръмотевиците отекваха като топовни гърмежи. Великият дворецов управител лежеше на една страна със затворени очи и свити ръце и крака — мокра жалка купчина от пищни одежди. По бледото му лице продължаваше да капе кръв от срязания клепач. Кокът му се бе развалил и сега косите му, събрани в опашка, лежаха на пода като мъртва черна змия. Чуго го изгледа с презрение. Какъв позор за генерал Фудживара! Този страхливец, който припадна само от две незначителни порязвания, който заграби властта на шогуна и се отдаде на страстта си за богатство и блудство, който бе пълна противоположност на Бушидо — този човек бе негов роднина!

Янагисава изстена и се обърна по гръб. Клепачите му трепнаха и се отвориха. Очите му се разшириха от страх, когато се втренчиха в Чуго.

— Къде... къде съм? — попита дрезгаво. Опита да се надигне, но усуканите дрехи му попречиха.

Чуго грабна едно въже и престегна ръцете и глезените му.

— Чуго! Обезумя ли? Отвържи ме веднага! — развика се дворецовият управител. Една вълна разклати лодката и той се изтърколи настрана. — О, реката... Не! Къде ме водиш?

Чуго не му обръщаше внимание. Бързо претърси шкафовете, после излезе навън и огледа трюма. На устните му трепна мрачна усмивка, когато съзря изобилието от провизии. Можеше да плава продължително, без да му се налага да спира на брега. Той бе непобедим. Стигнаше ли открито море, щеше да изхвърли Янагисава зад борда, да пусне котва на брега на някоя отдалечена провинция и да се спотаи, предрешен като ронин, докато престанат да го преследват. После ще прекоси страната и ще довърши мисията си. Чуго се върна в кабината, притвори очи и си представи своята близка победа. От пода Янагисава сипеше несекващи заплахи:

— Всички в страната, до последния воин, ще се впуснат да те дирят, Чуго. И когато те открият, ще те разпънат на кръст, а после ще ти отсекаят главата. Ще оставят трупа ти на гарваните...

За Чуго гласът на Янагисава значеше по-малко и от бръмченето на насекомо. Всичко около него се замъгли, въображението му отново го пренесе в миналото...

... там, в лагера на Ода Нобунага, непосредствено след неговата най-голяма победа — битката при Нагашино. Днес той разби клана Такеда и е прибавил обширните им земи към своите.

Духът на Чуго се е вселил в тялото на генерал Фудживара, докато славният му праотец коленичи пред господаря Ода с думите:

— Владетелю Ода, моля приемоте тези дарове в знак на искрената ми почит към вашето върховенство и като доказателство за моята вяроност и всеотдайност!

Владетелят Ода оглежда отсечените глави, които Чуго — Фудживара му поднася, и погледът му се задържа с най-голямо задоволство върху главите на хатамото Кайбара, на ронин Тозава и на свещеника Ендо.

— Справихте се добре, Фудживара сан — казва владетелят Ода. — Като признание за върнатата ви служба ще ви наградя веднага!

Духът на Чуго се възнася заедно с духа на неговия праотец. Настъпва върховният миг в кариерата му. Той се пресяга, за да поеме от Ода двата великолепно меча с ефеси във формата на човешки черепи...

Внезапно го прониза пареща болка в глезена. Картината във въображението му изчезна и той нададе гневен вик. Отново се озова в кабината на лодката, бурята продължаваше своя неспирен вой, а Янагисава бе забил зъби в плътта му. С яростен ритник капитанът се отърси от него. Как смееше тази измет да прекъсва видението му?

— Ако смяташ да се отървеш безнаказано само със сепуку, много се лъжеш, Чуго! — извика Янагисава. — Ще се погрижа да пукнеш като най-долен престъпник! Аууу! — Чуго го срита в ребрата и дворцовият управител се сгърчи. Гласът му си извиси в панически писък: — Как смееш да ми причиняваш болка? Ще си платиш, да знаеш!

Началникът на охраната съзря колко нищожен и страхлив е Янагисава, но не изпита никакво съчувствие. Ритна го отново и после

отново — в корема, в бедрата, в слабините.

— Спри, умолявам те! — изплака жално дворецовият управител. — Не ме бий. Ще ти дам всичко, каквото пожелаеш — пари, жени, по-висок чин... ти само кажи!

Чуго не обърна внимание на молбите и обещанията му. Кракът му продължи да се стоварва върху безпомощното тяло, изтръгвайки отчаяни писъци от жертвата. В мрачната си наслада почти бе забравил за необходимостта да запази Янагисава жив, докато не се озове достатъчно далеч от Едо.

Сано отчаяно се бе вкопчил във въжето. Водата се вихреше около него. Течението заплашваше да го повлече към дъното. Едва успяваше да си поеме въздух между вълните. Озърна се да се ориентира, но пейзажът край него се менеше с бързина, която го изпълни със страх. Предположи, че се намират на половината път от моста Рьогоку, но никъде не се виждаше никой да ги следва по земя или по суша. Къде беше Хирата, къде бяха полицията, флотата, войската? Трябваше непременно да се изкатери на борда!

Сано стисна зъби и започна да се издърпва по въжето. Едната ръка, после другата. Най-сетне се измъкна от водата. И пак едната ръка нагоре, после другата... Краката му се блъснаха в хлъзгавия корпус, той продължи да се катери и накрая главата му се показва над палубата. Сключи пръсти около парапета и се прехвърли на борда.

— Моля те, не ми причинявай повече болка! — пищеше Янагисава.

Но ядът бе отприщил скрития гняв на Чуго, натрупан в душата му от бремето на семейната тайна. Този гняв отново го пренесе в миналото...

* * *

Лятна нощ преди сто и осем години в храма Хоно. В пристройката за гости Ода Нобунага внезапно се събужда с предчувствие за опасност. Скача с меч в ръка.

— Вражеска атака! — изкрещява той към стражите.

Твърде късно. Вратата се отваря с трясък. Полетяват стрели, които покосяват охраната. Войската на Акечи нахлува в храма.

Ода размахва меч срещу нападателите си и поваля двама с един удар. Копия пронизват ръцете и краката му. Тогава осъзнава, че е обречен, скача през прозореца и побягва, целият облян в кръв от раните си. Войската на Акечи открива огън по него. Един куршум го улучва в ръката.

— Сега ще умреш, защото се погаври с мен! — изревава предателят Акечи. — Други, по-достойни от теб ще управляват тази страна. Ние с генералите Араки и Ендо сме се погрижили за това!

Ода се втурва в централната зала на храма, за да умре от собствената си десница, вместо да понесе позора на пленничеството. Акечи и войните му подпалват светилището и Ода изгаря в най-величествената жертвена клада, съществувала някога. Както се полага на най-великия военачалник, живял по тези земи.

* * *

Обладан от дива ярост, Чуго за последен път стовари крак върху лицето на виещия и хленчещ Янагисава. Дните на генерал Фудживара бяха помрачени от мисълта, че не бе успял да спаси господаря си — владетеля Ода, и да отмъсти на Акечи, Араки и Ендо, които го бяха измамили и пратили да помага на Тойотоми Хидейоши в битката му срещу клана Мори.

Сега Чуго изживяваше с пълна сила болката на своя праотец. С рязко движение изправи на крака дворцовия управител и заби юмрук в лицето му. Янагисава полетя назад и се блъсна във вратата на кабината.

— Моля те, Чуго! — изплака той. Кръв и слюнка пръскаха от устата му, но той продължи да увещава своя мъчител: — Ще те направя богат. Ще те издигна в командващ отбраната. Каквото пожелаеш. Само имай милост!

Чуго го зашлеви с опакото на ръката си. После се сети за едно наистина достойно за тази недостойна издънка на славния род Фудживара наказание. Просна го по очи, запретна връхното му кимоно и рязко смъкна широките му панталони. Разкъса препаската, която закриваше слабините му. После разгърна собственото си кимоно, разхлаби препаската си и започна да търка члена си, докато се втвърди. Обкрачи Янагисава и проникна в него с груб тласък.

— Не, господарю! — изпищя Янагисава. Тялото му се загърчи, завързаните му ръце задраха въздуха: — Недейте! Не, господарю!

Пет бързи тласъка и Чуго свърши. Почувства се силен, могъщ, но физическото удовлетворение не бе достатъчно. Той копнееше за върховната наслада, с която изпитваше само когато обезглавяваше враговете си. Дълбоко в себе си знаеше, че рано или късно ще бъде заловен. Убийството на Янагисава можеше да се окаже последната му възможност за отмъщение. Стана и оправи дрехите си. Рязко отвори вратата. В кабината нахлу вятър и плисна дъжд. Той извлече Янагисава на палубата. Не искаше да осквернява помещението със смъртта на своя враг.

— Не! — изпищя дворцовият управител.

Влачейки го за косата, Чуго стигна до десния борд и го опря на парапета с глава и рамене над водата. Сладостният плам на предстоящата победа лумна в гърдите му. Гръмотевиците отекваха в небето вместо бойни барабани. Блясъкът на светкавиците бе същинска пламтяща крепост. Дъждът припяваше стара воинска песен, а виещият вятър бе зовът на рогове за атака. Чуго притисна Янагисава с тяло, приковавайки го към парапета, отметна главата му назад, за да оголи беззащитната шия, и измъкна късия си меч.

Щом прескочи парапета, Сано хвърли поглед към кърмата. Видя, че е безлюдна, и изтръпна от ужас.

Къде бе Чуго? Нима бе скочил зад борда, оставяйки Янагисава да умре? После чу истерични викове откъм десния борд.

— Не, господарю, пощадете ме, умолявам ви!

Сано се приведе и тръгна натам. Видя, че Чуго е надвесил Янагисава над парапета и е опрял меч в гърлото му. Изтегли своя, готов за атака. Искеше да залови Чуго жив, но бе готов да го убие, за да спаси Янагисава.

— Чуго! — извика той и се хвърли към капитана на охраната.

Чуго извърна глава. Очите му изглеждаха като свирепи цепнатини, а устата — като озъбена паст. Сано вдигна меча си с две ръце, но преди да успее да го стовари върху убиеца, лодката се заклати и той загуби равновесие. Чуго и Янагисава също залитнаха от парапета. Капитанът на охраната пусна пленника си, светкавично прибра в ножницата късия си меч и изтегли дългия, след което се хвърли напред с яростен замах.

Сано възстанови равновесието си, отстъпи встрани и парира удара, но твърде късно. Острието на Чуго бе порязало лявата му ръка над лакътя. Сано усети топла струя кръв по ледената си кожа. Отскочи назад точно навреме, за да избегне нов удар — този път във врата. После се хвърли в атака, но рефлексите му бяха опасно забавени, тялото му бе напълно изтощено. Чуто без усилие парираше ударите му и го изтикваше все по-назад към кърмата. Лодката отново се килна. Сано не вярваше, че може да победи капитана на охраната, затова се опита да го вразуми:

— Откажи се, Чуго — подкани го, докато с мъка си поемаше дъх. — Дори и да ме убиеш, няма да се измъкнеш. Особено ако главният дворецов сановник пострада. Войската ще те преследва. А щом си без заложник, едва ли ще пощадят живота ти.

Чуго нанесе нисък удар, който разсече пресеца на противника му. Началникът на охраната значително го превъзхождаше по сила и бързина, затова Сано можеше да разчита единствено на съобразителност. Атаките на Чуго зачестиха и го изтласкаха на левия борт и от там — на носа. Сано обиколи предната палуба. При маневрата забеляза как мачтата с платното се полюшваше плавно напред-назад, докато лодката се клатеше. С рязък страничен скок той принуди Чуго да се завърти и да се бие с гръб към платното. Нанесе рязък удар и го рани в рамото. Отбягна следващ удар и нарочно се препъна в котвата. В това време вятърът завъртя платното. Мачтата блъсна Чуго в гърба и той залитна. Сано замахна към ръката, с която врагът му стискаше меча. Лодката се наклони, Сано отново загуби равновесие, но и Чуго изпусна оръжието си. Сано се хвърли към противника си. В този миг лодката се килна отново и го запрати назад. Сано се подхлъзна на залятата с вода палуба. Ръцете му инстинктивно се разпериха встрани. Чуго вече се бе надвесил над него — с едната ръка го стискаше за гърлото, а с другата прикова китката му към палубата. Лодката отново се заклати. Двамата политнаха напред и сега Чуто залитна към парапета. Сано понечи да го прекатури, но с хитра маневра Чуго се извъртя и го стисна за гърлото, навеждайки главата му назад към водата. Сано се закашля, като в същото време с лявата ръка се опита да охладви хватката на мъчителя си, а с дясната — да освободи меча си. Смъртно долови виковете на Янагисава. Вдигна очи към бурното небе и видя, че точно минават под моста Рьогоку. Вече нямаше

сили да се съпротивява. Краката му се отлепиха от палубата и аха — да политне към тъмната бездна на реката, когато с разтърсващ трясък откъм левия борт лодката спря. Сано мигновено осъзна, че са се блъснали в една от подпорите на моста, но нямаше време да реагира, защото инерцията запрати и него, и Чуго през парапета.

Цопнаха с оглушителен плясък и студената вода ги погълна. Сано замята ръце и крака, опитвайки да се издигне на повърхността, но Чуго продължаваше да го стиска за китката и да я извива, за да изтръгне меча от ръката му. Сано отпусна длан. Убиецът го сграбчи за гърлото и захвана да го души. Кръвта забуча в ушите му, докато се опитваше да се откопчи от ръцете на Чуго. Давеше се и хриптеше. През мътната вода видя лицето на нападателя си — свирепо, озъбено, безумно. Сано отчаяно склочи крака, повличайки Чуго към дъното, и в същото време се опита да достигне късия меч на кръста си.

Очевидно прозрял намеренията му, капитанът пусна гърлото му и пресрещна ръката му. Двамата шумно изскочиха на повърхността. Сано успя да поеме въздух, преди една вълна да го блъсне в лицето. Улови меча си, но Чуго отново притисна ръката му и склочи мускулестите си крака около кръста му. Сано вече потъваше, готов да признае поражението си, когато отчаянието му донесе вдъхновение. Извитият нос на люлеещата се лодка се извисяваше точно зад гърба на Чуго. Сано се подаде над водата, пое въздух и заговори:

— Чуго — изхриптя задавено той, произнасяйки думите си според движението на лодката: — Генерал Фудживара и владетелят Ода Нобунага ти заповядват да ме пуснеш!

Хватката на капитана се охлаби — само за миг, но това бе достатъчно. С всичка сила Сано го блъсна. Чуго залитна назад в опасна близост до лодката. Точно тогава една вълна повдигна носа ѝ и го стовари върху главата му. Лицето на капитана замръзна в гримаса на слисване и почуда. Краката и ръцете му изведнъж омекнаха и той изпадна в несвяст, отпусна се по гръб и течението го понесе нататък сред дъжд и вълни. Сано нямаше време да се наслади на победата си.

Трябваше да измъкне противника си от реката, преди и двамата да се удавят, да освободи Янагисава и да върже лодката за моста. Заобиколи с плуване кърмата и намери въжето, по което се бе покатерил на лодката, завърза с него Чуго, след което се изкачи на борда. С нечовешки усилия успя да извлече безжизнения началник на

охраната, но установи, че докато се бе мъчил, лодката, носена от течението, бе отминала моста и сега продължаваше надолу по реката. Сано се озърна и видя пустия бряг. Отпусна се отчаян върху парапета. Дори и да хвърлеше котва, лодката можеше да се преобърне и да ги погуби, преди да пристигне помощ. Сано се заклатушка към десния борд, където Янагисава стенеше и ридаше.

— Янагисава сан, можете ли да управлявате лодка с платна?

Янагисава преглътна от изненада и вдигна глава. Очите му представляваха кладенци откровен страх.

— Ти! — изграчи той. — Къде е Чуго?

Сано го изгледа със съжаление:

— Вързал съм го. Вече не може да ви стори зло...

Чертите на Янагисава се изкривиха в познатата маска на омраза.

— Заповядах ти да ме отвържеш, Сано Ичиро! — изръмжа той.

Без заплахата на Чуго, дворцовият управител бързо възвърна господарската си осанка. Изви се към Сано и го засипа със злостни ругатни.

Лодката се носеше по течението с нарастваща скорост, блъскана от вълните. Светкавици раздираха небето. Сано попита по-твърдо:

— Можете ли да управлявате такава лодка?

— Разбира се, че не, идиот такъв! Да не съм някакъв си прост моряк. Отвържи ме, за да те убия!

Сано го сграбчи под мишниците и го завлече в кабината, където го остави, без да го отвърже, и бързо се върна при кърмата. Никога не бе карал лодка, но му се налагаше да опита. Безпомощно заоглежда с присвити очи сложната плетеница от въжета, които се спускаха от платното, минаваха над кабината и се промушваха през дървените скоби на планширите. Какво да прави?

Сграбчи лоста на кормилото и се опита да обърне лодката към брега. Никакъв резултат. Греблата бяха твърде тежки, а плющящото платно не му се подчиняваше. Лодката рязко се наклони.

— Ще те убия! — крещеше Янагисава от кабината.

Точно когато мислеше, че лодката ще се преобърне, тя подскочи нагоре. Сано използва момента и отново завъртя платното, този път поплавно и под по-малък ъгъл към вятъра. Лодката се наклони, но остана стабилна. Носът ѝ се насочи на запад, към брега. Скоро Сано различи срещу себе си очертанията на пристанището и складовете на Едо. В

следващия миг дочу далечни викове и съзря пред себе си дребни фигури на тичащи и ръкомахащи по брега хора. Сано разпозна Хирата сред тях и се засмя, обзет от облекчение. Изчака, докато приближи пристана, после отпусна платното.

Лодката се обърна по посока на течението и застана успоредно на кея. Бурята продължаваше да вилнее, но за Сано светът бе възвърнал своята стабилност.

После лодката се изпълни с хора. Те я завързаха за кея и спуснаха трапа. Завързаха Чуго и го отведоха. Васалите на Янагисава се втурнаха към кабината.

— Сосакан сама — Хирата дотича към Сано със светнало от радост и вълнение лице. — Справихте се, успяхте, хванахте Убиеца Бундори. Елате, да вървим.

Внезапно почувствал се твърде слаб, за да стои на крака, Сано остави помощника си да го придържа надолу по трапа.

— Сано Ичиро! — изкрещя в гърба му Янагисава. — Ще си платиш за това! — и размаха юмрук. Блед, раздърпан и гневен, изглеждаше като обезумял демон от театър Но.

Но Сано внезапно престана да чува заплахите му и забравен копнеж сграбчи сърцето му:

— Аой! — прошепна той.

ГЛАВА 36

Един месец след залавянето на Убиеца Бундори банкетната зала на шогуната искреше в шумна празничност. Фенери осветяваха просторното помещение и градината. Слугите поднасяха питиета и блюда на знатните гости, а на верандата музиканти изпълняваха песни от любими пиеси на шогуната. Токугава Цунайoshi зае театрална поза и изрецитира:

*Скитник съм по пътя на живота,
Ах, кога ли края му ще стигна...*

Членовете на съвета на старейшините, Янагисава и Шичисабуро се засмяха и изръкопляскаха. Сано седеше сам в един ъгъл, но улови подканващия поглед на Цунайoshi и побърза да се приближи към господаря си. Сред гостите се мяркаха и лицата на Хирата, Ногучи и съдията Уеда. Той им се усмихна и си даде вид, че се забавлява, а всъщност духът му умираше.

— Тишина! — плесна с ръце Токугава Цунайoshi. Музиката спря, разговорите секнаха. Гостите утихнаха в очакване на думите на своя домакин. — Както знаете, този... ъ-ъ... банкет се организира в чест на сосакан Сано — каза шогунът с поруменяло лице и завалена от виното реч. — Тази вечер ние официално празнуваме две важни събития в неговия живот: първото е залавянето на Убиеца Бундори... — всички погледи се обърнаха към Сано. Хирата засия, Ногучи се усмихна, съдията Уеда кимна одобрително. Старейшините се поклониха тържествено, гостите изръкопляскаха. Само Янагисава остана с каменно изражение. Сано предполагаше, че именно той бе отговорен за побоя над него. — Извършеното от теб, сосакан, е славно и велико дело... — в очите на шогуната проблеснаха дяволити пламъчета, — макар че вероятно и Янагисава ти е помогнал! — шогунът се засмя на собствената си шега. Гостите, с изключение на

дворцовия управител, също се засмяха. Янагисава стрелна Сано с искрящ от злоба поглед.

Сано затвори очи и си припомни явяването си пред съдията Уеда три дни след като бе заловен Чуго, за да представи уликите срещу обвиняемия. Тогава разказа как бе насочил подозренията си към началника на дворецовата охрана и как го бе подвел да се само разобличи. След обиска, извършен по-късно в къщата на Чуго, бе открит списък с имената и местонахождението на всички родственици на Араки и Ендо, както и вторият меч с ефес във формата на череп. Освен това полицаите намериха актове за собственост за три къщи — една в Нихонбаши, една недалеч от Йошивара и още една при храма Зоджо, — всички те подписани с различни псевдоними и купени с пари, взети на заем от Мацуей. И в трите къщи бяха намерени дъски, клинове, грим за лице, тамян и следи от кръв. Съдията Уеда махна към стражите в съдебната зала и им заповяда да доведат Чуго.

Тълпата отвън крещеше за мъст и настояваше за главата на Убиеца Бундори, а над цялата тая врява къртяха безумните декламации на Чуго:

— Ще ви унищожа всички, до един! Никой няма да ми попречи да изразя почитта си към своя праотец! Защото това не бяха убийства! Това бе война! Справедливо отмъщение. Родовете Ендо и Араки погубиха моя господар Ода Нобунага и затова заслужават смърт! Искам светът да знае, че най-накрая генерал Фудживара е отмъстил за убийството на своя господар!

Съдията Уеда се навъси:

— Значи не се разкайваш?

— Да се разкайвам? Ха! — изсмя се Чуго. — Един самурай не се извинява за това, че е изпълнил дълга си.

От публиката отново се разнесоха възгласи, които съдията Уеда бързо усмири.

— В такъв случай трябва да заявя, че ти отнемам привилегията да извършиш сепуку, която ти се полага по ранг. Ще бъдеш обезглавен незабавно на мястото за публични екзекуции, а останките ти ще бъдат изложени на показ за назидание на евентуалните престъпници.

Сано бе притворил очи, но до него отново долетя гласът на шогуна:

— Смятам, че делото ти трябва да бъде официално отразено в историческите хроники. И тъй като ти си историк, лично си удостоен с привилегията да впишеш своите... ъ-ъ... подвизи в архивите на двореца!

Откъм гостите се разнесе одобрителен шепот.

— Това е голяма чест за мен, ваше превъзходителство, и аз искрено ви благодаря — Сано се опита да влее ентузиазъм в гласа си. Най-последно щеше да изпълни обещанието, което бе дал на баща си. Гордееше се с извършеното и духът му на самурай тържествуваше. Но в същото време се чувстваше така, сякаш сърцето му бе изтръгнато от гърдите.

Аой бе изчезнала. Завинаги.

След процеса срещу Чуго, Сано бе препуснал с коня си към Момиджияма да види Аой. Но там завари друга жена, назначена да се грижи за храма. Обезумял от мъка, се върна вкъщи. Погледна официалните си одежди, които трябваше да облече за банкета, и изведнъж съзря втъкната в тях бележка:

Скъпи мой,

Моля те, прости ми, че си тръгнах, без да се сбогувам. Нямах друг избор. С всяка изминала година моето робство при Токугава ставаше все по-непоносимо. Когато се срещнахме, духът ми малко по малко вече умираше. И ако не беше ти да ми върнеш надеждата за щастие и желанието за живот, вече щях да съм мъртва. Янагисава ми заповяда да те убия. Вместо да му се подчиня, предпочетох да избягам с надеждата, че мога да се върна при семейството си и да го спася, преди войската да дойде за нас. Може би съдбата ще пощади теб... и мен, дори и да не можем да изживеем заедно живота си.

Умолявам те, не тръгвай след мен и не казвай на никого за връзката ни. Ако се разбере, че съм предала своя господар, ще ме грози страшна опасност. Не се обвинявай и не се гневи. Помни ме с добро.

С вечна любов
Аой

Писмото завършваше с набързо щрихирана рисунка на забулена женска фигура, застанала на върха на една планина. Сано разбра, че Аой е предприела опасната стъпка да превърне своята мечта в реалност. Предрешена като монахиня, хранейки се с корени, семена и от подаянията на непознати, тя бе поела към провинция Ига.

В този миг Сано зяпна от учудване. Буквите от бележката избледняваха. Написани с магическото мастило на нинджа, те изчезваха, отиваха си от него също като автора им. Скоро Сано държеше само един празен лист.

Празен като живота му без Аой.

Сега, когато шогунът възхваляваше смелостта му, Сано се изправи пред най-трудното признание в живота си — Бушидо бе жесток кодекс, мястото в историята — безсмислена награда. Разбитото му сърце бе разкрило истината в думите на Д-р Ито.

Гласът на шогуна, силен и весел, се вряза в мислите на Сано.

— А втората причина, заради която сме се събрали, е да ознаменуваме тържествено и годежа на сосакан Сано с дъщерята на съдията Уеда! — с изключение на Янагисава, всички присъстващи посрещнаха новината с аплодисменти. Сано сковано кимна на съдията Уеда, който отвърна на поздравя му. Промяната в положението му го бе убедила да му даде ръката на Рейко. Сано ценеше високо брака, тъй желан за него от баща му, както и сродяването с такъв достоен и уважаван човек, но в този миг с радост би се отказал от всичко, за да види поне за миг Аой.

Шогунът благослови бъдещия брак и после възкликна:

— Но стига толкова речи! — и плесна с ръце. — Време е да се повеселим!

Сано получи стъкленица със саке от един слуга и с неохота се надигна да изпълни жеста на вежливост, който избягваше цяла вечер. Приблужи се до Янагисава, коленичи, поклони се, протегна стъкленицата и каза:

— Ваша светлост, моля, позволете.

Ритуалът изискваше дворцовият управител да поеме чашата и да се поклони. Янагисава го стори с присъщата си елегантност, но изражението му остана все така ледено.

— Няма да забравя, сосакан — изрече той със зъл шепот, предназначен само за ушите на Сано. Пресуши чашата си с гримаса,

сякаш вкусът му бе противен, и после се поклони на шогуна. — Моля да ме извините — и бързо напусна залата.

Сано знаеше, че Янагисава никога нямаше да му прости това, че бе станал причина за развенчаването му. Нито щеше да забрави, че заради Сано шогунът си бе направил шега за негова сметка. И най-вече никога нямаше да му прости, че бе станал свидетел на унижението му и че бе спасил живота му. Отсега нататък, каквото и да предприемеше, Янагисава щеше да го спъва на всяка крачка. Покрусен от заминаването на Аой, нямаше сили да понесе подобна перспектива. Постът му на сосакан бе загубил смисъла си...

Нечий вик проряза влажната тишина на лятната утрин:

— Сосакан сама — Сано се обърна и видя Хирата, който препускаше след него. — Добре ли сте? — попита дошинът, когато го настигна. — Къде отивате?

Сано препусна по-бързо, за да се отскубне от него.

— Просто имам нужда от чист въздух — излъга. — Ще пояздя... сам.

— Ще дойда с вас! — Хирата явно бе усетил, че нещо не е наред, и застана плътно до Сано.

Твърде изморен и отчаян, за да спори, Сано го остави да язди редом с него. Двамата се отправиха на север, извън града, където убийствата бяха приключили със залавянето на Чуго. Когато се озоваха край храма Асакуса, Сано слезе от коня си пред един параклис.

— Изчакай тук — нареди на Хирата.

Сано влезе през портата, прекоси малкия двор и мина през друга врата. Озова се в гробището, където коленичи пред четвъртата каменна колона, увенчана с декоративен покрив, под който малка урна съхраняваше праха на баща му.

— Отосан, аз удовлетворих желанието ти — гласът на Сано затрепери от усилието да сдържи сълзите си. — Но защо изпълненият дълг не е достатъчен, за да се почувствам щастлив?

Изведнъж клоните на дърветата в гробището прошумоляха и в шепота им Сано чу гласа на баща си:

— Борбата, която водиш, сине мой, е неизбежна съдба на всеки самурай. Това е борбата да разграничиш правдата от неправдата, да отсееш доброто от злото.

— А как самураят разбира кое е правилно? — поддаде се Сано на илюзията и отправи гласно въпроса си към невидимия дух.

— По-добре попитай как самураят успява да следва пътя на доброто, а не този, който води към лошото... — отвърна шепотът на клоните. — Като прави добро, самураят ще постигне удовлетворението, че е изпълнил своята карма и е овладял най-трудната част от Бушидо! — и клоните утихнаха тъй внезапно, както бяха зашумели.

Неочаквано се почувства по-спокоен. Върна се при Хирата и рече:

— Да тръгваме.

Думите на баща му, тъй загадъчно прозвучали в ушите му, не излекуваха болката, но му донесоха прозрение. Да, наистина, Сано бе рискувал живота си в услуга на един слабохарактерен и своенравен деспот, комуто трябваше да продължи да служи, но неговото собствено бундори — бойният трофей, който бе спечелил в това разследване — бе мъдростта да знаеш какво е да си самурай. И да постигаш удовлетворение от избора на верния път.

Сано трябваше да продължи да служи на правдата, тъй като навикът бе вече неделима част от същността му, — докато самото служене му донесе щастие. Някой ден.

Хирата стоеше до него и чакаше.

— Сега накъде, сосакан сама?

— Обратно към двореца.

И макар че духът му винаги щеше да копнее за Аой, а мислите му да я следват по суша и море, Сано бе длъжен да дири щастието в работата си, в брака си и във вярната служба към господаря.

Защото утрешният ден започва от днес.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

бакуфу — военноефеодално правителство на Япония

Банчо — жилищен район за хатамото — наследствените васали
на шогуна

бундори — боен трофей

Бушидо Пътят на воина — моралният кодекс на самураите

гамбате кудасай — дерзай и успех

гекокуджо — изкуството низшият да победи висшия

гомен насай — съжалявам

даймио — едър феодален владетел в средновековна Япония

джите — отбранително оръжие на полицейските патрули с извит
върх за прехващане на противниковия меч

джонин — главен ръководител и учител в школа за нинджи

дошин — низш чиновник от силите на реда; полицейски патрул

ета — най-низшата прослойка в социалната йерархия; презрян
човек

йорики — началник-отдел в силите на реда

кайшаку — секундант

кенджуцу — изкуството да се сражаваш с меч; учението кендо

кобан — японска златна монета

коничи уа — добър ден

куно ичи — жена нинджа

кусари — гама къса остра коса с тежък синджир в долния край
на дръжката

мецуке — шпионин на шогуна

миай — официална среща между младите в присъствието на
родителите им; сгледа

минка — селска колиба

муими — глупост

мономи но джицу — изкуството да откриеш и да атакуваш
слабото място на жертвата

мочи — твърди оризови питки
нецуке — талисман
нинджуцу — изкуството да се промъкваш; учението нинджа
окаший — абсурд, нелепост
ото сан — татко
рангакуша — японски учен от холандската школа ронин рякубон

но

сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ
сашими — тънки ивици сушена риба
сенсей — учител
сепуку — ритуално самоубийство при опозоряване или при
смъртна присъда, привилегия на кастата на воините
сосакан — личен следовател на шогуна
сумимасен — извинете, простете
хатамото — наследствен васал на шогуна
юджо — куртизанка от квартала на удоволствията Йошивара
юна — куртизанка в обществените бани в Едо
яйджуцу — изкуството да посечеш врага с меча си още в мига, в
който си замахнал; мирновременна дисциплина, част от учението
кендо
яшики — огромни, укрепени имоти на феодалните владетели
даймио

Издание:

Лора Джо Роуланд. Бундори
ИК „Труд“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.